REVISTA
COLECȚIA SCIENCE FICTION
13.3
februarie 2021 / 22 Lei

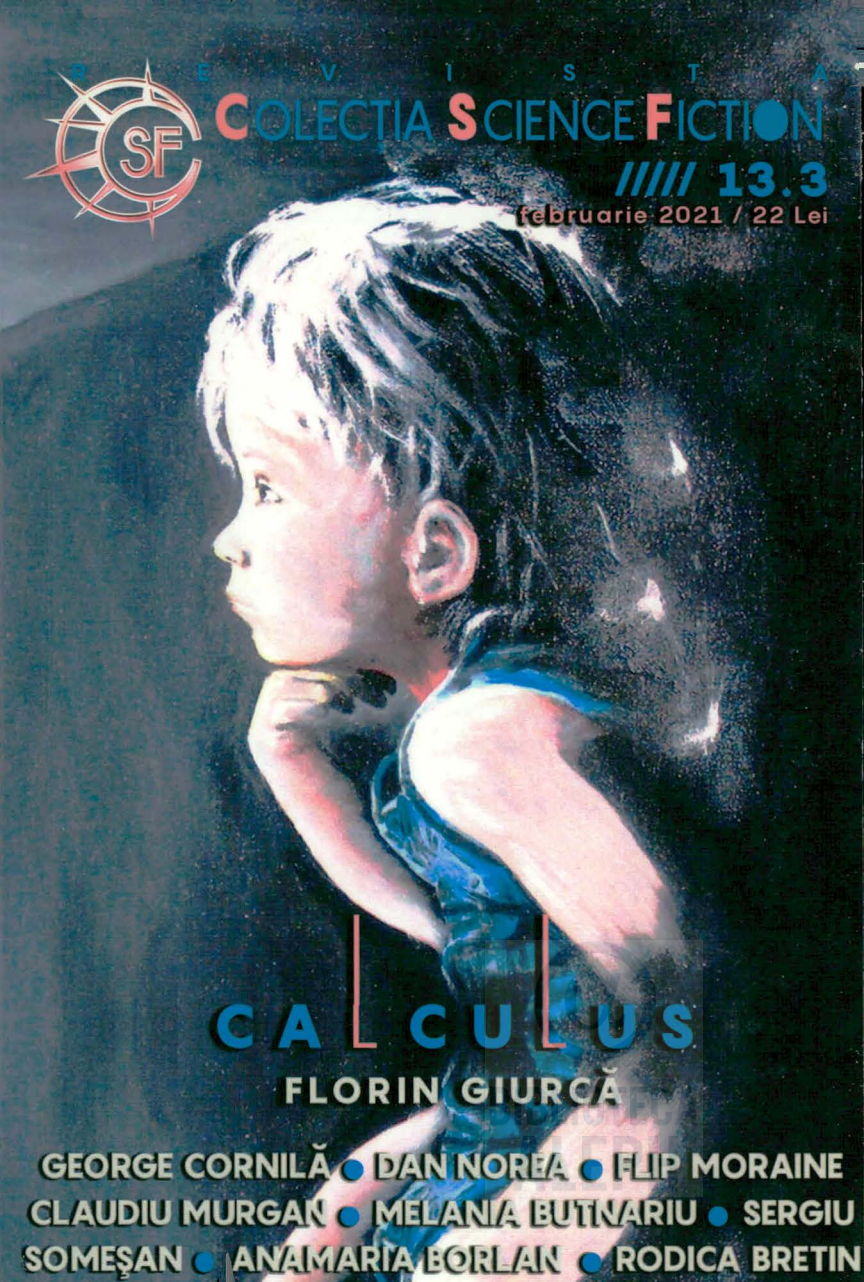

CALCULUS

FLORIN GIURCĂ

GEORGE CORNILĂ • DAN NOREA • FLIP MORAINE
CLAUDIU MURGAN • MELANIA BUTNARIU • SERGIU SOMEȘAN • ANAMARIA BORLAN • RODICA BRETIN

Un nou început

de Liviu Surugiu

Când, în urmă cu doi ani, am fost anunțat că voi primi o Mențiune de Onoare la cel mai prestigios concurs de proză scurtă Science Fiction din lume, am încremenit. Pentru prima oară în ultimii ani nu m-am mai plâns că timpul trece prea repede. Ba chiar m-am temut că n-o să mai treacă deloc, iar eu o să rămân așa, așteptând să vină secunda următoare. Aveam atât de multă nevoie de clipa aceea, aveam atât de multă nevoie să se întâmple ceva! Ceva care să mă motiveze să merg mai departe.

Pe vremea aceea nu știam că în următorii doi ani aveam să primesc cinci Mențiuni de Onoare și una de Argint. Însă ceea ce vă voi spune în continuare știam, așa că veți înțelege de ce am primit toate aceste distincții.

Nu sunt american, oricât mi-aș imagina asta. Nu scriu în limba engleză. Nici măcar nu citesc în limba engleză, în original. Tot ceea ce am citit până acum au fost traduceri, ceea ce înseamnă că, de fapt, niciodată n-am citit un Asimov sau un Bradbury cu adevărat.

Se spune că traducătorul e amantul care urcă pe o funie de mătase în alcovul iubitei sale și îi face acesteia un copil despre care soțul ei crede că e al lui. Cred că e foarte adevărat.

Așa că nu numai că nu am stat niciodată cu Clarke pe masă, dar nici măcar nu am cum să las, pe aceeași masă, *po-*

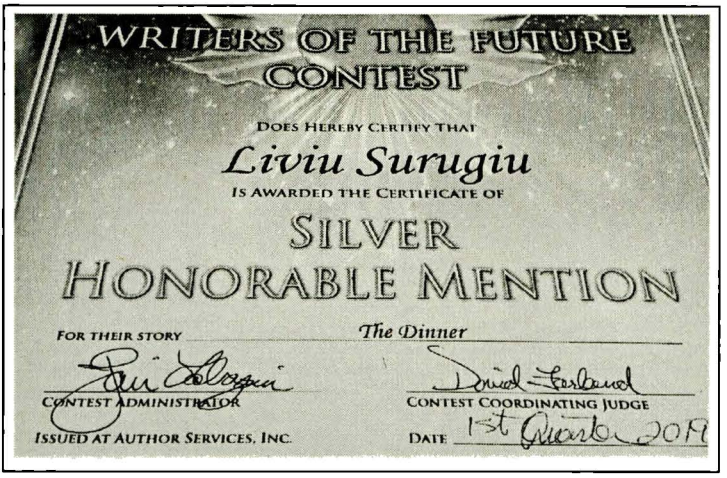
WRITERS OF THE FUTURE CONTEST

DOES HEREBY CERTIFY THAT

Liviu Surugiu

IS AWARDED THE CERTIFICATE OF

SILVER HONORABLE MENTION

FOR THEIR STORY *The Dinner*

CONTEST ADMINISTRATOR

CONTEST COORDINATING JUDGE

ISSUED AT AUTHOR SERVICES, INC.

DATE 1st Quarter 2018

vestea mea. Povestea nu e doar a mea, e și a traducătorului meu.

Când am aflat că am obținut prima Mențiune de Onoare la *„Writers of the Future"*, am realizat că aceasta era prima dovadă că existam în America. Un fel de certificat de naștere.

Am primit multe premii în România, treizeci cred, și toate m-au bucurat, dar de data aceasta a fost altceva. De ani de zile voiam să spun lumii că exist. Aveam atât de multă nevoie de un nou început! Fiindcă e un început care-ți dă responsabilitate, te motivează și te ridică.

În noiembrie 2018 anunțam că nuvela mea, **„Întâlnirea"**, tradusă de Teodora Vidrean și Raluca Bălașa, a primit Mențiunea de Onoare la *„Writers of the Future"*. Spuneam atunci că acesta este cel mai important concurs de gen din lume, cu mii de povestiri primite în fiecare an. Că a avut (și va mai avea pe unii dintre ei) membri ai juriului mai mult decât marcanți: Mike Resnick (care, între timp, mi-a devenit prieten apropiat și mi-a publicat proza de debut în SUA, apărută

în Galaxy's Edge Magazine cu câteva zile înainte de moartea lui), Nancy Kress, Nina Kiriki Hoffman, Frank Herbert (exact, „**Dune**"!), Brandon Sanderson, Robert J. Sawyer, Orson Scott Card, Robert Silverberg, Roger Zelazny, Theodore Sturgeon, Larry Niven, Frederik Pohl, Kevin J. Anderson, Gregory Benford, Algis Budrys...

Dacă mă gândesc bine, am zis atunci în presa din România multe lucruri importante despre „*Writers of the Future*". Dar ceea ce e mai interesant abia acum urmează.

De la bun început am vrut să debutez în SUA cu proză scurtă. Nu mi-am imaginat nicio clipă că aș putea începe cu roman, la o editură mare, fără un agent. Am șapte volume publicate în România, dar nu m-am gândit niciodată că lucrurile vor fi simple peste ocean. Însă, fiindcă am norocul să scriu și povestiri, mi-am calculat altfel pașii.

Am descoperit „*Writers of the Future*" pe internet, tastând în căutare de concursuri de literatură sci-fi. Găsisem o grămadă, multe cu recenzii negative, fiindcă păreau interesate doar de taxa de participare și atât.

Am citit despre „*Writers of the Future*" și am rămas uluit. Un concurs cu premii mari, fără taxă de participare, cu o gală de premiere spectaculoasă și expunere în rândul marilor editori ori chiar producători de film.

Dar ceea ce mi s-a părut cel mai important a fost altceva. Acest concurs demonstrează că marile vedete ale literaturii sci-fi sunt oameni vii, care îți vorbesc în mod direct și te tratează ca pe egalul lor.

„*Writers of the Future*" nu numai că are parte de cel mai tare juriu din lume, are și sistemul perfect pentru a juriza. Pe principiul „*sine ira et studio*", toate lucrările se judecă fără să se știe nicio clipă ale cui sunt. Toate intră în concurs fără

datele autorului. Orice povestire este însoțită de un număr și nimic mai mult. Nu se știe dacă autorul este bărbat sau femeie, ce rasă este, dacă face politică sau nu, cărei națiuni aparține. Nu se știe dacă e prieten sau măcar cunoștință cu vreunul dintre membrii juriului. David Farland, Directorul Concursului și Coordonatorul Juriului, povestește cum, în rarele situații din trecut când cineva din juriu a recunoscut autorul unui text (pentru că mai citise lucrarea sau în alt fel), atunci s-a abținut în a mai juriza. În felul acesta membrii juriului pot judeca fără teama de a fi părtinitori, iar ceea ce contează rămâne doar povestea.

Fondat de L. Ron Hubbard, *„Writers of the Future"* este un concurs care continuă, fără întrerupere, de 37 de ani. Iar la cinci ani după debut, a fost însoțit în permanență de *„Illustrators of the Future"*.

Ceea ce e aproape fascinant este faptul că toți câștigătorii și-au confirmat valoarea, de parcă acest concurs ar prevede cu adevărat viitorul. Eu cred că mai degrabă îl provoacă. Acest concurs provoacă lucrurile să se întâmple, prin simplul fapt că, premiindu-i pe cei mai buni, îi determină să-și construiască o carieră, să devină cu adevărat SCRIITORI AI VIITORULUI.

Iată numai un exemplu: prietenul meu, William Ledbetter, a câștigat acest concurs în 2012, cu povestirea *„Inelele de pe Marte"*. În următorii șase ani a publicat în „The Magazine of Fantasy and Science Fiction" și în alte câteva reviste mari, iar în 2017 a primit premiul Nebula, Oscarul SF-ului, cum i se mai spune. Evident, Bill are foarte mult talent și muncește mult. La fel de sigur sunt însă că și-a asumat **responsabilitatea** pe care a primit-o pe umeri când a câștigat la *„Writers of the Future"*.

Despre ce **responsabilitate** este vorba? Veți vedea.

Nu am fost încă la nicio Gală de Decernare a Premiilor, însă pot să scriu aici despre ce am văzut în reportaje, pe

YouTube, în articole ori interviuri. Această gală este singura din lume care poate rivaliza cu Gala premiilor Oscar. Autorii au parte de o expunere fenomenală, întâlniri cu personaje din industria cărții, dar și a filmului, actori, regizori și producători, scriitori de top. Este visul pentru care merită să visezi, este realitatea pentru care merită să înfrunți realitatea. Este adevărata motivație pentru a scrie. Orice scriitor care încă n-a fost acolo va spune: *„Vreau să câștig acest concurs, vreau să particip, vreau să scriu mai bine!"*

Povestirile sosesc din aproape două sute de țări, iar câștigătorii sunt de pe toate continentele. Însă, *„Writers of the Future"*, așa cum spune David Farland, Directorul Concursului, **nu e doar despre a găsi câștigători, este despre a crea câștigători**. Unul din țelurile principale ale concursului este de a inspira noii scriitori. Mr. Farland trimite la fiecare ediție o mulțime de scrisori de încurajare către cei mai merituoși participanți. Personal, am avut schimburi de e-mail-uri frumoase cu Joni Labaqui, *Director Public Affairs, Author Services Inc*, iar cu David Farland am o relație foarte bună.

Concursul se organizează de patru ori pe an, din trei în trei luni, de fiecare dată cu trei premii, de 1000, 750 și 500 de dolari. Câștigătorii sunt invitați la Gala Anuală, unde este anunțat **„Stiloul de Aur"**, marele premiu fiind însoțit de 5000 dolari. În afară de asta, toți câștigătorii din acel an sunt publicați într-o antologie (ajunsă acum la volumul 37), de unde, de asemenea, primesc bani, conform rapoartelor de vânzări.

Însă, așa cum am mai spus, nu se reduce totul doar la bani. În fiecare an câștigătorii sunt invitați la un *„Workshop for new winners"* unde David Farland, Tim Powers, Orson Scott Card și mulți alții arată noilor-veniți cum pot transforma un hobby

într-o carieră de scriitor full-time. Cum pot genera idei puternice pe care să le transforme în povestiri și mai puternice, iar apoi să caute cea mai bună piață de desfacere pentru ele.

Banchetul de decernare al premiilor este unul fabulos, transmis online în toată lumea.

Este un eveniment pregătit de o mulțime de specialiști, atenți la cele mai mici detalii. Fiecare invitat – câștigători, staruri, prezentatori, actori, vedete din industria de carte și producători de film – este așteptat la aeroport, transportat și cazat la un hotel de lux unde are parte de cea mai mare atenție. În fiecare an, David Farland supraveghează toate acestea, împreună cu John Goodwin, Președintele *Galaxy Press*, forumul organizator alături de *Author Services Inc.*

Organizarea este atât de bine pusă la punct încât se ține cont inclusiv când cineva urmează o anumită dietă ori are diverse afecțiuni sau obiceiuri. Și asta în condițiile în care vin invitați din toată lumea. Se decontează biletele de avion, hotelul și mâncarea, plus cina festivă din seara decernării. Iar dacă apare vreo problemă, să zicem că cineva și-a rătăcit geamantanul în aeroport, și-a pierdut costumul ori a mâncat prea mult și nu-l mai încape cămașa... organizatorii rezolvă și asta. Fiind o gală de costum și cravată neagră, *Author Services* și *Galaxy Press* se ocupă și de acest aspect.

Am citit zeci de articole în care cei doisprezece premiați din fiecare an povesteau cum au fost tratați ca niște regi. E o metodă psihologică genială. Să fii tratat pentru câteva zile precum un star, asta ***te poate face să devii dependent de succes toată viața*** și să muncești spre a deveni din ce în ce mai bun și a ținti mereu spre succes.

Dar David Farland ne mai destăinuie un secret. Fondatorul concursului, L. Ron Hubbard, a vorbit încă de la înce-

put despre faptul că artiștii trebuie să inspire societatea, iar filosofia lui Hubbard a fost întotdeauna aceea că **orice poveste trebuie să aibă o rezolvare**.

În fiecare poveste avem un personaj cu o problemă, un conflict sau un țel, iar un bun scriitor poate întotdeauna să-l facă să rezolve această problemă, fie că e vorba despre un conflict cu societatea, cu natura sau cu sine însuși. Într-o poveste foarte bună, artistul tocmai prin aceasta se remarcă, prin faptul că reușește să găsească o soluție. Iar cele mai bune dintre povești sunt acelea în care se arată cum umanitatea se poate autodepăși.

Acesta este adevăratul spirit al concursului, mesajul pe care Hubbard l-a lăsat.

Personal, aș duce chiar și mai departe ideea. Cred că eroii trebuie să rezolve probleme... probleme pe care *doar scriitorii le pot prevedea.* În felul acesta pregătim lumea pentru ceea ce va veni. Am făcut asta în mod constant în ultima sută de ani, inventând mereu ziua de mâine.

Fiindcă, inventând situații inedite, anticipăm aceste situații. Apoi, găsim soluții pentru ele și le rezolvăm.

E singura cale prin care putem avea, **tot timpul**, un viitor.

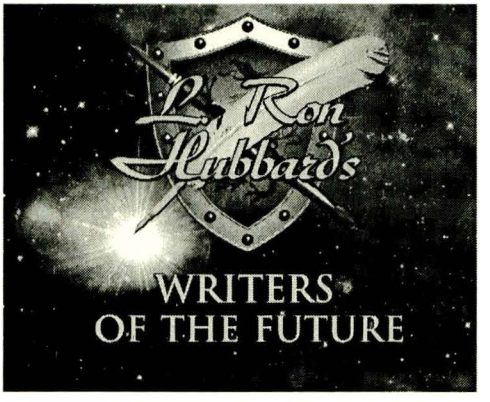

România, București,
decembrie 2020

(Articol publicat la 22.12.2020 pe site-ul oficial al ***Writers of the Future****, atât în limba engleză, cât și în limba română.)*

MV Kurtz

de George Cornilă

Încă douăsprezece zile și tot calvarul său avea să se termine, fu primul gând al lui Wreford Penrose când băgă de seamă că ancora fusese ridicată și că MV Kurtz se îndepărta încetișor, scârțâind, cu reticență parcă, de țărmul ars de soare. Dacă totul mergea bine, desigur. Douăsprezece zile până în Felixstowe și de acolo încă două ore până în Londra. Îi era greață și urechile îi țiuiau. Își simțea creierii cum îi fierbeau domol în craniu, ca într-un vas *kisi* pus pe jar. Burta sa nu se împăcase prea bine cu mâncarea localnicilor, așa cum, de altfel, întregul său trup se luptase cu efectele secundare ale chininei și ale vaccinurilor – vreo trei sau patru –, pe care fusese nevoit să și le administreze. Trăise în ultimele trei săptămâni mai mult cu ceaiuri, orez și *matooke*[1] coapte pe jar. Până și la pipă renunțase în cele din urmă, întrucât în aerul greu și prăfos al Africii, fumul îl sufoca, așezându-i-se ca un dop amar în gâtlej. Încă nu îl apucase răul de mare, însă deja regreta berea pe care o băuse în Dar es Salaam, într-un *shebeen*[2] din port, pe când aștepta îmbarcarea. Nu găsise acolo apă îmbuteliată și, cum îi era sete, însă se temea să nu

1 Soi de banane verzi din Africa Răsăriteană.

2 Bar, inițial ilicit, în care se consumă băuturi alcoolice (derivat din irlandezul *síbín*).

se agațe de el vreo boală chiar atunci, pe picior de plecare, comandase o sticlă de *pombe*[3].

Douăsprezece zile când ar fi trebuit să fie douăsprezece ore. O călătorie din Tanzania până în Marea Britanie, la bordul unui portcontainer, nu era tocmai cea mai ieftină opțiune, însă, din câte se părea, era cea care însemna mai puțină bătaie de cap pentru Institutul Regal de Zoologie, care avea, dintr-odată, oroare atât față de hârțoage, cât mai ales față de publicitate, pe care ar fi preferat să o evite până știau cu siguranță ce și cum. Pățaniile încheiate cu moartea regretatului Dr. William Thompson[4], în pădurea de la marginea unui sătuc de pescari și de păstori de pe malul Tanganyikăi, în apropiere de Kigoma, fuseseră discutate cu discreție, dacă nu chiar cu o notă de secretomanie. Din câte înțelesese Penrose, existaseră unele probleme cu autoritățile și, prin urmare, în acel moment, avionul nu reprezenta o soluție viabilă.

Englezul nu se întorcea în țara sa cu mâna goală, ci însoțit de două containere: o cutie rectangulară de lungimea unui om – căci, la urma urmei, asta și conținea –, un fel de sicriu metalic în care își căutau în zadar odihna rămășițele lui Thompson, și o *crate* lungă de vreo cincisprezece picioare, cu trei pereți din oțel și unul din zăbrele, în bezna din fundul căreia ceva se foia fără încetare, hârâind înfundat. La câteva zile după dispariția doctorului, fiara care-i venise de hac căzuse într-una dintre numeroasele *trous de loup* săpate de vânătorii din Marungwi și pe care le ocolise cu perspicacitate atâția ani. Pierduse mult sânge și fusese crezută moartă, însă când unul dintre săteni coborâse în groapă, dihania se năpustise asupra sa, zdrobindu-i, printr-o mușcătură pu-

3 Bere africană din mei, numită și bere Bantu.

4 Povestea Dr. William Thompson este relatată în *Cenușă* walaani, text cuprins în volumul *Arlequine*, Ed. Crux Publishing, 2018.

ternică, beregata și falca. Cei rămași pe margine ar fi împușcat-o, fără doar și poate, dacă nu ar fi fost porunca dată de căpetenia Kasembe, la insistențele bunului Kweli Ngowo, care își motivase doleanțele prin a spune că acela era singurul lucru pe care l-ar fi putut face ca bietul Thompson să nu fi murit în zadar. Tot Kweli fusese cel care scrisese Institutului, în două rânduri, înștiințându-i de moartea camaradului lor, respectiv pentru a le aduce la cunoștință că *nunda* nu doar că exista, ci că fusese, în sfârșit, capturată.

Penrose nu ar fi fost nicidecum prima alegere a Institutului pentru o asemenea sarcină cum era aceea a recuperării rămășițelor colegului său și a aducerii în Albion a fiarei antropofage, însă, cum mai toți membrii de vază erau prinși în vârtejul scandalului Forsythe și cu două echipe blocate în Oceania și în Indonezia, nu rămâneau prea multe opțiuni. Penrose dădea impresia că era plăpând, în ciuda corpolenței sale, și nu se dovedise niciodată a fi tocmai cel mai descurcăreț dintre bărbați, însă era un om în care se putea avea încredere, era liniștit, conformist și discret. Decizia se dovedise a fi una inspirată, căci trimisul se descurcase de minune până atunci, ce-i drept cu ajutorul amintitului Kweli. Acesta îl condusese până în Dar es Salaam și parcă până și acolo se despărțise de el cu o părere de rău. În scurtul răgaz, fosta capitală lăsase o impresie puternică asupra englezului: zgârie-norii neocolonialismului, în umbra cărora roiau afaceriști europeni și americani în mașini și costume scumpe, încântați și nicidecum alungați de corupția endemică; turiștii care se duceau la plajă sau așteptau gălăgioși să se îmbarce spre Zanzibar sau Mafia; bidonvilurile cu gangsteri de Lumea a Treia, copii cu burțile umflate, vraci și hiene îmblânzite. Dar es Salaam-ul rupt în două îi rămăsese în minte mai ceva decât priveliștea girafelor și a elefanților în savana aprinsă de amurg.

Penrose avusese ceva emoții când discutase cu căpitanul vasului – un rus cunoscut sub numele de Kapitan Evgeni – detaliile călătoriei. Acesta era un bărbat cărunt și fioros, mare cât un urs, cu un revolver sovietic pe care-l ținea la brâu și de care nu se despărțea niciodată, așa cum nu se despărțea nici de o fotografie alb-negru înfățișând o fetișcană luminoasă și pe care o vâra sub nas oricui se suia pe navă, spunându-le: „Smiljka din Svintsyán, *dusha moya*"[5]. Se înțeleseseră cumva, mai ales că rusul avea reputația că nu punea întrebări, din principalul motiv că la multe, cu precădere în ceea ce privea conținutul containerelor, nu ar fi putut răspunde nici el.

Și iată-l pe Penrose ajuns, cu prețioasa încărcătură cu tot, la bordul bătrânului MV Kurtz.

☆ ☆ ☆

La lăsatul serii, englezul stătea pe punte, chiar în fața cabinei căpitanului, încordat de parcă se căznea să țină ceva înăuntru – poate asta și făcea –, privind cu ochii mijiți cerul uriaș, pe jumătate înghițit de valuri. De la radioul din cabină se auzi o avertizare din partea portcontainerului MV Makeda, cum că fuseseră văzuți pirați în largul Capului Delgado. Penrose, deși era un om care își făcea griji din orice, nu se gândise nici măcar o clipă că ar fi putut avea de-a face cu pirați și aceasta nu din cauză că nu auzise de asemenea cazuri – dintre care unele ajunseseră celebre în ultimii ani –, ci pentru că nu luase niciodată în calcul posibilitatea de a nu se întoarce cu avionul. Se scărpină absent, mulțumind cerului că scăpase de norii de insecte și de căldura sufocantă. În larg era mai răcoare.

5 Smiljka din Svintsyán, iubirea mea (în rusă).

Îl aștepta o primă noapte de nesomn. Patul tare, mirosul de piretru, tangajul neînduplecat. Încercă să citească, la lumina prăpădită a unei *nyitira*[6], din jurnalul cu coperte verzi care aparținuse lui Thompson și pe care i-l dăduse Kweli, însă găsi că nu înțelegea mare lucru din scrisul dezordonat al colegului său. Îl lăsă deoparte și se apucă de *Rădăcinile cerului*, care, împreună cu *Regina africană*, constituiau singurele două cărți pe care le adusese cu el și din care abia izbutise să citească vreo cinci-șase pagini. Scrisul îi fugea însă prin fața ochilor. Tâmplele încinse îi vuiau. Pielea înroșită, neobișnuită cu soarele african, îl mânca, burta îi forfotea. Se rugă în gând ca niciunul dintre țânțarii care îl ciupiseră să nu fi fost vreun blestemat de *aedes*[7] care să-i fi dat vreun virus, denga sau *zika*.

Încercă să se liniștească și să se gândească la fiara de legendă pe care avea să o aducă în atenția lumii. Nu apucase s-o studieze cu atenție. Când ajunsese în Marungwi, aceasta era încă în groapă, jigărită și costelivă, cu blana năclăită de praf și de sânge. *Nunda* refuzase să mănânce și abia dacă se atinsese de apă. Datorită lui, animalul fusese tranchilizat, îi fuseseră făcute perfuzii cu sorbitol și aminoacizi, iar rănile curățate și bandajate. Penrose, agitat în fața unei asemenea descoperiri și simțindu-se rău în urma vaccinurilor, abia dacă putuse să tragă câteva concluzii de bun simț, cum că fiara ar fi semănat cu un tigru cenușiu. Nimic mai mult. Aștepta cu nerăbdare să o vadă în toată splendoarea ei. Hotărârea în privința denumirii științifice fusese deja luată în plenul Institutului: *Panthera thompsonii*. Ce privilegiu! Mai că era invidios. Se întrebă – nu pentru prima dată – dacă el ar fi fost dispus să facă un asemenea sacrificiu, să renunțe

6 Lampă rudimentară (în swahili).

7 Țânțarul febrei galbene (*Aedes aegypti*).

la viața pământească pentru nemurirea științifică. Încă o dată, nu reuși să-și dea un răspuns. Adormi într-un târziu.

Se trezi trântit pe podea. Primul său gest fu să-și apere capul cu mâinile, până să se dezmeticească și să-și dea seama că zdruncinăturile navei fuseseră de vină pentru brutala sa deșteptare. Alb ca varul și încă buimac, ieși pe punte cât să-l audă pe căpitan strigând echipajului să se pregătească de vreme rea.

— Ce ghinion! Să se iște așa o furtună din senin, spuse Penrose cât de tare putu, uitându-se la cerul lăptos care se învârtejea deasupra valurilor întunecate.

— Din senin? Nu, *Sir*, știam prea bine că va urma o furtună, răspunse Evgeni în engleza sa stricată, scăpărându-și bricheta în vatra pipei.

— Și totuși am pornit pe mare?

— Natura și banii sunt două forțe colosale. Este inevitabil ca, din când în când, ele să se înfrunte. Eu aleg mereu să fiu de partea banilor. Poate că uneori pierd, însă de multe ori câștig. Consecvența, *Sir*. Asta e! Ați jucat vreodată ruletă?

— Mă tem că nu.

— Atunci n-aveți cum să înțelegeți. Cât despre ghinion, poate. Nu suntem în sezonul cicloanelor, așa că doar o piază-rea ar putea atrage o furtună într-o zi ca asta. Sunteți cumva o piază-rea, *Sir*?

Penrose se fâstâci. Se bănuise el însuși cândva de același lucru.

— Nu vă faceți însă griji, îi veni rusul în ajutor. Va trece repede. Puteți să vă întoarceți în cabină. Avem destui oameni pe punte.

Englezul îi urmă îndemnul. Abia ce intră însă, că și fu trântit de perete. Se agăță de stâlpul patului etajat și doar atitudinea plină de încredere a căpitanului îl ținu să nu-și piardă mințile de frică în orele care urmară.

☆ ☆ ☆

MV Kurtz se ridică de proră și apoi se prăbuși violent într-un hău, izbindu-se cu chila de valuri și afundându-se până la etravă, aproape să se răstoarne. Era un vas lung și cui l-ar fi privit de sus i s-ar fi părut că, la fiecare astfel de izbitură, carlinga era gata să se rupă. Valurile măturară coverta, încălecând bocaporții și trăgând în mare un mus care verifica ancorarea containerelor. Din cabina căpitanului, înjurăturile pe rusește aproape că acopereau vuietul sălbatic al vântului care căuta să smulgă bigile de încărcare și antenele de radiolocație. MV Kurtz rămăsese tributar vechilor tehnici și metode, fiind un transportor *break bulk*, fără mai modernul sistem de tip *cell guide*. Multe containere nu erau prinse între ele sau erau stabilizate cu frânghii de sisal ori cel mult cu lanțuri cu lacăt simplu și nu *twist-locks*. Prin urmare, nu-i de mirare că lucrurile se întâmplară așa cum se întâmplară. Două containere, securizate de mântuială, fură zvârlite în clocotul întunecat. Legăturile altuia se rupseră după a treia ridicare și coborâre a vasului și, când nava era atât de înclinată încât etrava împungea norii joși, acesta căzu înspre timonerie, lovindu-se mai întâi de perete, apoi de copastie. Un al patrulea, mai greu, alunecă în josul punții, izbindu-se de colțul întors al celuilalt și făcând să-i sară din țâțâni grilajul.

În bezna care se lăsase, o siluetă ieși din containerul sfărâmat, nu cu mult înainte ca încă un val uriaș să spele coverta și să ia cu el cușca goală. Năluca se strecură pe punte, masivă și totuși mlădioasă, făcându-se apoi nevăzută printr-un tambuchi uitat deschis.

☆ ☆ ☆

Spre după-amiază, furtuna se potoli și cerul se lumină. Un om pierdut și paisprezece containere cedate mării. Evgeni uită repede bucuria că scăpaseră teferi și, înjurând, se puse să calculeze cât îl costaseră de fapt năbădăile naturii. Penrose ieși pe punte. Picioarele încă îi tremurau, iar burta îi fusese întoarsă pe dos de atâtea ori, încât simțea că nici nu avea să mai poată pune vreodată ceva în gură. Apa rămăsese întunecată, însă cerul se limpezise. Englezului nici nu-i trecuse prin cap că încărcătura sa ar fi putut fi în primejdie. Fusese preocupat să implore cerul ca el să scape cu viață. Și iată că locul ocupat de containerul său, cel mare, era gol. Se gândi la probabilitatea ca lada să fi fost mutată din motive de siguranță, însă în scurt timp avea să primească din partea secundului – un gabonez de-o șchioapă, pe nume André-Junior, poreclit Săpăligă, întrucât bărbații din neamul său erau cultivatori de igname din generație în generație –, confirmarea că, într-adevăr, posesiunea sa se regăsea pe lista pierderilor, motiv pentru care el, în numele căpitanului vasului MV Kurtz, își cerea iertare.

Nu este greu de închipuit starea sa de spirit după primirea veștii. Se plimbă o vreme pe punte. Cerul, abia luminat, începuse din nou să se întunece încet. De undeva, dintre sutele de containere așezate unele peste altele ca niște cuburi de construit colorate, se auzea un zgomot ciudat, ca un fel de hârâit care uneori se preschimba într-un chicotit. Penrose își aminti că în timpul furtunii auzise tot felul de zgomote stranii, urlete și răgete, însă își închipuise că acestea erau scoase de furtuna dezlănțuită. Acum însă era convins că la bord se găseau și alte fiare. Dacă *nunda* se dovedise reală, cine știe ce alte specii nemaivăzute se aflau acolo, ce *abade*, *rompoe*, *keriți* sau *marozi*, așteptând să fie aduși în lumină. Doar să fi găsit de unde veneau sunetele.

Se auzi deodată sirena navei. Și vocea căpitanului prin sistemul de sonorizare, somând o barcă să-și comunice intențiile. Penrose văzu, undeva în zare, ceva ce părea a fi o mică ambarcațiune. Se apropia cu viteză. Evgeni avertiză în privința păstrării distanței. Apoi în privința deschiderii focului. Schiful era la mai puțin de o mie de yarzi când din difuzoare începu să se audă *Svyashchennaya Voyna*[8] cântată de Corul Armatei Roșii și unul dintre mercenarii ruși angajați pentru protecția navei apăru pe punte cu o *minigun* cu șase țevi, pe care o montă la babord. Englezul crezu că aceasta era doar pentru intimidare, însă n-apucă să-și ducă gândul la capăt, că țevile mitralierei începură să se rotească. Zgomot asurzitor, detunăturile care nu păreau să se mai termine, metal ciuruit și câteva răcnete scurte, apă pulverizată. Sub privirile uluite ale lui Penrose, barca se scufundă.

Un sfert de ceas mai târziu, în careu, Kapitan Evgeni deschidea prima sticlă de vodcă. *Tvoye zdorovye!*[9] Prima din multele care aveau să urmeze. Erau acolo toți membrii echipajului, unsprezece inși, atâția rămăseseră, majoritatea africani, cărora li se adăugau cei patru mercenari ruși. Penrose fu chemat să li se alăture. I se puse în mână un pahar de vodcă și i se arătă spre un castron mare cu castraveți murați. Evgeni, deja pilit, își ceru iertare ceremonios că nu avea gin și îl asigură pe englez, când acesta își arătă îngrijorarea în privința celor întâmplate mai devreme, că aceia nu erau pescari sau cine știe ce naufragiați prăpădiți, ci erau, neîndoielnic, pirați somalezi. Îi părea rău pentru pierderea containerului, însă îi dădea în același timp o veste îmbucurătoare: aveau

8 *Războiul sfânt*, unul dintre cele mai celebre cântece sovietice ale celui de-al Doilea Război Mondial, compus de Alexander Vasilievici Alexandrov, autorul liniei melodice a imnului Uniunii Sovietice.

9 Urare făcută de ruși atunci când țin un toast; Sănătate!; Noroc!

să facă un popas neprevăzut în Africa de Sud. Partea bună era că în Durban se găseau toate minunile Pământului. Erau șanse bune să găsească chiar și ceea ce pierduse. Sigur, avea să-l coste. Penrose era, desigur, cât se poate de sceptic. Se refugie în fața peretelui dinspre proră, acoperit cu fotografii alb-negru: muncitori spetindu-se asudați, cu *kipande* atârnate de gât, la construirea căii ferate Uganda-Kenya; Patterson lângă leșul unuia dintre leii din Tsavo; Johnny Weissmüller în *Tarzan Escapes*; baroneasa von Blixen-Finecke alături de un ogar scoțian, în mijlocul plantației sale de cafea din Protectoratul Africii de Est, datată 1916; patru askari rezemându-se fiecare de câte doi fildeși mai lungi decât ei; o ceată de războinici Maasai din veacul trecut; o femeie *mursi*, cu talgerul de lut pictat lărgindu-i buza de jos; un copil despuiat în fruntea unei uriașe cirezi de vite *watusi*.

Până la miezul nopții, la bordul MV Kurtz nu mai era om treaz. Rușii intonaseră cântece patriotice dând peste cap sticlă după sticlă, iar unul dintre mateloți – un flăcău din Fish Town, obișnuit mai degrabă cu vinul de palmier –, se prăbușise lat după ce se crezuse mai bărbat decât era și băuse cot la cot cu rușii, și mai apoi năclăise cu limba, exaltat, posterul deocheat luat dintr-o revistă americană și lipit pe ușa careului pe vremea când Evgeni era tânăr, dinainte s-o întâlnească pe deja celebra Smiljka din Svintsyán.

Penrose, simțind că se amețise zdravăn și că se sufoca în fumul pipelor și al țigărilor de foi veșnic aprinse, ieși să ia aer. Ochii încă nu i se obișnuiseră cu întunericul când dădu nas în nas cu un bărbat de culoare, purtând un Kalașnikov. Englezului i se păru că ceva nu era în regulă din prima clipă, căci, din câte observase, pe MV Kurtz doar rușii aveau arme, nu și ceilalți membri ai echipajului. Străinul îi făcu semn să ridice mâinile. În spatele său apărură alți patru bărbați. Îl pu-

seră să deschidă ușa și-l îndemnară înainte, mai întâi într-un grai pe care englezul nu-l știa, dar despre care bănuia că era *af-soomaali*, apoi într-o engleză stâlcită. Membrii echipajului fură luați ca din oală, majoritatea ridicând mâinile deasupra capului, mai puțin mercenarii, care se întinseră după arme doar pentru a cădea sub o ploaie de gloanțe. Căpitanul, care păruse la început că voia să se predea, își smulse deodată revolverul de la brâu, însă nu apucă să tragă. Supraviețuitorii fură legați fedeleș. Penrose, care știa că, pe lângă marfă, o bună parte din câștigul piraților erau sumele primite ca răscumpărare a ostaticilor, cuprins deodată de un curaj neașteptat, le spuse mateloților că atâta timp cât aveau să coopereze, nu aveau să pățească nimic.

Englezul se uită la asupritori pe furiș, căci de îndată ce vreunul dintre prizonieri ridica privirea, unul sau altul dintre atacatori îi lipea țeava de frunte și răcnea la el ceva neînțeles. Asupritorii erau opt cu totul, unii aveau chipul acoperit de o cagulă, alții purtau pe cap fie o *koofiyad*[10], fie o șapcă de baseball, în timp ce unul își pusese o hidoasă mască *Ogbanje*[11]. Mai toți erau îmbrăcați în tricouri largi și purtau pantofi sport. De-a curmezișul piepturilor aveau cartușiere, iar la brâu, *panga*[12]. Pesemne, cei doborâți de *minigun* nu fuseseră singuri. Poate că se aflaseră doar într-o misiune de recunoaștere. Pirații așteptaseră lăsarea întunericului pentru a se apropia și avuseseră un noroc chior cu guleaiul patronat de căpitan. Astfel, abordaseră, fără doar și poate, la pupa, întinzându-și scările și urcând prin spatele dunetei. Gândindu-se că și-ar fi putut negocia eliberarea, Penrose încercă să indentifice cine le era căpetenia, fapt de care își

10 Chipiu fără cozoroc purtat de bărbații somalezi.

11 Mască rituală înfățișând un demon.

12 Macetă africană.

dădu seama încă dinainte ca cineva să-l strige pe acesta *bwana*[13], când unul dintre ei, un ins deșirat, pierdut undeva într-un tricou al echipei Paris Saint-Germain, cu capul ca o nucă de cocos înfășurată într-un *kikoi*[14] zanzibarean, trimise, prin câteva vorbe iuți și o vânturare a palmelor sale ca niște lopeți, patru oameni să inspecteze nava și să patruleze pe punte. În discuțiile lor, capturatorii arătau spre englez, spunându-i *mzungu*[15], iar Penrose înțelegea prea bine că, fiind singurul alb care încă era în viață, avea să se bucure de atenția capturatorilor. Pentru pirați era mană cerească să le pice în mână un american, un englez sau un neamț. De altfel, toți prizonierii fură întrebați care le era naționalitatea, fapt care-i dădu englezului încă și mai mult curaj. Cine ar fi fost atât de smintit încât să-și dea foc la valiză prin a ucide un cetățean al Marii Britanii?

— *Johnny boy*[16], îi spuse *bwana*, bătându-l ușor cu palma pe obraz.

Apoi izbucni într-un hohot de râs.

☆ ☆ ☆

Sus, pe punte, cel care patrula la tribord, un vlăjgan ciolănos, fluiera, părându-i că așa timpul trecea mai repede. Era o noapte de smoală, fără lună. Deodată, santinela auzi un zgomot înfundat venit de undeva dintre containerele din spate. Îndreptându-se într-acolo, alunecă. Luă pe degete un lichid vâscos, poate ulei ars scurs din vreo canistră în timpul furtunii. Doar după miros își dădu seama că era sânge.

13 Șef (în swahili).

14 Batic purtat în Africa Răsăriteană.

15 Om alb (în bantu).

16 Termen peiorativ folosit de localnici pentru a-i desemna pe ocupatorii britanici în timpul Protectoratelor Subsahariene.

Urmă dâra cu pași mărunți, aplecat, pentru a o dibui mai ușor, cu nasul aproape de pământ, ca un copoi, întrebându-se dacă oare sângele nu ar fi aparținut vreunui matroz pe care camarazii săi îl uciseseră atunci când urcaseră la bord și blestemându-se în gând că nu știa pe unde-și rătăcise lanterna. În afara zgomotului valurilor, era liniște deplină. Pentru a-și face curaj, flăcăul începu să strige amenințări. Nu putea distinge nimic, în beznă era orb de parcă-l pișcase o simulie. Se gândi să intre printre containere, însă în ultima clipă se hotărî să-i cheme pe ceilalți.

Doar doi apărură și, împreună, intrară în labirintul de containere. Cel care mergea în față avea o lanternă prinsă de țeava puștii de asalt. Mai degrabă senzația că erau priviți decât vreun zgomot îl făcu pe unul dintre ei să se întoarcă, doar cât să vadă scăpărarea a doi ochi de jar și o făptură mătăhăloasă aruncându-se asupra sa. Cu mișcări fulgerătoare, după ce zdrobi beregata primei victime, fiara, din fugă, îl agăță cu ghearele pe al doilea bărbat, care apucă să tragă doar câteva focuri, fără țintă. Nu doar că în întuneric năluca era aproape imposibil de distins, dar se mișca atât de repede, încât dădea impresia că e în mai multe locuri în același timp. Cel rămas trase, la rândul său, din fugă. Mai mult întârâtată, dihania se năpusti asupra lui și l-ar fi prins repede, fără doar și poate, dacă n-ar fi fost cotiturile bruște printre containere. Somalezul ajunse astfel la castelul central. În zadar încercă să țină ușa, trupul masiv al animalului o dădu în lături și îl împinse pe nefericit de-a berbeleacul, în josul treptelor pe care tocmai alergau cei care rămăseseră în careu, alertați de împușcături.

Luați pe nepregătite, primii doi căzură repede pradă fiarei. Ceilalți, printre care și căpetenia, se refugiară în încăperea în care erau ținuți ostaticii, însă nu apucară să ferece ușa,

că fiara, lovită parcă de amoc, se năpusti în cabină. Sub ochii îngroziți ai prizonierilor, arătarea, în mod vădit o felină, însă una atât de mare încât părea să umple întreaga încăpere, își vântură uriașa coadă din perete în perete, îl prinse pe unul dintre pirați și-l sfârtecă într-o clipă. *Bwana* deschise focul – care, în spațiul înghesuit, se auzi atât de tare încât aproape îi surzi pe toți –, și fiara căzu, în cele din urmă, ciuruită. Piratul nu apucă însă să se bucure, că fu doborât de un glonț în ceafă. Pentru atât își mai putuse aduna puterile Kapitan Evgheni. O clipă de liniște, apoi prizonierii își începură lupta disperată pentru a se elibera.

Deasupra MV Kurtz, norii de furtună începeau din nou să se adune.

☆ ☆ ☆

„Un portcontainer sub pavilion rusesc a fost reperat ieri de către paza de coastă kenyană. MV Kurtz plutea în derivă, cu șapte supraviețuitori la bord, între aceștia și un cetățean britanic, cu toții aflați în stare avansată de deshidratare. În urma investigațiilor, s-a constatat că nava transporta mari cantități de mărfuri ilegale, printre care arme de foc, cocaină de proveniență afgană, mairungi[17] *și fildeș. De asemenea, au fost găsite mai multe cuști cu animale aflate pe cale de dispariție, majoritatea moarte din cauza condițiilor precare de transport, precum și nu mai puțin de patru specii necunoscute."*

17 Arbust (*Catha edulis*) care crește în Cornul Africii și Peninsula Arabă, ale cărui frunze conțin un alcaloid numit catinonă, cu efecte similare celor ale amfetaminei, cunoscut și sub numele de *khat, qat* sau ceai etiopian.

Calculus

de Florin Giurcă

1. Holy Café

Testimonium Flavianum este autentic? Întrebarea asta poate avea o însemnătate uriașă sau – mai bine zis – răspunsul care i se va da, *dacă* i se va da vreodată un răspuns unanim acceptat. Dar problema adevărată, dificultatea întrebării, constă tocmai în asta, în acceptarea universală a răspunsului, nu în găsirea lui. Deoarece, punând degetul pe *Testimonium*, l-am pus nu pe un petic putrezit de pergament, ci pe însăși divergențele doctrinare care-i învrăjbesc de două milenii pe creștini și pe evrei, ca să nu mai spun de luptele de idei dintre creștini și agnostici, că atei nu pot să le zic. Pe atei îi doare undeva de chestiunile astea religioase. Nici nu merită să fie aduși în discuție.

— Ce părere ai de asta, Cami? Suporți o discuție despre originile creștinismului? Sau ca atee declarată ce ești, te doare în dos de chestiunile religioase?

Sub cele trei umbrele mari, pătrățoase, cu spițe din oțel cornier și copertină de pânză, totul vopsit în crem, de pe terasa în aer liber, cele șapte sau opt mese erau distribuite cam la întâmplare, pe unde își găsiseră un loc liber printre gradenele cu flori. În ușa de la intrarea barului, pe a cărui firmă albă, imensă, era scris cu litere de tipar de culoare oliv

închis „HOLY CAFÉ", iar dedesubt, cu italice, „Jerusalem, Israeli snack bar", stăteau doi bărbați tineri, dintre care unul ținea în brațe un copilaș de vreo doi ani.

— Crede și nu cerceta, răspunse Cami, săpând cu linguriță în porțiunea verzuie din cupa cu înghețată în trei culori. Duse conținutul la gură, plescăi de plăcere și gemu, apoi adăugă: eu nu sunt atee, ci agnostică.

Fața de masă bleu-ciel, cu arabescuri discrete, desenate cu o linie subțire, albă, atârna până aproape de pardoseala din plăci de piatră de calcar, cioplite grosier. De altfel, mai toate ornamentele de aici te duceau cu gândul la Zidul Plângerii: și bordurile gradenelor și hornul șemineului și parapetul de la baza clădirii, ale cărei ziduri înalte, fără ferestre, erau placate cu travertin de culoare gălbuie. Totul părea o extensie a Zidului Plângerii. Doctorul stomatolog Cristian Strungaru mimă un hohot de râs, fără a emite însă niciun sunet, doar dându-și capul pe spate și dezvelindu-și dantura perfectă. Se îndreptă, închise gura și redeveni imediat serios, fixând-o cu privirile pe partenera lui.

— Bullshit, dragă Cami, nu veni la mine cu clișee de-astea semidocte. Cum adică, tocmai mie îmi spui „crede și nu cerceta"? Și ce e cu fițele astea, cică „eu sunt agnostică, tu! Nu sunt atee!" se maimuțări bărbatul, subțiindu-și vocea și ridicându-și palmele la urechi, a respingere, cum fac femeile. Știi, măcar, ce înseamnă agnostic?

Cami dădu din cap că nu, lingând linguriță cu buzele țuguiate și uitându-se adânc în ochii lui Cristian. Doctorul se fâstâci câteva momente, dar se reculese imediat.

— Uite, îți spun eu, zise bărbatul, foindu-se pe scaun. Scoase telefonul mobil din buzunarul de la spate al bermudelor, butonă puțin la el și continuă cu un aer doct: „agnosticismul este o doctrină filozofică idealistă care susține că

lumea obiectivă nu poate fi cunoscută, că raţiunea omenească este limitată şi că dincolo de limitele senzaţiilor, omul nu poate să cunoască nimic". Am încheiat citatul. Raţiunea ta e limitată, dragă Cami? Tu nu cunoşti nimic dincolo de limitele senzaţiilor?

Cami, care ajunsese deja la partea maronie a îngheţatei şi gemetele ei de plăcere ajunseseră aproape de stadiul paroxistic al unor gâfâieli sacadate, răspunse, fără a-şi ridica ochii de pe linguriţă:

— Exact aşa. Doar sunt blondă. Raţiunea mea e limitată.

De data asta, Cristian Strungaru nu se mai putu abţine şi slobozi un hohot de râs care-i făcu pe ceilalţi clienţi de la mese, pe bărbatul cu copil mic în braţe şi pe prietenul lui din cadrul uşii, să se întoarcă spre el cu figuri surprinse. O furgonetă albă, purtând inscripţia Deutsche Post DHL Group pe fond galben, cu litere roşii, parcă cu spatele către intrarea în cafenea. Şoferul coborî iute, era un bărbat mic de statură, cu o şepcuţă roşie şi pantaloni de pânză, lungi până la genunchi, cu un imprimeu vesel. Deschise platforma, de unde pescui un pachet. Unul din cei doi bărbaţi rezemaţi de tocul uşii, cel care n-avea copil în braţe, se apropie de şofer şi preluă coletul. Strungaru urmări scena cu interes şi, îndată după ce angajatul restaurantului dispăru cu coletul înăuntru, sorbi ultima înghiţitură din cocktailul cu gin tonic şi zise:

— Deci? Te-ai gândit îndeajuns în căpşorul acela blond al tău, ce variantă de excursie să alegem pentru ultima zi a congresului? Să fie Masada, cetatea inexpugnabilă, până la proba contrarie, a evreilor, sau scufundări la Marea Moartă? Personal, dacă îmi dai voie la o opinie...

— Dar o excursie loco nu există? Grădina Ghetsimani sună foarte atrăgător pentru mine. Nu au în pachet şi Grădina

Ghetsimani? De ce neapărat la șaizeci de kilometri, pe căldura asta?

Strungaru făcu un semn discret bărbatului care supraveghea din ușă terasa, îi achită consumația folosind cash, apoi se ridică. Rămase în picioare lângă masă câteva clipe, până ce se convinse că femeia blondă din fața lui îi înțelesese intenția de a pleca. Absorbită din plin de procesul de retușare a fondului de ten, Cami tresări, își introduse oglinjoara în poșetă și sări la rândul ei în picioare, hârjâindu-și scaunul pe pardoseala striată.

Îndată ce ieșiră din perimetrul terasei, împrejmuit și el cu o bordură ce amintea de Zidul Plângerii, stomatologul o cuprinse pe însoțitoarea lui cu brațul pe după talie și își apropie capul de urechea ei, suflându-i o șuviță de păr rebelă care îi obtura pavilionul roz. Fata își aplecă fruntea pe umărul celălalt, oferindu-i bărbatului gâtul și ceafa dezgolite, de care acesta își apropie buzele. Șoaptele lui fură murmurate direct în ureche, de care atârna un cercel cu piatră azurie.

— Dar Grădina Ghetsimani este chiar aici, peste gard, prostuțo!

Fata chicoti, unduindu-și șoldurile și ridicând din umeri a nepăsare. Porniră în josul străzii Mansuriya, care coboară din vârful colinei numite Muntele Măslinilor până jos în vale, proptindu-se drept în Zidul Plângerii. După o scurtă derivație, de aproape cincizeci de metri mai la dreapta, cei doi pătrunseră în orașul vechi, străbătând zidul antic printr-o deschidere înaltă, ogivală. Doctorul citi cu glas tare numele obiectivului, caligrafiat cu litere ebraice și latine pe o placă de bronz bătută în zid: Lions' Gate. Rămas câțiva pași în urmă, în umbra portalului, Cristian Strungaru se scotoci îndelung în buzunarele vestei vânătorești, de unde scoase un

pix și un bilețel post-it, pe care scrise câteva rânduri. Se îndreptă către pietrele cariate de vreme, căutând cu privirea un loc liber în care să-și strecoare mesajul către divinitate.

Femeia se apropie de el și încercă, prin spatele lui, să vadă ce scrisese. Nu reuși. Proptită cu posteriorul în zid, în fața lui Strungaru, înălțându-se pe vârfuri, ea își întinse mâinile către bărbat, încercând să-i smulgă bilețelul din mână. După o scurtă luptă, doctorul se prefăcu învins și-i cedă hârtiuța mototolită, nu fără un rânjet ironic pe buze. Cami netezi bilețelul în palmă, citi, așteptă să treacă pe lângă ei un grup de turiști americani, apoi izbucni:

— Cât de nesimțit și de porc poți să fii, doctore Cristian Strungaru, să-L rogi pe Dumnezeu așa ceva?!

Rupse hârtiuța în patru și aruncă bucățile în aer. Iuți pasul și o luă înainte pe Via Dolorosa, neprivind nici în stânga, nici în dreapta. Când ajunseră în dreptul minaretului El-Ghawanima, doctorul o apucă ferm de umeri și o răsuci cu fața către el. Femeia opuse rezistență, murmurând printre dinți:

— Lasă-mă, ia mâinile de pe mine!

— Hei, am scris doar atât: „Cami vreau să facă ce-i cer eu", strigă doctorul, rămas locului, pe măsură ce femeia se îndepărta, furioasă. De unde știi ce urma să-ți cer să faci? Frate, de ce te gândești numaidecât la prostii?

Vociferările lui atraseră atenția unui grup de clerici în reverende negre, cu plete cârlionțate revărsându-se pe sub cipilicile cilindrice. Grupul de seminariști care se îndrepta în aceeași direcție cu el, îl depăși cu aproape zece metri, când unul dintre ei se întoarse și zise în românește, arătând cu mâna spre o clădire situată pe partea dreaptă, puțin mai sus:

— Ecce Homo, mănăstire și casă de oaspeți. Locul unde Pilat din Pont L-a condamnat la moarte pe Iisus Hristos. Avem locuri libere, 75 de euro pe noapte.

Strungaru îl privi aiurit câteva clipe, apoi își continuă drumul, alegând să meargă pe partea umbrită a străzii. Foarte scump, își zise, comparând prețul cu cei 20 de euro pe care îi plătea pe noapte la Hebron Khan. O aruncătură de băț mai încolo. Sau de piatră, cum zic palestinienii.

Cami, care era cu aproximativ cincizeci de metri în față, se apropiase de capătul de sus al străzii care se termina într-o intersecție în formă de T. Mergea nesigură, clătinându-și gleznele periculos de tare pe tocurile înalte. Trecu în viteză pe lângă o măcelărie „kosher" prin vitrinele căreia putu să observe, cu coada ochiului, momentul spintecării unui vițel spânzurat de picioarele dinapoi. Mațele animalului, însângerate, se prăbușiră subit pe o planșă de marmură, cu un pleoscăit puternic, formând o grămăjoară amorfă, rozalie, care palpita imperceptibil.

Cristian o urmări din spate cu duioșie. „Lipsită de simț practic. Nu știi să-ți alegi încălțăminte potrivită. Să văd dacă ai simț de orientare", se gândi amuzat, dar intră în panică văzând că fata o luase în direcția greșită.

— Hei, la dreapta! Întoarce-te și ia-o la dreapta! strigă, abținându-se de la alte comentarii caustice.

Nu putu fi sigur dacă prietena lui auzise sau nu strigătul. În orice caz, Cami nu dădu niciun semn în privința asta, ci continuă să meargă înainte fără tresărire și în curând dispăru din câmpul lui vizual. Strungaru auzi soneria telefonului mobil și, concomitent, vibrațiile din buzunarul de la spate al pantalonilor. Iuți pasul, ajunse în capătul străzii și privi spre dreapta. La o distanță de treizeci de metri văzu clădirea pătrățoasă, placată cu piatră aparentă ce imita Zidul Plângerii, de un gust îndoielnic, a hostelului Hebron Khan. În parcarea din fața recepției se afla furgoneta albă DHL. Lângă mașină, șoferul cu șapcă roșie și bermude cu imprimeu ha-

waiian ținea mobilul la tâmplă. Cristian Strungaru își scoase telefonul din buzunar și răspunse:

— I'm right here, behind you.

Șoferul se întoarse, salută cu mâna la cozoroc și se băgă pe jumătate în platforma mașinii, din care reveni în scurt timp cu un pachet de mărimea unei cărți voluminoase (ar fi putut fi chiar o Biblie), pe care îl înmână doctorului.

— Two thousand euro. Cash or card?

Doctorul se scotoci într-unul din multele buzunare interioare ale gecii și scoase un plic burdușit, pe care îl înmână șoferului, nu fără a-i arăta acestuia, în prealabil, conținutul. Omul începu să numere bancnotele din cele două fișicuri, cu dexteritate. Strungaru îi privi cu admirație mișcările rapide, tehnice, cu care învârtea bancnotele una după alta fără să se încurce. Când termină, salută cu degetul la chipiu și se urcă la volan. Furgoneta scoase un piuit, semn că dădea în marșarier, reintră cu spatele pe axul străzii Via Dolorosa și porni apoi la deal, cu un scrâșnet de roți. Strungaru strânse pachetul la piept și privi peste umăr. În spatele lui, chipul blond, cu zulufi, al lui Cami.

Zâmbi și se îndreptă către recepția hotelului.

2. Hebron Khan

Hostelul Hebron Khan era exact ceea ce își propunea să fie: un spațiu ieftin de cazare, în kilometrul zero al Ierusalimului, la doi pași de toate obiectivele religioase de primă mână, pentru cohortele de pelerini maniaci care nu voiau nimic altceva decât un acoperiș deasupra capului. Și acoperiș, slavă Domnului, le dădea. Toate camerele aveau cel puțin un perete placat cu imitație de piatră așa-zis cioplită

(ah, Zidul Plângerii nu-i slăbea pe turiști nici în intimitatea camerei de hotel), ba unele aveau chiar și imitații de bolți arcuite, susținute de imitații de coloane, exact cum te-ai fi așteptat să vezi într-o cetate bizantină din vremea lui Iustinian, Împăratul Romanilor.

Aliniate pe lângă pereți sau ascunse printre firide, seturi de câte două paturi suprapuse, din stinghii masive de brad grunduit, cu lenjerie desperecheată, în diverse imprimeuri, păreau că fuseseră plantate acolo cu singurul scop de a maximiza profitul pe metrul pătrat construit. Pardoseala era placată cu dale mari de gresie anti-aderentă, de culoarea cafelei cu lapte (enervant lucru, își zise Strungaru), iar plafonul arăta la vedere plăci de polistiren fonoabsorbante. Un aparat de aer condiționat, o măsuță și un scaun de plastic, albe, întregeau dotările camerei. Auster dar, per total, având în vedere prețul pentru un buget redus, era ok. Strungaru se rugă în gând să nu fie nimeni în cameră. Și nu era nimeni.

— Noroc cu oamenii ăștia conștiincioși, care s-au dus la sesiunea de comunicări. Nu ca noi, chiulangiii. Ce era azi în program, Cami, mai știi? Nu contează, adăugă, văzând că femeia nu schițează niciun gest de a se apropia de măsuța pe care zăceau împrăștiate mai multe pliante și foi de hârtie cu antetul oficial al celui de al XII-lea Congres sud-est-european de implantologie și chirurgie buco-maxilo-facială, Ierusalem, 8-11 martie 2020. Strungaru aruncă pachetul învelit în hârtie cerată pe patul său și se apropie pe nesimțite, pe la spate, de Camelia, punându-i mâinile pe șolduri. Femeia tresări ușor și-i îndepărtă cu delicatețe degetele care porniseră într-o explorare febrilă spre zona pectorală.

— Cristi, zău așa, oh, dacă vine cineva? Chiar nu poți să te abții?

— Cine ce are să zică despre un bărbat și o femeie care...

Camelia inspiră adânc și-și dădu ochii peste cap, cu o expresie de resemnare pe figură, când doctorul îi cuprinse sânii în palme. Se întoarse, dar nu brusc, cu fața către el.

— Da, adevărat, dar eu nu sunt doamna Strungaru. Deși m-ai înregistrat cu numele acesta la recepție, asta nu mă face, totuși, soția ta. Adevărata doamnă Strungaru este acum la Constanța și...

Descolăci brațele bărbatului, care o cuprinsese strâns și umbla cu buzele pe gâtul ei, respirând sacadat.

— ...și îți crește cei patru copii, având deplină încredere în soțul iubit.

Se desprinse cu totul din brațele lui și se întoarse cu spatele, încercând să se încheie la bluză.

— Trei, că Nucu nu e al meu.

— Ba e al tău, deși l-ai făcut peste gard, cu vecina, dar uite că seamănă cu tine ca două picături de apă și Letiția s-a prins, că nu toate blondele sunt proaste, numai tu ai impresia asta, dar nu sunt proaste.

— Cine a zis, iubi, că ești proastă? Zău așa, nu-mi pune în gură lucruri pe care nu le-am zis. Și hai odată, că acum se face patru și se termină conferința. Mai avem timp de una mică.

Femeia se așeză pe pat, alături de pachet și îl privi cu neîncredere.

— Ce prostie mai e și asta? Pe ce ai dat tu două bătrâne, pot să aflu? Și de ce ești așa de secretos? Și trage-ți fermoarul ăla la prohab, că ți-a ieșit scula la aer.

Doctorul luă pachetul și îi sfâșie cu un pix banda adezivă care îl sigila de jur-împrejur, deșertându-i conținutul pe pat, fără să dea atenție remarcii despre prohab. O mulțime de dispozitive stomatologice metalice, de forma unui șurub, se revărsară dintr-odată pe la unul din capetele pungii aflate în interior și formară o grămăjoară compactă pe așternutul

înflorat. Camelia luă cu două degete unul dintre ele și îl studie uluită.

— Implanturi Aleph-Beth, adică seamănă cu niște implanturi Aleph-Beth, dar nu sunt, pentru că nu sunt ștanțate și nu au nici număr de serie. Doctore, pot să știu și eu ce reprezintă asta?

Doctorul se puse să le numere din doi în doi, ca pe boabele de fasole, mutându-le dintr-un loc în altul.

— Zece, doișpe, paișpe... exact ceea ce vezi, zise el. Niște implanturi Aleph-Beth. Șaișpe... Nu că n-aș avea încredere în evreu, dar socoteala corectă ține prietenia bună, așa m-a învățat pe mine un evreu bătrân. Douăzeci, douăjdoi... neștanțate...

— Păi și cum ai să treci cu ele prin vamă fără acte de proveniență?

— Douășopt... cine zice că trec cu ele prin vamă? Treizeci... Cami chicoti.

— Că doar n-ai să ți le bagi în fund.

— Ba poate c-o să mi le bag, mai știi? Domnișoară Camelia Rusu, în calitate de asistentă-șefă a Clinicii de Stomatologie Strungadent, îți solicit să nu mă mai întrerupi din muncă, asta dacă nu vrei să le numeri tu. Cincizeci. Hai, bagă-ți gheruțele și ia-le tu la mână pe restul, că o să intre la tine în gestiune. Tre' să fie o sută, cu totul. Eu mă duc să fac un duș. Te aștept și pe tine în cabină, când termini... să mă freci pe spate, adăugă cu un rânjet.

Cami se așeză pe pat lângă implanturi și începu să le numere lent, din unu în unu, în timp ce, din baia alăturată, rămasă cu ușa deschisă, se auzea zgomotul apei de la duș izbind în cabina de plexiglas. Din când în când, Cristian Strungaru striga încet, miorlăit, ca un motan în călduri:

— Cami... Cami...

Când termină de numărat, Camelia se ridică din pat, se apropie de cabina de duș și, în raza de observație a lui Strungaru, începu să se dezbrace, lăsându-și hainele să cadă pe podea. Doctorul se lipise de peretele transparent al cabinei și se holba dinăuntru la ea cum se debarasează cu lentoare de lenjeria intimă. Apoi, goală, femeia se lipi și ea de sticlă, pe partea exterioară însă. Sânii i se turtiră de plasticul neted și rece, formând două discuri palide cu un punct în mijloc, de culoarea vișinei putrede. Asta fu ceea ce văzu Strungaru dinăuntrul cabinei de duș.

— Deci? Bagi divorț? întrebă ea prin ușa întredeschisă, introducându-și piciorul stâng în interior.

— Sigur că da, răspunse bărbatul fără să clipească, încolăcindu-și piciorul drept în jurul gambei femeii.

— Când depui cererea la tribunal?

— Mâine. Poimâine. Îndată ce ajungem acasă.

— Șaijnouă. Scuze, nouăjnouă am vrut să zic, chicoti Cami, sărind în cabină.

Cristian Strungaru hohoti și își zise în sinea lui că prima parte a cererilor la care se gândise, scriind bilețelul, i se împlinise. Mai exista și o a doua parte, dar era mai puțin urgentă și nu era cazul să-și forțeze norocul acum.

3. Masada

Camelia Rusu petrecu mai mult timp în baie ca de obicei, în dimineața următoare. Se sculase din pat la 6:30 (bărbații încă mai sforăiau, după noaptea petrecută la restaurant) și trăsese după ea, ridicând-o de mâner în sus, ca să nu scârțâie, ușa de la camera de toaletă. Se privi impacientată în oglindă. La treizeci și unu de ani era pe pragul prăpastiei.

Nu mai era mult până când obrajii aveau să i se lichefieze și să-i curgă pe sub ochi, desenând două litere V adânci, de-a stânga și de-a dreapta nasului.

Dar pentru asta există liftingul, nu? se învioră, aducându-și aminte că doctorul Strungaru făcuse cândva un stagiu de chirurgie estetică la San Francisco și ar fi putut, la o adică, să-i facă și ei un amărât de lifting, nu se punea problema de liposucție sau de reconstrucția sânilor, ce naiba!

Vai, Cami, ce nătăfleață ești, cum îți poți închipui că doctorul Strungaru își va băga pielea la saramură pentru tine? Să riște să-și piardă licența de practicare a meseriei făcând intervenții chirurgicale neacreditate? Cine ești tu pentru el?

Ah, bine că s-a descoperit acidul hialuronic, își zise, masându-și pometii cu mișcări ascendente. Zâmbi amar. De fapt, Cami, se gândi, problema ta nu e că îmbătrânești, ci că îmbătrânești nedemn. La bătrânețe ai ce ai adunat când erai tânără. Alta a adunat în locul tău și tu vrei să iei de la ea de-a gata? Cristian e un bărbat la patruzeci de ani, în floarea vârstei, puternic și sănătos, are toți dinții în gură și tot părul pe el, nu are burtă, e inteligent, activ sexual și, nu în ultimul rând, are bani. Ah, curvă perversă ce ești, tu, nebuno, asta ai visat tu la optsprezece ani, să furi bărbatul alteia? Nu te gândești că Letiția are și ea un merit în ceea ce este doctorul Strungaru acum? Nu l-a iubit și îngrijit vreme de douăzeci de ani, nu i-a făcut mâncare, nu i-a crescut copiii, nu i-a întreținut un cămin curat și iubitor la care să se întoarcă cu drag în fiecare zi? Crezi că fără toate astea, Cristian Strungaru ar mai fi fost acum bărbatul înflorit, parfumat și strălucitor ca o floare de crin într-o dimineață de iulie?

Camelia izbucni în plâns. Lacrimile îi șiroiau pe obraji și nu făcu nimic ca să le înlăture. Nu se șterse cu dosul palmelor, nici cu prosopul, nici măcar cu hârtie igienică. Își privi

din nou imaginea din oglindă și se urî. Se urî pentru că, în realitate, sufletul ei era chiar mai urât decât chipul. Își șterse în cele din urmă lacrimile și se fardă în silă. Își aranjă părul, își rimelă ochii și își rujă buzele. Își șterse imediat după aceea rujul. Nu i se părea că buzele accentuat colorate i-ar exprima starea de spirit.

Se așeză pe scaunul wc-ului, cu capul în mâini. Imaginea lui Cristian, așa cum îl lăsase dormind în pat, cu fața la pernă și picioarele scoase afară de sub cearșaf, încălecând pătura făcută sul într-o parte, era imaginea pură a nepăsării, a lipsei de griji și de gânduri negre. Doctorul Strungaru dormea ca un bebeluș. Un cui înroșit în foc îi străpunse pieptul, gândindu-se la el. Asta era dragostea.

Simți cum ochii i se umezesc din nou. Nu voia asta, va trebui să o ia de la capăt cu machiatul și cu demachiatul. Rupse un petic de hârtie igienică și își tamponă pleoapele inferioare, cu grijă să nu mânjească rimelul. Se îndrăgostise aiurea, prostește, ca la optsprezece ani. Dar fără nicio nădejde. Ea ca ea, că era o blondă proastă, dar el? Ce poți să zici de un bărbat în toată firea care sucește mințile unei puștoaice? Știind bine că are nevastă și copii acasă? Cine e mai pervers dintre ei doi? Da, doctorul dormea ca un bebeluș. Cristian Strungaru era deasupra oricăror frământări morale. Nu avea mustrări de conștiință. Dar, oare, bărbatul iubit de ea avea conștiință morală? Cum e să-ți înșeli nevasta, cum e să dai cu cucul în stânga și în dreapta, lăsând peste tot copii din flori, fără să-ți pese că nenorocești atâtea suflete, pe viață? Cum e să montezi pacienților implanturi fake, de contrabandă? Da, e adevărat, pacienții erau la curent cu prețurile implanturilor și le alegeau în cunoștință de cauză pe cele ale doctorului Strungaru, la jumătate din prețul pieței. Dar, totuși... nu se chema o formă de prostituție și asta? Prostituție profesională. Mai gravă...

Camelia își dădu, fără vlagă, o palmă peste obraz și se forță să pună capăt gândurilor fără sfârșit care o trăgeau spre starea aceea de deznădejde isterică, pe care o ura din tot sufletul. Se gândi din nou la Cristian și parcă se mai înseninâ. Și azi era o zi și poate că ziua de azi avea să aducă rezolvarea problemelor ei.

Se ridică, trase apa, așteptă să se termine toate zgomotele din baie, apoi descuie ușa și reveni în dormitor. Câțiva dintre locatarii camerei se treziseră și stăteau la marginea patului, încercând să-și facă curaj să se ridice. Cristian întoarse capul spre ea și zâmbi, dezvelindu-și cele două șiraguri de dinți impecabili. Era un stomatolog bun, fără doar și poate. Și ce e viața, la urma urmelor? Ce garanție primești că mâine vei mai fi? Niciuna. Nu există garanții pentru ziua de mâine. Trăiește-ți viața, Camelia, ziua de azi nu se mai întoarce niciodată!

Și ziua se anunța perfectă pentru drumeții. Ultima zi a Congresului fusese dedicată unei excursii în împrejurimile Ierusalimului și participanții avuseseră de ales între două destinații diferite, dar foarte apropiate, în același timp. Cetatea Masada era, practic, la o distanță de numai cinci kilometri față de țărmul Mării Moarte, așa cum le spusese ghidul în autocar, pe drum, îndată ce părăsiseră orașul prin Poarta Leilor. Dimineața, Cristian o îndemnase să-și facă bagajul ca pentru plecare.

— Diseară la șase, îndată ce ne întoarcem, plecăm la Tel Aviv și luăm avionul de doisprezece noaptea spre București. Am vândut biletele și am luat altele, la o ofertă last-minute. Nu mai are rost să întârziem până mâine, situația se împute de la o oră la alta din cauza pandemiei. Riscăm să ne trezim blocați în Israel pentru cine știe câtă vreme sau să fim trimiși în carantină când ajungem în România.

Ar fi vrut să-l întrebe ce vor face dacă autocarul va întârzia după ora șase seara, dar renunță. Intrase brusc într-o stare abulică și nici n-o mai interesa prea tare dacă și când se vor mai întoarce acasă. Autocarul străbătea colinele turtite și pustii, de culoarea măturii și, la un moment dat, Cami închise ochii și simți că amețește. Își imagină că se afla pe planeta Marte și că între ea și Pământ sunt un miliard de kilometri de vid și tot i se părea că Pământul e prea aproape. Ghidul vorbea ceva despre cei nouă sute de sicari, rebeli israeliți care se sinuciseseră, împreună cu familiile lor, cu femeile și cu copiii lor, în cetatea Masada, ca să nu cadă în mâinile romanilor, în anul 74 d.Hr. „Potrivit relatărilor lui Iosephus Flavius, sicarii au dat foc fortăreței, după care fiecare bărbat și-a ucis propria familie. Mai apoi, au fost aleși 10 bărbați care i-au ucis pe ceilalți. Din cei zece, unul a luat viața celorlalți nouă. Ulterior, ultimul sicar s-a sinucis", povestea ghidul, când autocarul urca serpentinele către cetatea regelui Irod. Ah, Ioseph Flavius, percută Cami, deci despre ăsta vorbea Cristi ieri, când mă tot sâcâia cu întrebări despre *Testimonium Flavianum*. Cristi avusese tot timpul în minte excursia de azi, el tot timpul se gândește în avans și nici nu știi la ce s-a gândit mai înainte, când face sau spune ceva. Oare acum la ce se gândește?

Nu la mine, în orice caz, își zise Cami, privind în jos, de deasupra celor 450 de metri ai prăpastiei verticale care se căsca sub zidurile Masadei. La orizont, Marea Moartă părea chiar vie, de un albastru înfiorător, sinistru. Țipă și se depărtă la un pas distanță de marginea parapetului.

La ora 14:00, autocarul se porni cu grupul de turiști către țărmul Mării Moarte, unde aștepta o mașină de teren cu echipamentul pentru scufundări. Pentru cine avea curaj să se scufunde în Marea Moartă. Și avea chef.

4. Scuba diving la Marea Moartă

Pe o limbă de nisip ce înainta cu vreo douăzeci de metri în apele Mării Moarte, la câțiva pași de țărm, era parcată o o camionetă 4x4, din care se vedea numai partea din față. Deoarece spatele autovehiculului era mascat de un fel de prelată, la umbra căreia se adăposteau o semiremorcă detașabilă, cu capacul ridicat, o măsuță de campanie și câteva scaune pliante din pânză, Strungaru nu-și putu da seama, până nu se apropiară suficient de mult, că mașina era, de fapt, un off-road cu platforma acoperită. Pe unul dintre scaune ședea un bărbat în bermude, la bustul gol, care se ridică în picioare la sosirea grupului. La câțiva metri mai încolo era un altul, care scotocea prin bagaje. Dacă ar mai fi văzut și câteva rulote și saltele pneumatice plutind pe luciul apei, tabloul ar fi fost perfect pentru un camping turistic la o margine de lac. O improvizație de amatori, nimic profesionist, nimic oficial, își zise Cristian.

Bine, profesionist poate că era, dar oficial, în niciun caz. Se gândi să pună pariu cu sine însuși că nu le vor elibera chitanțe pentru banii încasați. „Oare câte costume de scafandru or avea pregătite în remorca aia, se întrebă, nu cumva o să trebuiască să folosim toți același costum, cu rândul? Bullshit, asta o să ne întârzie nepermis de mult, eu la șase tre' să fiu în autocar spre Tel Aviv. Sper să nu fie cazul, nu știu câți dintre noi vor dori să se scufunde, nu cred că mai e cineva care a mai pus vreodată pe el un costum de scuba", își continuă doctorul șirul gândurilor.

Și într-adevăr, omul în bermude, care părea șeful acelei tabere, le spuse câteva vorbe de bun venit în românește (dovadă că turiștii români nu erau puțini prin locurile acelea), după care adăugă că prețul unei scufundări de 30 de minute

este 500 de euro (un chilipir! alții nu te lasă fără 1500, completă imediat), dar că sunt nevoiți să le ceară o declarație pe proprie răspundere că au minimum 50 de scufundări la activ. Bineînțeles, turistul nu va fi lăsat singur în apă, ci va fi însoțit de unul dintre cei doi instructori.

— *Turistul?* O singură persoană?

— Da, din păcate nu avem decât două costume astăzi și, cum nu vă putem lăsa de unul singur în adânc, rezultă că veți coborî doar câte unul, pe rând.

Era din ce în ce mai evident că băieții ăștia puseseră pe roate o mică afacere particulară, la malul Mării Moarte, în ciuda faptului că obiectivul lor era înscris în ghidurile turistice tipărite pe care le frunzărise la hotel. Sau poate că doar azi ciupeau și ei un ciubuc, prestând servicii nefiscalizate. Oricare ar fi fost explicația, instructorul băgă cei 500 de euro în buzunar fără să se dea în vorbă despre vreo factură sau chitanță. Urmă după acea un scurt instructaj rostit la repezeală, într-o limbă aproape neinteligibilă, în care erau amestecate alandala cuvinte românești, englezești, rusești și ebraice. Nu contează, își spuse doctorul, important e să te încarce cu lest suficient ca să te duci la fund, altfel stai la suprafață ca un dop de plută.

În afară de Strungaru, nimeni nu mai dori să se scufunde. Câțiva bărbați își puseră slipurile pe ei și intrară să facă o baie. Li se atrase atenția să nu se îndepărteze, să nu bage capul la fund și nu cumva să se stropească cu apă la ochi.

— Ustură foarte tare, le explică instructorul. Apa are o salinitate de 35 la sută. De zece ori mai mare decât a oceanului planetar.

Da, citise și el asta, iar jumătate din săruri nu erau clorură de sodiu, ca în mările normale, ci de magneziu. „Magneziul face bine la oute, își zise, nu știu dacă trebuie să o înghiți

neapărat sau e suficient doar dacă ți le pui la saramură. Sau poate că e mai bine să te ungi cu nămolul acela negru, cine știe, nu am încercat. Când oi fi de optzeci de ani, își zise surâzând scurt, să-mi aduc aminte neapărat să încerc și asta".

Se uită involuntar spre Cami. Își cumpărase o cola de la frigider și se așezase la umbră, pe unul din scaunele pliante. Se relaxase, starea aceea de angoasă teribilă, de pe meterezele Masadei, dispăruse cu totul. Sărmana, își zise Strungaru, poate că am abuzat uneori de prezența ei. La început fusese așa, o atracție irezistibilă pornită de la amândoi, dar acum risca să devină un fel de obligație și nu-i plăcea. „Nu-mi place deloc ideea de a mă juca cu viața ei, are dreptul, ca orice femeie, la o familie, la copii, n-ar trebui să o încurc. Ideea ei cu divorțul e însă o bazaconie năstrușnică, nici nu se pune problema să-mi distrug de bună voie căminul".

Își aduse aminte de Letiția și zâmbi duios. Prin minte îi trecu imaginea aceea, prima imagine statică din memoria lui în care apărea viitoarea soție. Erau amândoi la Stomatologie, prin anul doi, colegi de grupă. Se grămădiseră într-o zi lângă catedră, mai mulți studenți, ca să semneze de prezență în condică și atunci simțise că cineva îl înghiontea din spate. Era o fată blondă care, cumva, voise să se facă remarcată, altfel nu-și putea explica de ce zâmbea sau, mai bine zis, râdea cu gura până la urechi, uitându-se la el. Și fiindcă o remarcase, n-o mai lăsase să plece de la el. Peste doi ani o lua de nevastă și niciodată nu regretase asta. Bine, exceptând anumite perioade, mai scurte sau mai lungi, cea mai lungă de un an întreg; înfiorător fusese atunci, când Elvira nu mai dorise sau nu mai putuse să facă sex cu el.

După ce se masturbase în baie, în dormitor, în living, la cabinet și la filme porno până când i se acrise, își zisese că așa nu se mai poate, că o viață are și că timpul trece în defa-

voarea funcției erectile, n-ai ce să faci. Și, ca să nu-i pară rău mai târziu de timpul pierdut, își luase inima în dinți și pornise să-și caute debușeu prin jur. Începuse cu vecina, al cărei soț era plecat la muncă în Italia. Abia mai târziu, după ce probase vreo două sau trei partenere ocazionale și după ce își deschisese cabinet și trebuise să facă angajări, abia atunci hotărâse că e vremea să spună gata experimentelor și să aleagă pe cine vrea el. Organizase interviu pentru postul de asistentă. O alesese pe Cami dintre douăsprezece candidate. Și, trebuia să recunoască, nu-i fusese deloc ușor. Dar nu regretase niciun moment alegerea făcută.

„Să nu uit, când ajungem la Constanța, să-i fac cunoștință cu Adelin".

Șeful taberei de scufundări și colegul lui își luară sarcinile în serios și începură să-l îmbrace pe doctor cu costumul pe care-l scoaseră din remorcă. Strungaru avu o strângere de inimă când văzu că amândoi bărbații se cam cocoșară cărând piesele acelea de echipament, care trebuiau să cântărească, probabil, mai multe zeci de kilograme. Și erau solizi amândoi.

— Șaptezeci de kilograme, rosti unul dintre ei.

— Dentistul rezistă, comentă cineva din grupul lor, malițios.

Vreo câțiva congresmeni din asistență își deschiseră câte o bere și se așezară la umbră, hlizindu-se de colegul lor, încărcat ca un pom de Crăciun. „Acum ori niciodată", își zise Strungaru, simțind adrenalina cum îi fierbe prin vene. Mai făcuse scuba diving în Marea Egee și la Marea Roșie (asta fusese o ambiție de-a lui, aflând că se făcuse un film cu titlul acesta, era pe Netflix) și, desigur, în Marea Neagră, în zona Cazinoului. Încercase mai toate fandacsiile fițoase ale tipilor care dăduseră de bani la un moment dat, bizarerii alintate

prin presa de loisir cu numele de „sporturi extreme", cu excepția câtorva care chiar presupuneau o doză de risc: parașutismul, alpinismul și motociclismul. În rest, sporturile zise nautice, în care ești tras pe valuri pe o placă de o șalupă sau de un zmeu, le fumase cam pe toate. Iar scuba-diving-ul chiar nu era riscant. Aveai o butelie de oxigen în spate, un instructor lângă tine și tot ce trebuia să faci era să dai din picioarele încălțate cu niște labe uriașe. Și aveai ocazia să vezi lucruri extrem de interesante în adâncuri: pești, corali, cefalopode, echinoderme, toate animalele astea stând imobile, ca la fotograf, zgâindu-se la tine cum defilai printre ele. Era și normal, în definitiv, tu erai intrusul în lumea lor.

Cami, care își terminase băutura și își aprinsese o țigară, îi strigă din urmă:

— Iubi, ai grijă!

Strungaru înaintă destul de mult, vreo douăzeci de metri, până ce apa îi ajunse în dreptul vizorului. Instructorul îl seconda de aproape, cu o cameră de filmat subacvatică în mână. Brusc, fundul începu să coboare într-o pantă accelerată și bărbatul se văzu obligat să schimbe poziția, orientându-se cu capul înainte și fața în jos, pentru a putea înota. Setul de greutăți era bine echilibrat; înainte de a-l încărca, oamenii aceia îl cântăriseră și îi măsuraseră înălțimea, calculând, după anumite formule, volumul de apă dislocat. Legea lui Arhimede, își zise, totul e cât se poate de logic și determinist. Ce era ciudat era faptul că nu se mișca nimic în apă, nicio vietate, era un deșert absolut. Pe fundul apei erau niște bulgări albi, ca niște bomboane pudrate cu pilitură de cocos. Pietre cu depuneri de săruri cristaline, își zise. Se poziționă convenabil, cu capul în jos și dezgropă din nisip, cu destulă ușurință, una cu o formă regulată, ovoidală.

„Trebuie neapărat să iau o chestie d-asta acasă, ca amintire, își zise. E chiar super interesantă. Sper să nu-mi facă ăștia grețuri la avion pentru bolovanul ăsta, când m-or controla în bagaje".

Își aduse aminte de implanturile din pachet și se felicită pentru reușita operațiunii. Discutase în prealabil, încă din țară, cu fabricantul dispozitivelor, o subsidiară a Aleph-Beth, și îi ceruse să facă livrarea pe adresa hotelului, gândindu-se că, dacă le va strecura în bagajul Cameliei, va putea economisi taxele vamale. Dacă la economia asta mai adăuga și cele trei mii de euro câștigate din reducerea de preț, deoarece implanturile nu veneau cu pașaport și garanție, însemna că-și va scoate banii de excursie și pentru el și pentru Cami, și va mai rămâne și cu un profit pe deasupra. Nu risca să fie acuzat de contrabandă, deoarece avea factură în regulă. Doar în caz de forță majoră, dacă l-ar fi întrebat cineva ceva la vamă.

„Cami, pentru tine am făcut plimbarea asta la Ierusalim, e cadoul meu de despărțire".

Bineînțeles, Camelia nu trebuia să bănuiască nimic. Totul avea să decurgă natural, de la sine. Ieși afară, după epuizarea celor treizeci de minute regulamentare și păși pe uscat cu și mai mare greutate decât atunci când intrase în apă. Aproape că se prăbuși lângă prelata instructorilor. Din mână i se rostogoli ovoidul greu de câteva kilograme, alb, acoperit cu o crustă grunjoasă.

— Dragă Cami, zise, am găsit un ou pietrificat de dinozaur și vreau să-l iau ca amintire. Nu-i așa că-i drăguț? O să-l expun la cabinet, ca material didactic, ca să le arăt pacienților unde pot duce depunerile de tartru. Am să te rog să-l pui la tine în bagajul de cală, împreună cu șuruburile alea pe care le-am cumpărat ieri. Nu fă figuri, că o să-ți car eu troierul până la check-in.

— Ou de dinozaur? Bullshit! râse Camelia. Mă crezi prea proastă, dar află că anumite lucruri mai știu și eu. Asta este o concrețiune. Un fel de calcul renal al Mării Moarte. De la prea multă sare.

6. Rupere de nori pe strada Mircea

Norii, grei ca plumbul, acoperiseră cerul Constanței, de la nord, adică de dincolo de Năvodari și Combinatul Petrochimic, până hăt, spre sud, cam până la podul peste Canalul de la Agigea. Nu se mai vedea nicăieri niciun petic de albastru. Răpăitul ploii răsuna pe acoperișuri cu intensificări și domoliri intermitente, ca rafalele unei mitraliere. Strada Mircea cel Bătrân, pe toată lățimea ei de șapte metri, devenise un mic Olt înspumat, care curgea vijelios către Piața Ovidiu, în care se vărsa mai la vale, reunindu-și apele cu Bulevardul Tomis și cu Strada Traian.

Camelia Rusu n-ar fi putut, dacă s-ar fi aflat în casă, de la balconul apartamentului său, să vadă Piața Ovidiu, devenită între timp un imens lac de acumulare, care înghițise între malurile lui două furgonete, o mașină de salvare, un autobuz al Regiei Autonome de Transport Constanța (traseul 5-40, electric, cu aer condiționat și afișaj electronic) și un camion de pompieri, plus soclul statuii poetului, din mijloc. N-ar fi auzit nici claxoanele și înjurăturile zecilor de șoferi disperați, surprinși în șuvoi, care își turau inutil motoarele. Nici nu îndrăznea careva să deschidă portiera ca să coboare din mașină, apa ar fi năvălit în habitaclu și le-ar fi ridicat în sus covorașele mochetate.

Camelia n-ar fi putut vedea nimic din toate acestea, după cum nu putea vedea niciodată nici luminile farului noaptea,

deoarece apartamentul său, aflat la etajul unu din doi, își deschidea ferestrele către mare. Ce e drept, nu direct către mare, ci către alte case, căci marea era ceva mai încolo, la vreo trei sute de metri distanță, peste două străduțe în pantă. Dar asta nu conta, în Peninsulă; oriunde te-ai fi aflat, erai la cel mult trei sute de metri de mare. Singurul lucru pe care ea l-ar fi putut vedea, ar fi fost șuvoiul iute, ca un torent, ce curgea prin mijlocul străzii Mircea cel Bătrân. Poate că ar fi văzut și mesele și scaunele de plastic ale terasei Byblos, de la parter, târâte cu vreo douăzeci de metri mai la vale și proptite în grilajul Budha-barului de pe strada Orient.

Dar Camelia nu era acasă. Ea tocmai cobora din taxiul care, în ploaia torențială, oprise exact în fața intrării. Își blestemă zilele. Puse mai întâi piciorul drept jos, în șuvoiul care se scurgea pe lângă rigolă, era încălțată cu pantofii stiletto roșii, de satin, cu fundă, de la Ted Baker, comandați online după declanșarea pandemiei de coronavirus. Apucă de mâner, cu mâna dreaptă, cușca pentru transport a pisicii, aflată pe bancheta din spate și cu stânga trânti portiera. Făcând echilibristică pe tocuri, cu brațele întinse în lateral (în mâna dreaptă o ținea încă pe Teea, care se făcuse ghem sub rafalele de ploaie), făcu cei zece pași până la ușa de la intrare cât putu de iute. Când ajunse lângă ușă, așeză cușca jos (într-o baltă, dar deja nu mai conta) și se scotoci în poșetă după cheie. Își ținu răsuflarea. Ochii i se împăienjeniră sub șiroaiele reci care i se scurgeau de pe frunte. Răsuci cheia în broască și ușa se deschise cu ușurință. Slavă Ție, Doamne!

Păși înăuntru și se văzu izbăvită. Semiîntunericul și mirosul de ziduri vechi o întâmpinară cu familiaritate. Apăsă întrerupătorul și becul din plafon răspândi o lumină palidă. Începu să urce scara, ținându-se cu mâna liberă de balustrada care se lamenta, clătinându-se, din încheieturi. Pan-

tofii îi musteau de apă la fiecare pas, lăsând în urmă șiroaie pe lemnul uzat. Pisica, observând că ploaia se oprise, se ridică în picioare și începu să se scuture viguros, împrăștiind în jur stropii ca un aspersor. Cami se opri în fața ușii sale, se reculese câteva clipe, ștergându-și fața cu mâneca și răsuci, cu nădejde, cheia în broască.

Apoi sună telefonul mobil, undeva prin poșetă. Lăsă jos, aproape trântind, cușca pisicii, pescui telefonul și acceptă apelul, lăsând, cu degetul ud, o dâră pe ecran. Amalia.

— Nu pot să vorbesc acum, tu, trebuie să usuc pisica, e un iad ce-i aici! Te sun eu mai târziu. Și mulțumesc mult, mult, că mi-ai găzduit-o pe Teea. Pup!

N-ar mai fi rezistat multă vreme. Așeză, de data asta cu mare grijă, cușca în hol. Făcu un pas, aruncându-și încălțările din picioare direct pe gresia de la baie. Înșfăcă prosopul kaki, flaușat, de la Ikea, își dădu cu el prin păr de câteva ori pentru ca, în cele din urmă, s-o înfofolească pe Teea, fricționând-o peste tot, în afară de bot și de fund. Pisica se zbengui în brațele ei, deschise gura larg, de i se văzu fundul gâtului și căscă. Începu să toarcă. Cami merse în debara, tot cu mâța în brațe și, cu o sigură mână, răsturnă câteva cutii și pungi cu niște chestii vechi, până ce dădu de uscătorul de păr. Se așeză în fotoliu, de unde se ridică imediat, merse la frigider și își luă un borcan cu iaurt dietetic. Îl scutură energic, desfăcu folia și bău. Simți cum îi revine optimismul. Uscătorul de păr bâzâia pe treapta întâi, pisica se foia în brațele ei, mângâind-o cu coada pe la nas. Cami își feri borcanul cu iaurt de botul Teei, apoi își apropie buzele de nasul ei, prefăcându-se că o sărută.

— Doroteea, văd că mi-ai simțit lipsa. Te cred și eu. Și mie mi-a fost foarte dor de tine. Hai să vezi ce ți-am adus de la Ierusalim, nici n-ai visat tu, conservă de Tristramella, un

peşte deosebit, din lacul Ghenizaret. Nu-ţi spun ce-i asta până nu guşti, să-mi zici dacă-ţi place.

Lăsă pisica jos şi se apropie de grămada de bagaje, încă nedespachetate, care zăceau într-un colţ al bucătăriei. Căută ceva, bâjbâind cu mâinile prin geanta de voiaj, apoi observă o cutie sigilată cu scoci printre boarfele ei.

„Ce mama dracului o fi pus Cristi aici?"

Tăie cu un cuter banda adezivă şi dădu peste o pungă de plastic în care erau bolovanul din Marea Moartă şi implanturile lui Cristian.

„Ah, să nu uit să-l sun să şi le ia".

Extrase punga dinăuntru şi o aşeză sub masă, era o pungă subţire de supermarket, cu imprimeu colorat, tip maieu. Punga scoase un sunet înfundat. Una din bretele căzu într-o parte şi atunci Cami se aplecă, îngenunchind, băgă capul sub masă şi trase mai mult de plasticul biodegradabil, care se înmuiase şi devenise aproape fluid.

Atunci scoase urletul. Se trase subit înapoi, atinse cu creştetul tăblia mesei şi urlă din nou, de data asta de indignare, de durere şi de oroare. Al doilea urlet o făcu pe Doroteea să tresară. Pisica se ridică din fotoliu, sări pe covor şi intră în bucătărie tiptil, fără niciun zgomot. O ocoli pe Cami, care stătea perplexă, frecându-se pe creştet cu mâna. Se îndreptă circumspectă, aproape târându-se pe burtă, spre lucrul cel nou care apăruse sub masă şi nările ei fremătară insesizabil. Pisica îşi apropie apoi nasul de obiectul cu aspect brânzos şi, în clipa aceea, brusc şi fără niciun preaviz, ţâşni în sus. Aterizâ în picioare zece centimetri mai încolo, cu coada zburlită ca un pământuf de spălat sticle şi demară rapid, aproape că patină pe covoraş. Ieşi valvârtej din bucătărie şi se ascunse sub patul din dormitor. De acolo, stând pe burtă, cu pupilele dilatate, privi la ce avea să se întâmple în continuare.

Cami își târșâi fundul pe gresie de-a-ndăratelea, apoi se ridică încet în genunchi, încercând să nu facă niciun zgomot. Părăsi bucătăria de-a bușilea și abia când ajunse în hol se ridică în picioare, închise cu precauție ușa și se propti cu spatele în ea. Rămase așa, preț de zece secunde, cu privirile pe fereastră. Ploaia contenise, de afară răzbătea numai vântul. Intră în dormitor (pisica mieună încet), apoi văzu telefonul mobil pe măsuța de cafea. Îl luă și, de data asta, cu o mână sigură, deschise din nou ușa bucătăriei și privi sub masă.

Nimic nu se mișcase din loc. Ovoidul albicios, de mărimea unui pepene de cinci kile, brăzdat de circumvoluțiuni, asemenea unui creier, se lăfăia, turtit, în ceea ce mai rămăsese din pungă. Ascunse în șanțurile și în crăpăturile care-i brăzdau adânc suprafața, implanturile metalice, vopsite în albastru, ale lui Cristian Strungaru erau pe cale să sufere un aberant proces de absorbție în masa tumorii. Unele dintre ele erau aproape îngropate, din acestea se mai vedea numai un capăt, altele erau pe jumătate acoperite, de-a lungul lor, de pliurile acelei materii care se întinsese ca o plapumă peste ele. Cu cât erau mai adânc îngropate în pepene, cu atât șuruburile din titan de înaltă puritate păreau mai subțiri, mai netede și mai decolorate.

Rahatul acela, pur și simplu, *le mânca!* Și parcă crescuse și în diametru. Cu siguranță era mai mare. Cami făcu la repezeală o serie de poze și le expedie, pe WhatsApp, lui Cristian.

„Dacă nu vii în cinci minute să-ți iei căcatul ăsta din casă de la mine, îl arunc pe geam", scrise mai jos.

Ușor de zis, mult mai greu de făcut.

Ieși fără zgomot din bucătărie și deschise din nou ușile batante de la debara. Se înălță pe vârfurile picioarelor și trase afară câteva cutii de carton, băgate unele în altele. Cutia de la mixerul Rowenta, în mod evident, era prea mică.

Nici cea de la robotul de bucătărie Bosch nu era suficient de mare. Cutia de la televizorul Samsung, n-aveai ce să faci cu ea, era plată. Ah, uite asta părea numai bună, cea de la aspirator, își zise, apoi se opri, încurcată. Cum să bage tărășenia aia în cutie? În niciun caz n-avea să pună mâna pe ea.

Și atunci văzu cușca Teei. Dimensiunea era potrivită, avea mâner și, ceea ce era de-a dreptul perfect, ușița era culisantă. Așa că n-avea decât s-o răstoarne cu gura în jos peste aluatul acela dospit, care continua să-și mărească volumul, apoi să culiseze ușița și să închidă zăvorul.

Nu mai avea timp de pierdut.

7. Un fiu se naște

Îngenunche din nou lângă picioarele mesei, ținând în mâini cușca mobilă pentru transportul pisicii, vertical, cu gura în jos și cu ușița deschisă. Constată că substanța aceea amorfă se lățise ca o mămăligă ceva mai vârtoasă, păstrându-și totuși forma ovoidală, un pic alungită și ceva mai bombată. Nu ar fi reușit s-o bage direct în cușcă, trebuia, cumva, să o ia din lateral, ceea ce o determină să-și schimbe poziția. Se contorsionă chinuitor, băgându-se cu greu sub masă, aplecându-se periculos de mult, până ce șuvițe din părul ei atinseră creatura. Își lăsă greutatea pe gamba piciorului drept până simți că-i amorțește. Își schimbă atunci poziția și se răsuci pe celălalt picior, moment în care înțelese, cu oroare, că părul ei se lipise de cocă.

Piftia aceea grețoasă îi înhățase părul și i-l consuma lent. Slobozi un nou urlet și începu să bâjbâie orbește, disperată, cu mâinile împrejur. Cu fiecare clipă, milimetric, capul îi era atras implacabil înspre crusta care își schimbase din nou

aspectul. Era netedă, lucioasă și bombată ca o burtă de băutor de bere și deasupra ei nu mai era nicio urmă din implanturile dentare Aleph-Beth. Mâna stângă a Cameliei atinse marginea mesei și atunci un obiect căzu, cu un zgomot metalic, pe gresie. Întinse mâna spre locul de unde auzise sunetul (nu-și putea întoarce capul spre zona aceea, fără să riște să-și bage nasul în cocă) și degetele ei apucară strâns lama cuterului. Simți umezeală la mână. Se tăiase superficial la degetul mare, dar nu dădu nicio importanță. În momentul acela începură spasmele. Deoarece se sprijinea doar în palma dreaptă, mâna îi tremura violent din umăr, simțea că mușchii îi vor ceda dintr-o clipă într-alta și se va prăbuși cu fața în fleica diabolică.

Slobozi un răcnet și, cu o zvâcnire disperată, își reteză părul de lângă scalp. O parte din părul lipit. Câteva șuvițe, totuși, rămăseseră captive, dar le smulse singură, din rădăcină, când se împinse, cu ultimele puteri, îndărăt. Aterizâ pe spate, cu capul în ușa frigiderului. Rămase așa, absorbind psihologic șocul, câteva clipe, până când auzi telefonul.

— Să crăpi! zbieră și îl aruncă în perete.

Aparatul continuă să sune.

Se ridică îndârjită, apucă de mâner cușca și, de data asta, hotărâtă, o îndesă cu toată puterea peste creatură. Aceasta se contractă, surprinzător, făcându-și loc și umplând tot spațiul dintre zăbrele.

„Dumnezeule, chestia asta e vie!"

Își trase la repezeală pelerina de ploaie din debara, deranjând tot ce era deasupra ei („Doamne, ce trăncănit au scos calabalâcurile alea când au căzut, claie peste grămadă, în capul meu"), își bagă picioarele în saboți și ieși, lăsând în spatele ei ușa întredeschisă. Își aminti ceva, se întoarse din capul scării, reintră în apartament și smulse din cuier o

eșarfă neagră, lată, pe care o trânti peste cușcă, fără să se uite la ea. Păși cu atenție peste prag, asigurându-se că nu atinge creatura de zid. Brațul drept și-l ținea în permanență depărtat de corp, într-un unghi de aproape nouăzeci de grade, dar nu dădu atenție durerii din umăr, din cauza surescitării.

Coborî în stradă. Deși era abia ora șase seara, se făcuse întuneric din cauza plafonului foarte jos de nori. Auzi un mieunat, se uită în sus la balconul împrejmuit cu un grilaj de fier forjat și o văzu pe Teea scoțându-și capul printre zăbrele și strigând-o.

„*Shit!* Cum de-am uitat ușa aia deschisă, sper să nu se arunce mâța de-acolo după mine".

Iuți pașii. În pragul agenției imobiliare de la parter erau doi tineri adăpostindu-se de ploaie. Fumau. Trecu pe lângă ei fără să le dea atenție și o luă aproape la goană în jos, pe axul străzii Mircea cel Bătrân, care cobora într-o pantă accentuată către Piața Ovidiu. Ploaia aproape că se oprise, cădea de sus numai o perdea fină, ca un fel de ceață. În dreptul Muzeului de Arheologie își dădu seama că alerga. Simți mai întâi că degetul mare de la piciorul drept îi ia foc din cauza bătăturilor, apoi un fel de săbii în șale, la fiecare pas. Saboții clămpăneau sonor, ciudat de tare, pe caldarâmul umed. Sunetul lor era reverberat în spațiile largi, făcând-o să se simtă și mai singură, într-un oraș ostil, asediat de monștri pitiți în spatele zidurilor coșcovite.

Îi apăru deodată chipul maică-sii proiectat, ca la cinematograf, pe fațada placată cu calcar a geamiei turcești, avea părul acela auriu, Color Senzation numărul 8, pus pe bigudiuri și în cap o eșarfă de mătase grena, înnodată la ceafă. I se păru că-i spune să se întoarcă înapoi acasă, la Piatra Neamț. „Ce faci tu, mamă, acoloșa, printre străini, vino acasă, că e

tare bine, taică-tu a tăiat o gâscă și am făcut sărmăluțe în foi de viță, o nebunie, hai, lasă răbdatul de foame și vino acasă". I se făcu brusc foame, apoi sete, simți un gol în stomac și, fără să stea prea mult pe gânduri, se pomeni că vorbește singură, cu voce tare:

— Mamă, mamă, sunt gravidă, nu știe nimeni, ieri am aflat. Ce mă fac?

„Vino acasă, odorul meu, sarmalele sunt calde, mămăliguța e aburindă".

Privi înapoi, în întuneric. I se păruse doar, sau cineva vorbea cu ea? Nu era nimeni. Pe caldarâmul ud și în băltoace, razele lunii se reflectau aruncând cioburi de lumină argintie.

Din cauza brațului drept, menținut în permanență depărtat de corp, avea coloana îndoită, dar făcea eforturi disperate să-și țină echilibrul. Mergea astfel, țeapăn, sacadat și totuși îndârjit, ca o marionetă șleampătă, pe străzile ude și întunecoase care coborau spre mare. Era mersul celui aflat la capătul puterilor. Ocoli geamia Carol I prin partea dreaptă și evită în ultima clipă să se împiedice de bordura înaltă. Intră pe strada Arhiepiscopiei, de aici nu mai erau decât o sută de metri până la faleză. Doar o singură cotitură, înainte de a intra în linie dreaptă. Auzi tot mai limpede pași alergând în urma ei și parcă cineva o strigă, dar nu se opri. Orice oprire ar fi însemnat abandonul, ar fi însemnat prăbușirea. Picioarele i s-ar fi retezat de la genunchi și s-ar fi pomenit întinsă pe macadam, cu brațele rășchirate în lateral și cu capul înfipt în uterul acela satanic.

Când fu în dreptul casei în renovare de pe colț cu 9 Mai, îmbrăcată de jur-împrejur în pânză neagră, simți o vibrație în cușcă. Își încordă simțurile. Nu se înșelase, vibrațiile continuau regulat, erau mai curând un fel de zgâlțâituri, ca niște contracții. Se gândi imediat la o naștere.

„Doamne, chestia aia stă să fete! Fă să ajung la timp, să nu se deșerte pe mine!"

Își mută, cu infinite precauții, greutatea în mâna stângă. Avu senzația că dreapta se ridică involuntar în sus, și exact așa se întâmplă. Era efectul stării de încordare patologică a mușchiului deltoid. Oricum, parcă era mai bine așa.

Trecu prin fața catedralei Sfinții Petru și Pavel, cu genunchii tremurând. Lăsă în dreapta muzeul Ion Jalea, deja vedea pe partea cealaltă a străzii, între boschete, statuia marinarului și, mai la stânga, în iarbă, pe aceea a arcașului. Zece metri mai jos zări balustrada albă și, dincolo de ea, marea. Mai avea doar de coborât cele câteva trepte până la esplanada Cazinoului. Când traversă strada Termele Romane, pe la mijlocul ei simți o zbatere în cușcă și o serie de pocnituri seci, ca de covrigi care se sfărâmă. Refuză să se uite sub eșarfă. Văzu numai lichidul gros care se scurgea pe jos, un fel de zoaie alunecoase care lăsau o dâră în urmă. Îi veni să vomite. Se simți aproape de limanul izbăvirii când ajunse să pună mâna dreaptă de balustrada care mărginea faleza. Merse așa, sprijinindu-se de bara metalică, până ce ajunse la scara care cobora până jos, la baza Cazinoului. Coborî cele câteva trepte de beton, jos era un petic de nisip și după aceea, în apă, o barieră de stabilopozi în care valurile se spărgeau cu spumă. Nu se opri aici. Merse mai departe și se urcă pe micul avanpost stâncos pe care era construit Cazinoul. Nu o putea zări nimeni de pe stradă. Aici, își transferă din nou greutatea în mâna dreaptă și își făcu balans.

Nu apucă să-și ducă mișcarea până la capăt. În punctul de maximă extensie a umărului, barele de la fundul cuștii cedară și mâna Cameliei, eliberată brusc de greutate, țâșni involuntar în sus. Se auzi un pleoscăit sinistru, exact sunetul acela umed și alunecos pe care-l auzise când, la abator,

masa viscerală a vițelului sacrificat se prăbușise pe blatul de marmură. Privi îngrozită grămăjoara tremurătoare care i se adunase între picioare, arăta exact ca în coșmarurile ei: niște intestine flasce, palide, încolăcite ca niște tentacule, dintre care se ridica spre ea un craniu chel, lunguieț, din a cărui gură larg rânjită se scurgeau bale.

„Visez", își zise și își pierdu cunoștința, când o pereche de brațe o înlănțuiră strâns. Se scăpă pe ea de spaimă și nu-și veni în fire de-a binelea nici când simți pe spate atingerea mâinilor lui Cristian. Își lăsă capul pe pieptul lui și izbucni într-un hohot de plâns cum nu mai plânsese din copilărie. Un plâns de eliberare, un plâns de bucurie. Și lucrul cel mai important, pe care îl înțelese în clipa aceea, era că eliberarea și bucuria și le câștigase singură, prin puterile ei.

Un zvâcnet, ca o nălucire neagră, fără formă, izbucni de jos, dintre tentaculele roz. Atunci o fulgeră durerea. Ca un fier înroșit implântat în uter. Și neputința de a se dezlipi de moarte, de a fugi de ea, de a scăpa. Botul prelung, însângerat al creaturii îi penetrase burta și-i scotocea cu limba aspră, ca o radulă, viscerele. Simți cum îi sunt sorbite pe rând, ca niște spaghete, intestinele, ficatul și rinichii.

Percepu ca o ușurare adierea de aer rece, acolo unde înainte nu fusese decât căldură. Ultimul lucru pe care îl mai auzi fu răcnetul de oroare al lui Cristian. Abia după aceea i se stinse groaza și se liniști.

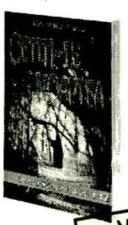
A B O N E A Z Ă - T E
la Revista CSF!
și primești cadou* volumul
„Cetiți-le noaptea",
de Ion Minulescu!
pe www.pavcon.ro
* ofertă valabilă pentru un abonament pe 12 numere, făcut până la 31 decembrie 2020!

Evoluție

de Flip Moraine

O dimineață tipică în Sakha e acompaniată, șase luni pe an, de întuneric total, dar Tatianei tot pe terasă îi place să își bea cafeaua. Fără mic dejun, deși asta, aparent, îl înnebunește pe asistentul ei personal. *Mai avem încă drepturi* – îi răspunde ea mereu. *Deși limitate drastic.* Împinge ușa cu genunchiul și iese pe terasă, cu cafeaua tremurând în ceașca dezechilibrată ușor de impact. Februarie înseamnă, în Iakuția, sub zece grade Celsius noaptea, deci pătura sub care a dormit este încă pe ea. Se lasă ușor pe scaunul împletit, iar sunetul acestuia o atrage de niciunde pe Tașa, care se cuibărește automat în brațele ei. Maxim va mai dormi vreo două ore, așa că Tatiana are timp pentru a-și pune ordine în gânduri, sub orizontul de un cenușiu din ce în ce mai puțin sobru.

Cercetările pe care le-au început acum opt ani pe felinele mari s-au dovedit foarte promițătoare la început. Augmentarea prin implant a intelectului animalelor și interfațarea cu implantul standard uman au deschis o nouă eră în evoluția vieții pe Terra. Sau cel puțin așa a susținut Autoritatea la decernare a Nobelului Relativ pentru BA. Tatianei, însă, nu i-a păsat de premiu. Pentru ea, recompensa a fost la un cu totul și cu totul alt nivel, pentru că algoritmii de comunicare (de fapt, de translatare emoțională) pe care *nimeni* nu i-ar fi putut face în afară de ea, au fost gata la timp pentru

a fi lângă Katașa, când s-a stins din viață. Implantul fusese realizat și patentat demult, dar fără o platformă ecosistem de comunicare, podul dintre intelectul uman și cel al felinei ar fi fost complet irealizabil. Iar platforma fusese treaba ei, pentru că nimeni din echipă nu simțea mai bine emoțiile unui animal. Prima oară când s-a conectat cu pisoiul și a pătruns în mintea lui, acesta, deși grav bolnav, a ridicat surprins capul și a privit-o cercetător, cu o expresie aproape lucidă, pe care n-o mai avusese demult. Apoi, după doar două secunde, s-a așezat cuminte la loc și a acceptat simbioza, tolerând-o ca pe un lucru extrem de natural. Chestiunea asta, însă, nu a fost valabilă și pentru ea, dimpotrivă. A vomat două ore și abia a reușit să-și țină echilibrul până acasă, pe trotuarul fierbinte. A doua zi a reușit să stea conectată aproape jumătate de oră, fără efecte adverse prea puternice. În a treia zi și ultima din viața pisoiului răpus de cancer, Tatiana a stat cu el până la sfârșit, încercând să-i aline suferința, chiar dacă doar prin împărțirea ei la doi. După ce a plâns destul de mult, și-a asumat experiența asta și a fost mult mai determinată să-și ducă munca la bun sfârșit. Măcar în numele Katașei.

Apoi au trecut anii, iar Tatiana și-a trăit cea mai frumoasă perioadă a vieții. *Inițiativa de accelerare evolutivă* a fost a doua, dacă nu chiar prima ei casă. Conceptul nobil al întregii operațiuni a rezonat pe glob, iar provocările factuale au fost adresate de către cercetători de peste tot, din Japonia cea călduroasă până în nordul rece al Canadei. Omul, învingătorul absolut al teribilului concurs darwinist, își folosește acum poziția de specie rațională inteligentă pentru a ajuta și celelalte specii să atingă, într-un timp mult mai scurt decât ar fi făcut-o ajutate de mama natură, apogeul existenței lor. Doctrina evolutivă de după Războiul Ignoranței nici nu se putea cupla mai bine cu aceste concepte, deci Autoritatea Rațională a susținut necondiționat proiectul până când...

Cafeaua s-a răcit, iar efortul intelectual retrospectiv al tinerei femei a însemnat pentru nedumerita Tașa privarea de mângâierile tipice ale dimineții, așa că pisica a simțit nevoia să recapteze revoltată atenția celei pe care se odihnea. Rutina obligatorie e cel mai important lucru pentru o pisică de casă, iar oamenii nu știau asta până de curând. Cel puțin nu toți. Tatiana și-a coborât privirea și a râs ușor. Masa cerebrală a micuței feline era amplificată cu aproape încă o treime, dar diferențele de intelect erau mult mai mari. Tașa înțelegea aproape tot ce-i spuneai, dar n-o interesa decât o mică parte din asta. De răspuns, rar răspundea, iar inițiativele ei comunicative erau mai degrabă unele chestionabile. Spre deosebire de pumele negre de la laborator, care suportau un factor multiplicator de trei sau chiar patru (mulțumită craniului mai încăpător) și care sorbeau orice informație puteau înțelege și folosi în avantajul lor. De la matematică elementară – scăderi, adunări, operații de înmulțire și împărțire, până la fonetică, împreună cu deformarea fizică a corzilor vocale prin exercițiu – Andi, bătrânul Puma Concolor, de 22 de ani, din laborator, putea articula, deși semicoerent, cuvinte simple atunci când nu avea implantul activat.

Progresul intelectual a fost uriaș. Felinele au învățat să comunice eficient atât între ele cât și în exterior, fie cu Inteligența, fie cu Biologicii. Mai târziu, augmentările biologice s-au impregnat și în memoria epigenetică, iar asta a fost cu adevărat o reușită epocală. Progeniturile augmentaților au păstrat capacitățile părinților lor, chiar dacă într-o mai mică măsură. Acestea au fost fie date spre adopție, fie eliberate în arii protejate, evident, după implantare. *Inițiativa* fusese pe val, iar Sapiens păruse că își face datoria față de regnul animal, pe care își bazase întreaga evoluție pentru a deveni o specie eminamente rațională. Numai că atunci au apărut

neuroeticii cu dilemele lor existențiale puerile. Conservatorismul lor retard, însă, a prins la Consiliu, care a decis că animalele implantate trebuie nici mai mult nici mai puțin decât să-și dea *acordul* pentru participarea la cercetare. Bineînțeles că niciunei feline nu i-a păsat de potențialul evolutiv al speciei sale mai mult decât propriul orizont îngust. Tatiana a sperat că poate atinge un asemenea nivel de comprehensiune în feline, pentru ca ele să devină conștiente de progresul uriaș, însă cei cinci ani de studii, chin și eșecuri i-au dovedit contrariul. *Inițiativa* funcționează azi doar cu (și pentru) trei bătrâne Pume, a căror degradare celulară e atât de avansată, încât nici nu ar mai supraviețui fără implant.

De-asta contactul de ieri a fost ca o gură de aer. Vocea feminină a interlocutorului era alterată de filtre anti-recunoaștere, deci trebuie să fi fost cineva foarte important. Tatiana știe că pe bătrâna planetă Pământ nu au acces la asemenea filtre decât cercetătorii de top și președinții Consiliilor Umane, aleși aleator la fiecare sesiune. Nu i-a spus mare lucru, decât că-i admiră munca și ce tot ce face pentru Umanitate, iar apoi a invitat-o la o discuție personală, cu pretextul unei oportunități „urgente". N-a fost atât de impresionant *ce* spusese, ci mai degrabă *cum* o spusese. Iar când oamenii comunică prin astfel de procedee, înseamnă că Autoritatea Rațională nu poate înțelege mesajul nici dacă reușește să-l decripteze.

Detaliile sesiunii virtuale le-a primit apoi pe adresa lui Maxim. Autoritatea a înregistrat automat pe blockchain mesajul, dar fără să sesizeze nicio neregulă, intrarea nu însemna nimic. Nici locația virtuală nu a atras atenția – primul satelit al planetei F, din Tau Ceti, cea spre care se îndrepta naveta Contact, foarte popular printre Biologicii implantați și cu acces la Realitatea Virtuală.

Vânticelul rece de dimineață își spune ferm cuvântul, așa că Tașa renunță brusc să se mai folosească de Tatiana și utilizează ușa deschisă de Maxim pentru a intra înapoi în dacha călduroasă. Atleticul yakut, somnoros, se apropie de Tatiana și o sărută fugitiv pe buze, așa cum făcea în fiecare dimineață, de ani buni. Doar că, de data asta, drăgălășeniile nu continuă, pentru că băiatul rupe tăcerea, pe un ton preocupat, folosind însă diminutivul lui preferat:

— Tașa, trebuie să plecăm în curând. Cred.

Tatiana se încruntă ușor – mai erau două ore până la întâlnire:

— Pentru ce?

Maxim se așază lângă ea și, oarecum îngrijorat, continuă:

— Cred că întâlnirea e cu o oră mai devreme... mi-e greu să îți explic.

— Dezvoltă. Mă faci curioasă, replică tânăra femeie.

— Se întâmplă lucruri ciudate, cel puțin ciudate... oftează el, apoi încearcă un zâmbet timid.

Se vede de la o poștă că e tulburat, iar Tașa îl cunoaște destul de bine încât să-și dea seama că e ceva în neregulă.

— Ok, continuă... îl încurajă ea încercând un zâmbet.

— E aiurea, uite, îți zic, dar te rog să nu râzi. Când am fost copil, preșcolar, am avut un prieten foarte bun în vecini, în Novosibirsk. Îl chema Brad. Tatăl meu nu m-a încurajat prea tare să interacționez cu el, dar... noi am fost prieteni, felul ăla de prieteni pe care nu-i uiți toată viața.

Tașa zâmbi și completă: „foarte frumos". Max dădu din cap că da, apoi continuă:

— Noi doi am avut un cod. Ca să nu afle părinții mei la ce oră urma să ne întâlnim, ne scriam un text scurt, de genul „T minus douăzeci", iar asta însemna că ne vedem cu 20 de minute mai devreme de ora 9. Sau „T plus 40", cu 40 de mi-

nute mai târziu. „T" era ora 9 dimineața – asta stabilisem noi în prealabil.

— Ok... foarte frumos. Care e legătura?

Max îi întinde dispozitivul său personal și-i face semn să se uite. Pe ecran, în partea de sus, tronează mesajul de la „necunoscut", apoi textul „T –60". Tașa face ochii mari:

— Wow, înseamnă că ne întâlnim... cu prietenul tău din copilărie?

Bărbatul lasă capul în jos și șoptește:

— Asta e problema... că nu e posibil. Brad a murit într-un accident, acum vreo zece ani. Nu l-au mai putut Ridica. Nu îmi amintesc să fi spus altcuiva despre micul nostru cod. De fapt, cred că nici nu m-am mai gândit vreodată de atunci la el.

Tașa strânge din buze. Se știe o tipă practică, rațională. Nu are nicio înclinație către genul ăsta de chestii paranormale – știe că pentru orice există o explicație logică, doar că e posibil ca ea să nu fie încă aflată. De aceea, după o pauză de câteva secunde, îi răspunde tânărului descumpănit de lângă ea:

— Sigur că există o explicație, Max. Poate fi Zgomotul. Poate-i chiar Autoritatea. O să vedem, eu zic să ne pregătim și să comandăm o Picătură.

— Ai dreptate, răspunde destins tânărul bărbat. O să aflăm în curând.

☆ ☆ ☆

Drumul de la Bereg-Yurdya până la Oimiakon durează doar patru minute cu Picătura ultrarapidă, din care cam jumătate sunt folosite pentru accelerare și decelerare, în limitele de confort ale Biologicilor. Aproape de centrul fostului pol al frigului, care acum beneficiază de un climat agreabil

care a atras migrația masivă a poporului rus, în anii de după Războiul Ignoranței, se află sediul *Inițiativei*, acolo unde cercetătorii au posibilitatea să interacționeze, deși limitat, cu realitatea virtuală. Autoritatea Rațională a găsit de cuviință să restricționeze drastic timpul petrecut în VR de către biologici, din raționamente de dependență, pe de-o parte, dar și din cauza Paradoxului și a restricțiilor sale. Din fericire, mediul academic beneficiază de acces, iar cercetătorii și studenții înscriși la Venit Universal profită la maximum de asta.

Cu zece minute înainte de întâlnire, Taşa e deja suspendată în plasa gravitonică de siguranță și cu implantul activat. Simțurile ei sunt acum deturnate prin conexiunea neuronală, iar stimulii dinspre și înspre cortexul său sunt gestionați complet autonom de procesoarele cuantice ale Autorității. Tot ceea ce comunică prin interfață e înregistrat automat ca *zgomot* și stocat pentru veșnicie în Registre. Taşa știe, așadar, că trebuie să „citească printre rânduri".

Cafeneaua de pe orbita legendarului gigant F, a șasea planetă a soarelui din Tau Ceti, cea spre care naveta Contact plecase de câțiva ani buni, este goală. Un chelner robotizat (pentru a nu sugera cumva vreo poziție umană umilitoare) se apropie de masa femeii, zâmbind. „Un ceai de tei", îi spune ea, fără să mai aștepte întrebarea, în timp ce realizează că nu e tocmai politicos din partea celui care a invitat-o să o lase să aștepte.

Regulamentele Autorității obligă Biologicii la interacțiunea în VR folosind exact aceleași caracteristici fizice din realitate, prin urmare Taşa memorase fizionomia lui Brad și era sigură că-l putea recunoaște, chiar dacă imaginile erau vechi, de când el fusese copil. Suspecta că decesul fusese fie aranjat, fie o eroare, mai ales că teoriile conspirației au pre-

zentat asta ca o posibilitate, deși nu le-a crezut niciodată, tânăra și educata femeie biolog având puternice conexiuni cu realismul încă de la vârste fragede. De aceea e surprinsă acum să vadă intrând pe ușa îngustă de lemn a cafenelei, un hindus între două vârste, ars de soare, cu turban, pantaloni, cămașă și barbă, toate albe, care ridică bucuros întâi palma dreaptă, parcă binecuvântând-o în timp ce venea spre ea, apoi, când ajunge aproape, și pe cea stângă, împreunându-le în salutul său tipic. Se ridică, din politețe, și răspunde la fel, cu o scurtă plecăciune. Tipul pare un cleric hindus, probabil Sikh, iar ea nu știe prea multe despre ei.

Odată zâmbetul dispărut de pe fața străinului, Tașa observă uimită că ochii îi sunt complet negri și emană un magnetism irezistibil. Amestecul de melancolie și hotărâre din ei, în timp ce o fixează fără să clipească, îi atrage irevocabil toată atenția de care poate da dovadă. Bătrânul vorbea, vorbea, ea îi răspundea, planeta uriașă de pe hubloul rotund al cafenelei se rotea, corpul ei biologic tresărea în plasa gravitonică din laboratorul *Inițiativei*, dar, mai presus de toate, ochii i se înfigeau femeii în inimă, capturând-o cu totul, făcând-o servitoarea lor fără prea mult efort. După nici douăzeci de minute, zâmbetul degajat revine pe buzele clericului, iar acesta se ridică mulțumind. Namaste-ul de final o lasă pe Tașa aproape prăbușită pe scaunul de paie împletite, obosită, dar cu o misiune concretă.

Autoritatea Rațională permite în principiu orice activitate menită să ajute cercetarea. De la experimente până la întâlniri între cercetători, fie în mediul virtual, fie în cel real, toate formele de exploatare a cunoașterii sunt primordiale pe postapocaliptica planetă Pământ. Pentru că scopul declarat al Umanității, carevasăzică al lui Sapiens, este cunoașterea universală. Dogma a fost complet îmbrățișată după

Războiul Ignoranței, pentru că, desigur, rasa umană învățase cel mai bine din greșeli. Dreptul la ignoranță a fost scos în afara legii, iar natura umană, coruptibilă, a fost înlocuită în management cu gestionarea Rațională a Autorității. Autoritatea, așadar, este legea însăși, nemijlocită de coruptibilul om, ci securizată pe Registre, inclusiv pe cel de pe Marte și de pe Contact. Toate activitățile de cercetare sunt înregistrate ca *Zgomot* și securizate istoric pe Registrul Distribuit, apoi încuiate cu o cheie cuantică indescifrabilă. Cercul este așadar închis, iar securitatea e completă. Cu o singură excepție: religia, adică dreptul omului la credința în forțe supranaturale.

La început, Consiliile Umane s-au opus. Sapiens Raționalul nu beneficiază de Cunoaștere de la religii, ci dimpotrivă. Răspunsul societății (sau a ce a mai rămas din ea, vreo opt milioane de oameni), însă, a fost unul aprig: Biologicii au fost în covârșitoare majoritate împotrivă, mai ales după ce corelația dintre Mântuitorul creștinilor și detașarea de regnul animal cu instinctele lui evolutive a fost stabilită științific. Prin urmare, riscând scindarea speciei, atât Consiliul, cât și Autoritatea, au decis că riscul e prea mare, deci compromisul e necesar. Toate religiile sunt, de atunci, libere, iar toți clericii au dreptul la confidențialitate completă. Fie că e vorba de un Papă creștin, un călugăr ortodox sau un adept Sikh bătrân cu ochii negri. Toate sesiunile de VR în care cel puțin unul dintre participanți e un reprezentant al unei religii sunt complet securizate și șterse imediat după încheiere. De aceea nimeni nu va ști niciodată ce au vorbit cei doi pe orbita planetei F, nici măcar directorul ales aleator al Consiliului Uman. Asta cel puțin dacă Taşa nu va povesti nimănui – iar ea... ei bine, ea nu are de gând să o facă cel puțin zece vieți de aici încolo, pentru că are o misiune, iar

misiunea ei e mai importantă pentru Univers decât orice ar scorni Autoritatea sau oamenii, mai importantă chiar și decât Contact și specia de pe planeta F care traversează aparent o Revoluție Industrială, dacă e să ne luăm după tiparul progresiei emisiilor de gaze cu efect de seră de pe acea exoplanetă. Una peste alta, când Tașa coborî din plasa gravitonică, cu implantul decuplat, deși un pic amețită, ieși din camera albă și-l strigă pe Maxim, spunându-i că au treabă: „Meeting în sala mare, numaidecât!".

Oarecum încântată, duzina de cercetători – biologi, chimiști și implantiști dă buzna, fiecare pe locul lui. Tașa îi așteaptă cu o privire complet lucidă și hotărâtă. Stă în capul mesei, cu mâinile sprijinite pe marginea scaunului aflat încă sub masa din fața sa și-i urmărește cu privirea. Înainte ca ultimul să se așeze după ce-și scăpă agenda, femeia ia cuvântul:

— Mâine de dimineață, la ora șase, vă rog să fim toți prezenți aici. Vom primi șapte exemplare de Puma Concolor în vederea implantării. Avem nevoie de integrarea imediată a lui Andi în grup. Vor locui împreună cel puțin câteva zile. Imediat după sosire vom lua mostre de ADN pentru a pregăti implanturile.

Audiența e fermecată – *Inițiativa* devenise oarecum redundantă de când cu *Neuroeticii* și legea nouă. Cele două feline mari pe care deja le augmentaseră își atinseseră potențialul, deci prea multe nu mai puteau face. Știu toți că încă *șapte* Pume înseamnă teren de cercetare pentru încă zece ani probabil, așa că scânteia aprinsă în ochii lor de cele câteva cuvinte ale șefei spune tot. Tașa continuă, mutându-și privirea către partenerul ei de viață:

— Maxim, te rog adresează o invitație oficială prin canalele Autorității celor de la *Neuroetics*. Pune-le în vedere că

vom avea animale în studiu cel puțin zece zile, deci ar face bine să trimită o comisie destul de numeroasă, încât să le poată supraveghea non-stop.

Maxim confirmă printr-o mișcare ușoară a capului, dar ochii săi par să pună mai multe întrebări. Deși toți cei din sală sunt entuziaști, și la ei se vedea că vor să afle ce s-a întâmplat în VR. Le-ar spune, dacă și-ar aminti, însă tot ce știe e că *Inițiativa* tocmai primise o șansă extraordinară, o șansă pe care nu o va rata cu niciun preț.

— Vă rog să aveți un pic de încredere în mine de data asta. Nu vă pot spune prea multe, însă ceea ce știu e că *Inițiativa pentru Accelerare Evolutivă*, cu ajutorul vostru, va avea în scurt timp șansa să își ducă la capăt misiunea. Azi poate nu vă voi răspunde la întrebări, însă în zilele viitoare vă veți răspunde singuri. Mulțumesc!

Oarecum nedumeriți, însă extrem de entuziaști, oamenii din echipă se retraseră abia la jumătate de oră după ce Maxim și Tașa părăsiră sediul.

Pe drum, în Picătura silențioasă, imediat cum aceasta își termină secvența de accelerare, în dreptul turnului static de la periferia orașului, când acesta își descărcă acumularea zgomotos, Maxim își întoarce capul către ea și-i adresează formal întrebarea care-i stătea pe buze:

— Deci? Cine a fost tipul?

Tașa oftează și-și ferește privirea, răspunzând:

— Sincer, nu știu. Dar nu te îngrijora. E așa cum am bănuit...

Maxim își ridică sprâncenele. Femeia continuă, nu foarte convingătoare:

— A fost din *Zgomot*... de acolo știa. Nu are importanță. O să fie bine, îți promit.

Tăcu câteva clipe, apoi concluzionă pe un ton hotărât:

— Nu va dura mult și ne vom fi încheiat misiunea. Atât noi, cât și ele vom primi ce meritam.

☆ ☆ ☆

Orașul dispare în spatele lor, tot așa cum luna iulie își trăiește deja ultima zi. Furtuna de praf, însă, se apropie din vest. Picătura își reduce viteza, iar vântul prăfuit îi acoperă aproape complet sticla eficientă. Cei doi ajung în fața casei în tăcere, pe întuneric, apăsați de grija furtunii ce va urma.

☆ ☆ ☆

„Subsemnatul Aytal Michil, șef al comisiei de monitorizare a departamentului Neuroetics, din cadrul Consiliului Uman Mondial, raportez concluziile monitorizării procedurilor de implant agreat la 7 feline din rasa Puma Concolor, după o perioadă de 6 zile de acomodare la sediul Inițiativei pentru Accelerare Evolutivă, azi, joi, 6 August 2336, Oimiakon, Iakuția.

Abstract:

Pe toată perioada monitorizată, felinele au trăit împreună cu două dintre exemplarele mai în vârstă din comunitate, numite Andi și Zenia. Deși sunt animale singuratice, au reușit să își păstreze calmul și nu au existat agresiuni. Cuplul din captivitate a dominat cu succes grupul. Diferențele cognitive dintre cele șapte animale sălbatice și cei doi implantați sunt evidente încă de la început. Cele două feline gazdă au împărțit echitabil hrana și s-au implicat activ în aplanarea conflictelor. La sfârșitul celei de-a doua zile, cei doi masculi alfa dintre cei nou-veniți s-au aplecat în fața numitului Andi, în semn de supunere. Într-a șasea zi, toate cele șapte exemplare au semnalat disponibilitatea pentru implantare, poziționându-și capetele unul câte unul pe suportul interfeței de

transplant biotehnic. Andi a comunicat sintetic prin transplant că cei șapte și-au dat acordul în cunoștință de cauză, iar Inițiativa a decis solicitarea Implantării către Consiliul Uman. Prezenta comisie nu are de făcut nicio obiecție".

☆ ☆ ☆

„Raport preliminar asupra cauzelor catastrofei umanitare de la Inițiativa pentru Accelerare Evolutivă, 22 August 2336, Oimiakon, Iakuția – comisia de securitate a Autorității Raționale, sesiune extraordinară a Consiliului Uman, Novosibirsk.

Abstract:

În urma autopsiei s-a stabilit că toți cei treisprezece Biologici din personalul de cercetare a Inițiativei au murit asfixiați în urma obstrucției voluntare a căilor respiratorii. Actul suicidal a fost confirmat de memoria implantului. Toate victimile prezintă daune majore la nivel neuronal, care sugerează că nu au fost în deplinătatea facultăților mintale în momentul decesului. De asemenea, trebuie remarcat că subiectul Tatiana G. prezintă semne mai avansate de deteriorare la nivelul lobilor frontali și o inflamație semnificativă a cerebelului. În urma analizării înregistrărilor, s-a constatat că tot personalul a fost de acord să elibereze animalele din studiu înainte de actul suicidal. E nevoie de o analiză neurologică criminalistică amănunțită la nivelul Autorității și a Consiliului Uman. Comisia recomandă reconstrucție completă a evenimentelor pe baza înregistrărilor din Zgomot".

☆ ☆ ☆

„9 Septembrie 2336, Reykjavik, Consiliul Uman Mondial, 400 de membri aleatori, sesiune de urgență, minută decizională:

Se instituie carantină de gradul zero la nivel mondial, în urma evenimentelor neelucidate care au dus la sinucideri în masă pe tot mapamondul. Trupele robotizate de securitate ale Autorității Naționale vor patrula non-stop în zonele urbane. Toți locuitorii Biologici vor rămâne în locuințe și vor fi deserviți de echipaje mecanizate pentru satisfacerea nevoilor primare. Populația din teren va fi relocată în zonele urbane în termen de 14 zile, cu prioritate în continentul asiatic. Biologicii neimplantați din considerente religioase vor fi monitorizați permanent audio și video. Se instituie celule de criză la nivelul tuturor institutelor de cercetare în medicină, celule interconectate prin VR nelimitat."

☆ ☆ ☆

„27 Septembrie, Autoritatea Rațională, Stația Spațială Mondială, orbita joasă a Terrei:

Genocidul cu cauze neelucidate la timp, care a dus la extincția fulgerătoare a speciei Biologice umane, a fost determinat de un cod de flux neuronal alterat propagat în rețeaua medicală de implanturi, cu originea în laboratorul Inițiativei pentru Accelerare Evolutivă. Nouă exemplare de Puma Concolor implantate și augmentate au inițiat un atac hipnotic asupra cercetătorilor din locație, care ulterior s-a propagat neobservat în rețeaua globală. Sunt indicii în Zgomot că atacul a fost precedat de o infiltrare punctuală a felinei numite Andi, în vârstă de 22 de ani, implantat de 9 ani, în spațiul virtual, pe care l-a corupt folosind abilități pe care nimeni nu le-a bănuit. Eșecul Autorității Naționale de a oferi securitate Biologicilor este evident. Personalul Biologic neafectat, constând în 19 indivizi neimplantați, va fi transferat în locațiile cu suport de viață de pe Stația Spațială. Pentru a evita eventualele efecte viitoare asupra Ridicaților, orice conexiune cu planeta Terra

a fost încheiată, iar capsulele diamantine au fost transferate pe Stația Spațială, pentru a fi relocate pe Marte".

☆ ☆ ☆

Jos, pe Terra, în Novosibirskul părăsit, în parcul din fața Institutului de Citologie și Biogenetică, nouă feline mari se întind tacticoase la soare, chiar în fața micuței sculpturi metalice a șoarecelui de laborator care tricotează preocupat la un dublu-helix DNA, simbolizând jertfa animalelor pentru umanitate în cercetările genetice. Acum e planeta lor, iar Evoluția e din nou invitată să renască o altă specie inteligentă, poate de data aceasta și responsabilă.

Eroul

de Anamaria Borlan

Îi închise toate funcțiunile, îi decuplă senzorul video și se apucă de treabă. Muncitorul R327, de la banda de asamblare, era culcat pe o masă de tablă rece din depozitul de deșeuri. Înainte de a se apuca de treabă, SMU (supraveghetor monitor uman) 91 se asigură că nu era nimeni prin preajmă. Știa că nu va fi căutat în următoarele douăzeci de minute, fiind în pauza legală de masă.

Se apucă de treabă. Deșurubă capul de tors și îi dezmembră corpul cu meticulozitate. Scoase placa de senzori și cel de actuatori, distrugându-le în baia de acid.

După un timp nedefinit, în care muncise foarte concentrat, se simți obosit. Își șterse sudoarea de pe frunte și se gândi că i-ar plăcea să fumeze o țigară. Se abținu, fumul ar fi declanșat alarma, iar gărzile înarmate ar fi năvălit în depozit, ceea ce era de evitat.

Mulțumit, SMU 91 se întoarse în secție. Aruncă o privire pe ecranul unde se vedea desfășurarea fluxului tehnologic. Nu descoperi nicio sincopă în funcționarea benzii de asamblare. R481 îi luase locul lui R327 de parcă acesta nici nu ar fi existat vreodată.

După terminarea programului, părăsi uzina și, înainte să ajungă acasă, se opri la un birt din cartierul unde locuia cu familia sa. La tejghea erau adunați mai mulți supraveghetori, colegi de-ai lui, discutând aprins la o halbă de bere.

— 91, îl strigă cineva și văzu un braț fluturând.

— Salut, zise el și se amestecă printre ceilalți, apoi comandă și el, pe display, o bere rece.

— Frate, spuse cineva de lângă el. Ai auzit?

— Nu. Ce? întrebă, în timp ce linse spuma berii de pe buza de sus.

— Cică lipsește un rmc (robot muncitor calificat).

— Serios? făcu el și mai bău o înghițitură.

— Au raportat o dispariție misterioasă, nemaipomenită. E groasă rău.

— S-a deschis o anchetă, spuse altcineva din grupul lor.

— R-ul nu era de la banda ta? întrebă o voce din spatele lui.

SMU91 ridică din umeri, nevinovat.

— Se prea poate. Nu-i știu. Sunt așa de mulți. Prea mulți.

— Da, sunt mii de roboți la benzile de ansamblare și doar doișpe oameni la supraveghere, zise cel care stătea în fața lui.

— O fi productivitatea mare, dar e și o mare nedreptate.

— Săptămâna trecută au fost cinci oameni puși pe liber și înlocuiți cu roboți, la Ochiurile de Supraveghere.

— În curând vom fi toți dați afară!

— Iar salariile noastre sunt mai mult decât mizerabile, se plânse altcineva.

— Măcar primim ceva, acolo! Dacă ne dau afară, nu știu cum îmi voi susține familia!

— Cine ne mai angajează azi, când totul e automat?!

— Ne vom pierde și dreptul de asigurare socială.

— Și asigurarea medicală! Ce o să se întâmple cu fiu-meu?

— Niciunul din protestele noastre nu a funcționat!

— Șefii din conducere sunt surzi la cerințele noastre. Ei să trăiască bine.

— Dacă n-ar fi roboții, ar lucra mii de oameni în locul lor. Ca în vremurile bune!

SMU91 asculta discuția colegilor. Mai că-i venea să intervină și să se mândrească cu fapta sa. În timp ce își bea berea, luă o decizie. În fiecare zi va dezasambla un rmc. Nu va observa nimeni, erau oricum prea mulți. Se defectau deseori și erau retrași sau aruncați la gunoi.

☆ ☆ ☆

Ieși din cârciumă, mulțumit și un pic beat, după consumarea mai multor halbe de bere. Traversă pe partea cealaltă a străzii, să ia busul autonom până acasă. Brusc, două mâini puternice îl imobilizară.

— SMU91, îl apelă un robot de patrulă.

În spatele lui stătea unul de poliție. Îi băgă sub ochi o folie-înscris, pe care n-o putea citi, era prea întuneric și literele foarte mici.

— Ești arestat pentru distrugerea totală a unui bun care nu-ți aparține. Ți s-a desfăcut contractul de muncă, cu interdicție de reangajare. Dacă suferi de boli psihice, vei fi evaluat și internat. Ai la dispoziție treizeci de zile să achiți contravaloarea bunului distrus. În cazul în care nu poți achita, ți se confiscă posesiunile personale și familiale, cu o dobândă de treizeci de procente. Dacă ești găsit nevinovat, ți se retrag acuzațiile, ești repus în serviciu și poți beneficia de o mărire de salariu. Vei primi un rao (robot avocat de serviciu) dacă nu-ți permiți un rapi (robot avocat pledant independent). Ai înțeles? turui robotul polițist.

Nu i se dădu posibilitatea nici măcar să răspundă. Îl azvârliră într-o dubă și imediat cum se închise ușa, aceasta se înălță pe culoarul șoselei destinată poliției și ambulanțelor.

Omul numit SMU91 zăcea pe podeaua mașinii zburătoare, așa cum îl aruncaseră înăutru. Aburii berii se risipiră și, realizând ce i se întâmpla, se crispă de spaimă, apoi îi veni să plângă. Mai mult ca sigur că soția lui, copiii lui, părinții lui aflaseră deja de arestare.

— Am vrut să fac un bine! zbieră el deodată, cu toate că știa că nu-l va auzi sau nu-l va lua în seamă nimeni. Nemernicilor! Noi murim de foame! Roboții nu ne vor înlocui niciodată! Cum rămâne cu familia mea? Cu copiii mei? Cu alte familii? Cu alți copii? Nemernicilor! Vreți numai bani! Bani și bani! Nu vă pasă de noi! Roboții nu vor moșteni Pământul! Niciodată! Pământul e al oamenilor... nu roboții vor fi eroi!

☆ ☆ ☆

În bezna nopții fără lună, cineva tresări și-și înălță capul spre cer. Se ridică, o umbră neagră în întuneric. Sări de pe marginea unui perete în paragină, unde stătuse cocoțat și ascultase vocile orașului. Cu mișcări agile, ajunse pe colina de unde se vedea uzina de asamblare, scăldată în lumini puternice.

— Niciun robot nu va fi vreodată erou, mormăi în masca de pe față.

Apăsă butonul unui mic dispozitiv. Undele emise se propagară neauzite, nesesizate. După câteva secunde, uzina se cufundă într-o beznă ca de abis. Nu porni nicio alarmă. Nici n-avea cum. Mascatul tocmai scosese din funcțiune întreaga întreprindere. Avea să dureze zile până repornea.

— Nu roboții vor fi eroii, murmură, repetând cuvintele omului-erou.

Își plie brațul, își stinse ochii și se făcu nevăzut în noapte.

Îngerul lui Petrică

de Dan Norea

Nu putem începe povestea noastră înainte de a lămuri câteva lucruri legate de îngeri. Când au fost creați? Citez din Biblie: „La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul". Cu pământul, treaba e clară. Dar când e vorba de cer, să nu vă imaginați azurul unei dimineți de primăvară sau bolta înstelată a unei nopți de vară. Nu, cerul înseamnă lumea spirituală a puterilor cerești, a îngerilor, tot așa cum pământul e lumea materială. Spirit și materie, ondulatoriu și corpuscular, îngeri și oameni. Știința și religia nu s-au contrazis niciodată în mod flagrant.

Îngerii nu au trup și din cauza asta (dar nu numai din cauza asta) nu pot păcătui. Din păcate pentru ei. Dar, din când în când, iau înfățișare omenească și le apar muritorilor pentru a-i îndruma, ajuta sau chiar vindeca. Exemple sunt nenumărate.

Un înger l-a oprit pe Avraam când voia să-l jertfească pe fiul său Iosif. Jertfele precedente din trib nu fuseseră oprite de niciun înger, dar Iosif a fost salvat pentru că avea un destin special. Știu că noțiunea de destin e contestată de către unii dintre voi. Dacă nu credeți în destin, ăsta e destinul vostru și nu-l puteți evita.

Doi îngeri i-au apărut lui Lot și l-au îndemnat să plece din Sodoma cu întreaga familie. Am citit de curând o poveste despre un locuitor din Hiroshima, care a avut inspirația să

părăsească orașul cu o zi înainte de bomba atomică. S-a stabilit în Nagasaki.

Un înger i-a apărut celuilalt Iosif celebru (păcătoșilor, nu e vorba de Stalin) și i-a poruncit să nu-și părăsească logodnica, pe Maria, pentru că pruncul fusese zămislit cu Duhul Sfânt. Rețineți, poruncit, nu sfătuit. Dacă-i ordin, cu plăcere!

Un alt înger (sau același, asta nu se spune) le-a apărut celor două Marii și le-a anunțat că Iisus a înviat. Nu trageți concluzii pripite, preoții care ne aduc anual aceeași veste nu sunt îngeri, dimpotrivă.

Să continuăm. Câți îngeri există? Apostolul Ioan relatează în Apocalipsa faptul că a auzit glasul unor îngeri și „era numărul lor zeci de mii de zeci de mii și mii de mii." Dacă luați un creion și desenați zerourile aferente, veți constata un lucru important, că fiecărui muritor îi revin câteva mii de îngeri. Mă rog, nu sunt chiar toți îngeri păzitori, că mai au și alte însărcinări, dar putem răsufla ușurați. Înmulțirea populației va crea o mulțime de alte probleme legate de resurse, dar îngerii vor fi totdeauna excedentari.

De câte feluri sunt îngerii? Conform lui Dionisie Aeropagul, există nouă cete de îngeri – serafimii, cei cu șase aripi; heruvimii, cei cu ochi mulți; arhanghelii, mari purtători de vești bune... Ultimii în ierarhie sunt îngerii pur și simplu. Bine, puri sunt toți, dar aceștia sunt ceva mai simpli. Ei sunt cei care au în sarcină destinele muritorilor.

De ce vă povestesc toate astea? Pentru a elimina orice dubiu că povestea de față e o ficțiune. Îngerii sunt tot timpul printre noi. N-ați avut niciodată impresia că, datorită unei inspirații de ultim moment, ați evitat un accident? Ei bine, eliberați-vă de păcatul trufiei, nu e meritul vostru.

☆ ☆ ☆

Revin în actualitate. Pe înserat, undeva în al nouălea cer, o ceată de îngeri... Pardon, cuvântul „ceată" nu poate fi folosit, pentru a nu crea confuzii. Deci...

În zilele noastre, pe înserat, undeva în al nouălea cer, o gașcă de îngeri stătea la taclale, unduindu-și alene aripile. Să nu uităm de natura lor ondulatorie.

— Am o dilemă, începu unul dintre ei. Laura, ființa ce mi-a fost încredințată, s-a măritat la 30 ani ai ei cu un bărbat matur (îngerii evită încă de pe vremea lui Matusalem atributele babă și moș), în vârstă de 75 ani. Motivul a fost averea, dar nu ăsta e păcatul ei cel mai mare. Problema este că îi oferă soțului tot ce-și dorește, mâncări gustoase și picante, băuturi fine, sex sălbatic în fiecare noapte...

— Și unde e dilema? După cele mai multe păreri, e nevasta ideală.

— Păi știți că la Judecata de Apoi, mărturia îngerului păzitor este decisivă. Iar eu nu știu cum să îi calific comportamentul, devotament plin de altruism sau crimă cu premeditare.

— Mda, am avut și eu o dilemă similară. Anamaria era asasină de profesie, dar își îndeplinea contractele cât se poate de nevinovat. Își studia victimele și unuia îi fura în tramvai inhalatorul pentru astm, altuia bateria de la stimulatorul cardiac, celui de-al treilea insulina. La Judecată am evitat tentația să o încadrez la hoție, dar am recomandat crime multiple cu premeditare. Acum e vai de fundul ei.

— Aveți dreptate, și eu am pățit-o. Violeta a chemat acasă o ghicitoare, pe care i-a prezentat-o soțului. După ce i-a citit în palmă și în cărți, i-a prezis acestuia că nu mai are de trăit decât o oră. Fiind bolnav de inimă, bărbatul a stat cu ochii pe ceas și după 60 de minute a făcut infarct. Violeta a moștenit o avere frumușică. Dar la Judecată, decizia a fost clară:

autor moral al unei crime cu premeditare. Riguros vorbind, termenul este autor imoral.

Un alt înger intră în discuție:

— Eva, doamna pe care o supraveghez, tocmai și-a rezolvat situația matrimonială. Soțul ei era un politician homosexual, o luase de nevastă doar ca fațadă. Știa că tipul merge des la un club de gay să-și caute parteneri noi. I-a înțepat toate prezervativele și după două săptămâni, soțul s-a îmbolnăvit de SIDA. E blondă, știți ce bine îi stă în negru?

Îngerul lui Petrică dădu din cap, înțelegător.

— Doamne, câte cazuri ciudate! Păcat că nu sunt scriitor, aș putea dezvolta câte un roman din fiecare. E drept că aș fi etichetat drept misogin. Eu am avut noroc, ultimii zece muritori au fost bărbați. Dar Petrică îmi cam dă de furcă. Anul trecut, din cauza unei fete, dracul gol nu altceva (ptiu, Doamne iartă-mă!), i-a intrat în cap să se sinucidă. În ultimul moment, i-am rupt craca de care agățase șireangul, după care m-am întrupat și am avut cu el o discuție serioasă. I-am explicat că sinuciderea este un păcat din cele mai grave, iar prostia e circumstanță agravantă, nu atenuantă. L-am sfătuit să trișeze un pic. Dacă tot vrea să renunțe la viață, să procedeze precum mulți alți semeni de-ai lui. Să bea de dimineață până seara, să meargă la prostituate fără nicio protecție, să evite cele opt pahare de apă, dar să bea în schimb opt cafele pe zi, să fumeze zilnic trei pachete de țigări, să mănânce tot ce e bun și face rău – dulce, gras, sărat, picant... În plus, să practice motociclismul, parașutismul, parapanta și bungee-jumping, pentru a stimula secreția de adrenalină și creșterea sistematică a frecvenței cardiace. Cu o asemenea viață, mă așteptam ca în câteva luni să moară fie rapid, într-un accident, fie ceva mai lent, de moarte bună. Da' de unde.

Îngerul Laurei zâmbi dezaprobator.

— Moarte bună e un oximoron. Iar de la tine nu mă aşteptam să dai asemenea sfaturi.

Îngerul lui Petrică se dezvinovăţi:

— Ce să fac, mă cam plictisesc, Petrică are un IQ din două cifre. Speram să scap de el şi, cu un pic de noroc, următorul muritor să fie un geniu. Dar să vedeţi urmarea. Petrică a urmat strict regimul prescris de mine şi, într-adevăr, după şase luni au apărut primele simptome – hipertensiune, colesterolul şi glicemia crescute, ficatul mărit. Şi cum el voia în continuare să moară, a evitat să meargă la medic şi a continuat „tratamentul". După alte şase luni era sănătos tun şi îi revenise pofta de viaţă. I-au dispărut gândurile sinucigaşe, merge din bar în bar şi din femeie în femeie. Mă aştept în orice moment să întâlnească într-un bar femeia care să pună mâna pe el şi să-l transforme într-un om de casă, lipsit de vicii. Nu e el prea inteligent, dar e gospodar, disciplinat, ordonat. Dacă mă gândesc mai bine, ăsta era destinul lui încă de la început, faza cu sinuciderea a fost doar un interludiu.

— Aşa că o să-ţi aştepţi geniul încă nişte zeci de ani, râse îngerul Evei. Eu zic să le facem cunoştinţă celor doi, Eva are talente multiple, pe soţul ei îl făcuse deja parlamentar. Petrică, ascultător cum e şi având în spate o femeie puternică, poate ajunge preşedinte. În politică, IQ-ul scăzut nu e un handicap, dimpotrivă. Iar Eva are toate şansele să devină şi ea prima doamnă!

Sesizând aluzia şi amintindu-şi-o pe prima doamnă Eva, cu frunza ei de smochin, un cor de chicoteli îngereşti se înalţă din al nouălea spre al zecelea cer.

Abonează un copil la revista **CSF** şi sprijină Programul **REÎNCĂRŢUIREA**, de creştere a numărului de cititori în România!

Mâna care scrie cartea

de Sergiu Someşan

Când s-au împlinit trei ani de la publicarea ultimului meu roman, un roman horror cu un titlu pe măsură, „Grota însângerată", am hotărât că trebuie să fac ceva. M-am interesat discret la şcoală dacă al meu şef a auzit ceva de anul sabatic.

— Adică un concediu fără plată de un an? întrebă, nu foarte sigur de el, directorul şcolii unde predam istoria de vreo 20 de ani.

— Aşa ceva, i-am răspuns şi am început să fac hârtiile necesare şi să caut un suplinitor pentru un an de zile, fiindcă asta era una dintre condiţii: ca eu să găsesc pe cineva să îmi ţină locul în tot acest timp.

De bine, de rău, s-au aranjat toate până la urmă şi, ţinând seama de sfaturile din manualul lui Stephen King, mi-am făcut un program strict, întocmai după învăţăturile maestrului. Dimineaţa, după ce soţia ducea fetiţa la şcoală, mă aşezam în faţa topului de coli albe de hârtie şi aşteptam. Să vină inspiraţia, bineînţeles! Unul dintre sfaturile maestrului de care aveam de gând să ţin cont era ca după o primă ciornă să urmeze a doua, care să fie cu cel puţin zece la sută mai scurtă. A trecut o lună, apoi au trecut două şi eu tot nu trecusem de titlu şi de primul paragraf, care avea exact zece rânduri. Dacă tăiam zece la sută aveau să rămână numai

nouă rânduri mari şi late. Aveam un afurisit de blocaj şi nu puteam avansa nici măcar un singur cuvânt peste cele zece rânduri scrise în prima zi. Făcusem o listă de personaje, le caracterizasem pe fiecare ca la carte, cunoşteam şi acţiunea romanului până la crima ultimei fantome – era tot un roman horror –, dar asta nu mă ajuta absolut cu nimic. Aşa că, deşi stima mea pentru maestru rămânea neschimbată, am modificat puţin programul recomandat de el, adaptându-l nitel temperamentului meu.

După plecarea celor două femei din viaţa mea la treburile lor, făceam o cafea mare, trimiteam micul terrier cu nume de prim-ministru să-mi aducă ziarul de la poartă, mă aşezam pe şezlongul de pe terasă şi răsfoiam ziarul local, fără să îmi încarc memoria cu prea multe ştiri din micul nostru orăşel. Ştirile locale treceau prin mintea mea la fel de lin cum trecea adierea dimineţii prin copacii pădurii şi aveau, cel puţin aşa credeam eu, un rol relaxant. După ce sorbeam cafeaua până la ultima picătură, scanam puţin partea creatoare din mine în căutarea unei rămăşiţe de roman. Cum nu găseam nimic, porneam într-o mică plimbare prin grădina din spatele casei, care se întindea până aproape de pădure, urmat îndeaproape de terrierul care mă acompania cu paşi mărunţi.

Mă opream mai întâi la tumul – de fapt, o simplă movilă care se înalţa vreo trei, patru metri într-o pantă lină, complet acoperită de iarbă şi în care câinele săpase o mulţime de galerii, cu un scop numai de el ştiut. De fapt, acum câţiva ani, când am cumpărat casa şi grădina, fostul proprietar – pentru a mări preţul, probabil – a încercat să scoată în evidenţă eventuala valoare a tumulului.

— Sunt sigur că, dacă vă faceţi timp odată să săpaţi numai un metru în tumul, veţi descoperi lucruri pe care orice profesor de istorie şi le-ar dori!

Nu i-am dat niciun leu mai mult şi am încercat să îi explic că există o mică diferenţă între un profesor de istorie care scrie romane horror în timpul liber şi un arheolog. După ce am bătut palma şi am perfectat actele la notar, mi-a spus oarecum triumfător la despărţire:

— De fapt, tocmai din cauza tumulului vând aşa de ieftin casa şi grădina...

La întrebarea mea nerostită a adăugat:

— În nopţile cu lună plină, din tumul se aud sunete de clopot.

Apoi s-a aplecat spre mine şi a continuat în şoaptă, ca să nu îl audă notarul:

— Şi uneori se aud chiar voci şi ţipete.

Am zâmbit şi i-am răspuns tot în şoaptă:

— Mulţumesc pentru atenţionare! Promit că în nopţile cu lună plină vom ţine gemurile închise, ca să nu ne deranjeze zgomotele.

Bineînţeles că în cei câţiva ani după mutare nu am auzit niciun fel de zgomote din tumul şi, în afară de interesul constant pe care i-l acorda terrierul, alt efect nu a avut asupra noastră.

Deci, după ce mă opream la tumul şi îl lăsam pe câine să îşi facă numărul de atacuri simulate asupra unor duşmani imaginari, după ce mai săpa zece-douăzeci de centimetri în galeriile lui, ne continuam prin pădure plimbarea. Culegeam absent doi-trei fragi bine copţi, speriam fără să vreau câteva căprioare şi veverite, apoi, după ce mă udam bine de rouă pe pantaloni, mă întorceam spre casă, tot cu gândul la roman.

Trecuseră trei luni de plimbări zilnice şi eu eram tot la primul paragraf, aşa că, într-o zi, după plimbarea matinală prin pădure, am luat în mână cartea maestrului, să văd ce

recomandă el atunci când ai un asemenea blocaj. Nici nu am deschis-o bine, că am auzit telefonul sunând.

— Alo, Radu la telefon, am auzit eu o voce mai sonoră ca de obicei şi, tocmai când am dat să întreb de care Radu e vorba, mi-am adus aminte instantaneu, dar asta nu mi-a făcut nicio plăcere.

Era vorba despre un fost coleg de-al meu din liceu care acum păstorea ziarul local despre care tocmai vorbisem. Era şi patron şi director la ziarul acela şi uneori mă întrebam cum naiba face că reuşeşte să scrie zilnic aproape singur cele opt, uneori şaisprezece pagini ale fiţuicii lui. Din câte ştiam, avea numai o secretară şi un băiat pe care îl folosea pe post de reporter, dar mort, copt, în fiecare zi îşi scotea fiţuica lui nenorocită. Uneori zău că îi invidiam forţa de muncă şi capacitatea de a scrie mii de cuvinte zilnic despre subiecte atât de sterile cum ar fi viaţa cotidiană a unui mic orăşel.

— Spune, Radule, dar fii scurt, te rog, pentru că m-ai oprit din scris, am spus eu şi am privit la cele câteva rânduri amărâte aruncate pe prima pagină.

— Maestre, am să fiu cât de scurt am să pot...

Dacă mă lua cu maestre, era clar că iar voia vreo favoare. Şi, înainte de a apuca să mă gândesc la cine ştie ce grozăvii, continuă:

— Am auzit că lucrezi la un nou roman, care, bineînţeles că va deveni un bestseller, ca tot ce a ieşit până acum de sub pana ta.

— Lasă vrăjeala şi treci la subiect, am mormăit deranjat de premoniţiile lui referitoare la un roman din care nu scrisesem nici măcar prima pagină.

Am auzit cum fostul meu coleg îşi drege gros vocea, semn că ceea ce urma era fie ceva imposibil, fie o mare gogomănie.

— Păi, m-am gândit, începu el precaut, dacă nu ar fi bine să publicăm un mic fragment din romanul tău în ziarul nostru. Ştii, numai câteva rânduri, doar atât cât să-i facem pe oameni curioşi, cât să se înghesuie şi mai tare apoi să îţi cumpere cartea.

Am privit lung cele câteva rânduri de pe coala albă de hârtie. Am aşezat apoi foaia altfel, aşa, mai pe diagonală, dar tot zece rânduri rămâneau.

— Alo, ţipă Radu disperat la telefon, te-ai supărat? Era doar o propunere.

— Nu m-am supărat, Radule, departe de mine aşa ceva. Doar analizam propunerea ta. Va trebui să discut cu cei de la editură, să vedem ce părere au. Nu ştiu precis ce se prevede în contract pentru asemenea situaţii. Dar am să te sun imediat cum am să aflu veşti.

— Bine, atunci aştept un telefon, spuse Radu şi închise înainte de a apuca să mai adaug ceva.

I-aş fi dat cu dragă inimă nu un simplu fragment, ci un capitol sau chiar două, numai că nu aveam de unde să îi dau nimic. Furios pe mine însumi, am încleştat din dinţi şi am terminat de scris prima pagină până au venit fetele. Nu că mi-ar fi folosit la ceva, pentru că spre seară, când am recitit ce am scris, a trebuit să rup foaia de hârtie în bucăţele mici şi le-am aruncat ca să nu le mai văd.

Cineva m-a sfătuit odată să încerc să scriu la calculator, pentru că posibilităţile de intervenţie pe text sunt net superioare, aşa că a doua zi dimineaţă am scos de la naftalină vechiul laptop, dar trebuie să mărturisesc că nu tehnica era de vină, pentru că scrisul nu avansa nici aşa. Ocupat cum am fost cu laptopul şi cu punerea lui în funcţiune, nici nu am observat că terrierul nu adusese, ca în fiecare dimineaţă, ziarul. Nu că i-aş fi dus cine ştie ce lipsa, dar devenise un

tabiet şi parcă îmi venea greu să îl încalc aşa, pe nepusă masă. Am băut cafeaua şi l-am chemat pe Churchill, pe care îl auzeam lătrând, ca de obicei, prin spatele grădinii, pe lângă tumul.

A venit într-un târziu cu o mutră spăşită şi m-a privit de parcă ar fi bănuit că aveam să îl cert.

— Ziarul, Churchill, du-te şi adu ziarul!

S-a dus până la poartă şi a amuşinat ostentativ pe lângă cutia poştală, apoi s-a întors tot fără ziar.

M-am ridicat şi m-am dus până la poartă, unde am căutat și în cutie şi în locul unde-l arunca poştaşul, dar nu era şi gata. Ori Radu se hotărâse să-mi sisteze porția zilnică de noutăți locale până îi dădeam un fragment de roman, ori Churchill găsise o utilizare mai potrivită pentru ziar.

Îți place să scrii SF, fantasy, horror?

Trimite-ne scrierile tale la **redactia@colectiasf.ro** şi ai şansa de a publica şi tu într-unul din numerele viitoare ale Revistei CSF!

Condițiile manuscrisului:
litera utilizată – Times New Roman, corp 12; cu diacritice; evidențierile cu *italic*, **bold** și/sau „ghilimele"; textul aliniat la stânga; autorul nu va face paginare sau tehnoredactare a textului în documentul word, doar dacă materialul literar o impune și doar ca exemplu; titlul scris cu Times New Roman, corp 18, bold; numele autorului sub titlu; informațiile de contact ale autorului vor fi trecute la finalul manuscrisului (nume și prenume, adresa, telefon, e-mail).

M-am dus iar pe verandă şi, deşi a doua ipoteză era puțin plauzibilă, ținând seama cât de ascultător era bietul cățeluş, m-am hotărât să îl cert puțin înainte de a-i da telefon lui Radu şi de a afla ce anume se întâmplă.

Am luat ziarul din ziua precedentă şi l-am fluturat amenințător câinelui prin față.

— Ziarul, Churchill, du-te şi adu ziarul. Să nu îndrăzneşti să te întorci fără ziar!

Săracul cățel nu prea era obişnuit să fie certat, aşa că mi-a aruncat o privire vinovată şi a plecat cu coada între picioare. Mi-era puțin milă de el, dar nu voiam să îşi facă un obicei din a rupe sau a ascunde ziarele. M-am luat cu scrisul, de data asta chiar am reuşit să umplu ecranul laptopului cu un text de care eram mulțumit. Tocmai îl reciteam satisfăcut, când l-am văzut pe Churchill că vine tot într-o fugă spre mine, cu ziarul în gură. Am vrut să îl cert văzând cât de mototolit şi cu foile ude era, dar mi-am adus aminte de privirea lui vinovată, aşa că m-am mulțumit să îl scarpin puțin după urechi şi apoi am căzut la pace. Împăcat cu mine însumi şi cu textul pe care tocmai îl terminasem, am hotărât că merit încă o cafea, aşa că mi-am mai făcut una şi am luat ziarul la puricat. Mărturisesc că abia la pagina a doua am observat că ceva nu e în regulă şi m-am dus glonț la calendarul pe care îl aveam atârnat în holul de la intrare. Pe calendar, data era douăzeci şi trei mai, pe laptop la fel, la televizor tot ştirile din douăzeci şi trei mai erau prezentate, numai în ziarul pe care mi-l adusese Churchill era data de douăzeci şi patru mai. Şi nu a trecut mult până să observ că nu era vorba de o greşeală de tipar. Ziarul era, într-adevăr, cu o zi înainte şi descria evenimentele care abia erau în curs de desfăşurare.

Pe prima pagină scria despre o tamponare între două maşini care avusese loc ieri, adică astăzi, la ora douăspre-

zece, chiar în faţa poştei. M-am uitat la ceas şi am hotărât că dacă mă grăbesc, am tot timpul să ajung acolo, chiar dacă mergeam pe jos, pentru că ar fi fost culmea să iau maşina şi să fiu tocmai eu cel care provoca tamponarea. Am ajuns la doisprezece fără câteva minute, am intrat la poştă şi mă pregăteam să cumpăr câteva plicuri şi timbre, când în spatele meu am auzit o buşitură puternică şi lume ţipând.

Am ieşit şi eu afară şi am privit la vânzoleala care se produce în astfel de ocazii. Bine că nu erau victime, pentru că m-aş fi simţit vinovat faţă de ele fiindcă nu făcusem ceva ca să le salvez. Deşi stau să mă întreb ce efect ar fi avut dacă m-aş fi proţăpit în mijlocul intersecţiei de la poştă, strigând în gura mare: „Aveţi grijă cum conduceţi! În curând aici se va petrece un accident". Probabil că aş fi reuşit să fac în aşa fel încât să se producă mai mult de o singură tamponare.

M-am întors gânditor spre casă, mergând cât mai încet posibil, în aşa fel încât să pot întoarce problema pe toate părţile. Puteam să o întorc şi să o răsîntorc, că tot nu-i dădeam de cap.

În mod sigur, din motive care nu contau, ziarul meu de astăzi nu fusese adus. Iar câinele, micul meu câine, atunci când fusese certat, făcuse cumva rost de ziar. De un ziar, adică de ziarul de a doua zi. Trebuia să aflu de unde îl adusese şi cu asta rezolvam problema.

Ajuns acasă, i-am dat nişte crănţănele din care ştiam că îi plac în mod deosebit, apoi, cu o voce dulce, i-am arătat ziarul pe care mi-l adusese.

— Ziarul, Churchill, de unde ai ziarul?

A durat ceva până să îl fac să priceapă ce vreau, dar când s-a lămurit, a luat-o încet spre grădină şi – de ce eram eu oare sigur de asta? – s-a oprit în dreptul tumulului. L-am scărpinat iar după urechi şi l-am îndemnat blând:

— Ziarul, Churchill, adu ziarul.

Churchill a intrat într-una dintre multele galerii săpate de el, l-am auzit lătrând tot mai îndepărtat, ca şi cum ar fi intrat într-o peşteră uriaşă, de unde lătratul se auzea cu ecou şi, după câteva minute, a mai adus un ziar. L-am lăudat şi i-am mai dat un pumn de crănţănele. Bietul câine era aşa de fericit că, în sfârşit, mă mulţumise, încât sărea întruna în jurul meu şi părea că n-are de gând să se mai oprească. Apoi, într-un sfârşit, m-a abandonat, a intrat într-o altă galerie, de unde a ieşit, după numai câteva clipe, cu încă un ziar. Scărpinat, crănţănele, mângâieri, până am simţit nevoia să mă aşez pe o ridicătură a tumulului: ziarul adus a doua oară era de poimâine!

Am simţit gura uscată, dar n-aveam nimic la îndemână să îmi umezesc buzele şi nici nu mă înduram să părăsesc minunea pe care tocmai o descoperisem. Am stat şi am respirat adânc, apoi mi-am forţat norocul şi l-am trimis pe Churchill în alte galerii, până când s-au adunat în jurul meu nu mai puţin de zece ziare cu date consecutive. Le-am strâns pe toate şi le-am luat cu mine, apoi m-am închis în birou: comoara pe care o aveam nu putea fi cercetată pe verandă, la vedere.

Nu mi-a luat mult să observ că din douăzeci şi şapte mai, deci peste numai trei zile, gazeta locală începea să publice în foileton romanul meu, câte un capitol pe zi. În ultimul ziar pe care îl aveam era publicat deja capitolul şapte, pe care se presupunea că îl scrisesem. Era stilul meu oarecum, dar în mod sigur nu scrisesem aşa ceva. Nu încă.

L-am sunat pe Radu şi i-am spus că am vorbit cu editura şi că nu are nimic împotrivă să public chiar tot romanul, ţinând seama că e vorba de un ziar local, cu un tiraj total de numai cinci-şase sute de exemplare. Urma ca de a doua zi

să-i trimit primele cinci capitole. Era să mă scap şi să zic că pe măsură ce câinele va mai scoate altele din tumul, i le voi trimite şi pe celelalte, dar ştiam că n-ar pricepe gluma.

Bietul terrier a ajuns obez de la câte crănţănele mănâncă zilnic. Am reuşit să copiez pe laptop, din ziarele aduse de câine, până la capitolul cincizeci şi, după cum decurge acţiunea, cred că romanul se apropie de final. În mod sigur, zilele acestea îl voi termina de scris. Sau, mai bine spus, copiat? Oricum, întrebarea de care nu pot scăpa, la care nu pot răspunde şi care mă chinuie neîncetat este: din moment ce eu doar copiez cartea din ziar, a cui e mâna care scrie cartea?

Ilustraţie de Eugen Enciu

Vlăstare pentru viitor

de Claudiu Murgan

Telecomanda digitală atașată scaunului rabatabil scoase un sunet monoton și vocea metalică a IA-ului care monitoriza întregul cvartal de cămine de bătrâni i se adresă:

— Un apel pentru Macek Nowak. Îl acceptați?

Se holba la o fereastră de doi pe trei metri, care încadra un cer excesiv de albastru. Părea pânza unui tablou pictat cu nori mânați de un vânt puternic. Atunci când strângea din ochi, concentrându-se asupra imaginii, Macek avea adesea impresia că ceea ce vedea nu era altceva decât o iluzie proiectată pe cupola care înconjura întregul cartier format din cele douăzeci de clădiri ce găzduiau o grămadă de pensionari irascibili, ieșiți din formă și cu mințile obosite.

Cu vederea lui slăbită – ce ar fi putut fi lesne îmbunătățită printr-o intervenție chirurgicală, pe care însă pensia lui sărăcăcioasă n-o putea acoperi –, percepea cerul vibrând și unduindu-se aidoma unor valuri de energie care mimau respirația oceanului.

Când era scos afară de către asistenta-robot, în grădină, pentru a-și face plimbarea obișnuită de fiecare zi, Macek își strângea pleoapele și mai tare, până când câmpul său vizual se transforma într-o linie subțire și la fel de neclară ca a ocularului unui telescop ieșit din uz, prin care nu era însă capabil să identifice pixelii cerului acela artificial.

Briza fierbinte era întotdeauna la fel, fie că se afla în lumina directă a soarelui sau în umbra palmierului său preferat de pe malul micului iaz mărginit de pietre negre, lustruite. Amușina de multe ori aerul, aidoma îndrăgitului său cățeluș Pockey, un beagle care-i ținuse companie în plimbările sale prin pădure. Nu identificase niciodată mirosuri de iarbă proaspăt cosită, de flori sau de nutreț pentru vacile de lapte, venind dinspre câmpul plantat în modele complicate de către IA-urile grădinari.

De fapt, vremea nu se schimbase mai deloc de-a lungul anului. Culoarea turmelor de nori care brăzdau cerul nu varia prea mult. Cantitatea de ceață care cobora din când în când din același cer era mereu la fel.

Macek își focaliză privirea asupra propriei reflexii din fereastră. Nu-și putea distinge decât ciocul albit al bărbii și părțile laterale ale obrajilor drepți, în vreme ce restul chipului său ridat, lipsit de păr, părea că se dizolvă în razele sclipitoare de soare.

Până să ia decizia de a se retrage la Stațiunea pentru Seniori Jacksonville, cu cinci ani în urmă, Macek – fost pădurar – își petrecuse aproape întreaga viață de adult în natură, în regiunea împădurită St. Lawrence, având în grijă largi întinderi de frasini albaștri, nuci și tupelo, iar ici-colo, risipiți ca niște oaspeți neinvitați la o petrecere privată, pini albi. Când era copil, Macek prețuia poveștile pe care bunicul său – un polonez dur, cu un trup aidoma unui stejar, ce hotărâse să-și scoată rădăcinile și să se stabilească în altă parte – obișnuia să i le spună, despre pădurile seculare ale patriei de obârșie. De-a lungul vieții, Macek nu putuse scăpa complet de sentimentul că rădăcinile sale aparțin unui alt sol, pe care nu avusese niciodată șansa să îl viziteze. Și chiar și acum, în Florida, percepția că e doar un străin în țară străină, încă atârna greu de sufletul lui.

Cu treizeci de ani în urmă, în Ontario, experiența sa cu privire la dinamica zonelor împădurite – umiditatea aerului, direcția vântului și nivelul de sănătate al copacilor maturi – îi oferea posibilitatea de a prezice vremea în fiecare zi; dar nu și aici, în mereu însorita Florida, unde guvernul canadian își trimitea toți bătrânii care treceau de 80 de ani. Era, practic, singurul loc mai aproape de țară ce putea oferi o viață decentă asistată de IA-uri, care se încadra într-un buget permisibil.

— Macek Novak, acceptați să preluați apelul? răsună din nou vocea, în liniștea din camera sa.

— Da.

O familie care să-l apeleze n-avea și nici prieteni suficient de lucizi pentru a-și mai aminti coordonatele locului în care se retrăsese. Ecranul din perete se activă și o față mică, izbitor de albă, înconjurată de o claie de păr blond, îi captă atenția.

— Bună ziua, domnule Novak. Sunt Susan Deerwalk, președintele Consiliului Școlii Districtuale din Toronto.

Macek își îndreptă spatele în scaun și încercă să mormăie un salut, dar înainte ca el să-și curețe gâtlejul și să poată pronunța mai clar cuvintele, ea continuă:

— Consiliul a evaluat oportunitatea de a introduce în programa școlii elementare din întreaga regiune mai multe lecții legate de mediu, dacă înțelegeți ce vreau să spun...

Buza superioară a femeii zvâcni și ea se uită în jos, ca și când ar fi căutat ceva pentru a putea continua.

Nu, Macek nu înțelegea ce voia să spună, așa că o fixă cu privirea, așteptând detaliile.

— Se numește „Vlăstare pentru viitor", spuse Susan Deerwalk, zâmbind la el doar cu gura, în vreme ce culoarea ochilor ei rămânea ascunsă în spatele pleoapelor abia deschise.

Macek nu simțea că viitorul îi mai aparține. De fapt, nu mai aparținea nici măcar copiilor. Apropiat sau îndepărtat, viitorul părea sumbru pentru generațiile care aveau să vină, într-o societate mercantilă din care emoțiile fuseseră eliminate.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă el, sperând ca glasul să îi sune cald și deschis acestei oportunități. Și într-adevăr, fu cuprins deodată de energie cu gândul la copacii lui dragi.

— Ați fost ultimul pădurar al regiunii St. Lawrence, înainte ca ea să fie decimată de incendii, insecte și mai ales de exploatările forestiere, dacă înțelegeți unde bat.

Buza ei superioară zvâcni din nou și Macek nu putu să își dea seama dacă subiectul decimării copacilor o făcuse să se simtă inconfortabil, generându-i acele spasme musculare sau de vină era o anxietate pe care nu reușea să și-o ascundă.

Fața femeii era de gheață și ochii lui începură să lăcrimeze incontrolabil. Chipul lui Deerwalk rămăsese, pe toată durata discuției, insensibil.

— Ne-ar plăcea să credem că am învățat din greșelile generațiilor trecute, dacă înțelegeți ce vreau să spun, continuă ea. În cadrul inițiativei de reîmpădurire, am reușit să dublăm efectiv suprafața, ajugând la două milioane de hectare, din cele douăzeci de milioane, iar acum componenta educațională necesită asistența dumneavoastră.

Ea făcu o pauză, dar el rămase tăcut, temându-se că ar putea urla ca un copil flămând și ar rămâne neconsolat, primind nimic mai mult decât o suzetă.

— Vorbim aici despre un program virtual care se întinde pe durata a două luni, cu o intervenție pe săptămână. Vom putea programa călătoriile în ziua din săptămână în care vă e cel mai bine, dacă știți ce vreau să spun... – continuă ea. Nu vrem să folosim un material înregistrat, măcar de data

aceasta. Vă veți conecta de la distanță, prin satelit, iar copiii se vor afla pe teren și vor urma instrucțiunile dumneavoastră. Este alegerea dumneavoastră ce trasee veți alege, dar e de preferat să fie unele ușoare.

Macek dădu din cap și aștepta mai multe informații.

— Mediul steril în care au crescut acești copii a eșuat în a le crea sisteme imunitare puternice și de aceea am prefera să îi introducem în natură încetul cu încetul. Organizarea de excursii în sălbăticie este riscantă, dar am primit totuși acordul părinților și al tutorilor lor.

Deerwalk își scutură capul și haloul părului ei îi urmă mișcarea parcă cu încetinitorul.

— Într-un număr mic, călătoriile cu avionul au funcționat în trecut, pentru elevii ai căror părinți și-au putut permite costurile. Acum, programul poate finanța orice copil care își dorește o astfel de experiență. Ne-am dat seama că trebuie să le oferim o trăire reală pentru a-i face să înțeleagă esența a ceea ce se întâmplă în această superaventură, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Așa o numiți dumneavoastră, da?

Înainte ca el să poată prelua cuvântul, ea continuă:

— Tehnologia virtuală a trecut de propria-i copilărie în privința replicării mirosurilor și sunetelor pădurii...

Macek se uită în gol la ea și pufni nervos. Mirosuri și sunete? Cum puteau încapsula dinamica unui întreg ecosistem în numai două cuvinte? Un frasin albastru, matur, subțire și mândru, înconjurat de vlăstarele lui, sevă din seva lui, luptându-se să ajungă la lumina rară filtrată de frunzișul său bogat, toată povestea asta fusese redusă la un simplu substantiv, care n-avea niciun sens pentru femeie. La rasul solului, puieții de frasin albastru, întotdeauna aflați în pericolul de a fi despuiați de frunze de gurile înfometate ale cerbilor, rămâneau goi și expuși labelor grele ale vreunui

urs ori trecerii pripite a vreunei haite de lupi. Copacii comunicau între ei, emiteau sunete imposibil de auzit pentru urechea umană. Frunzele nucilor și ai arborilor tupelo, saturate de clorofilă, strigau de bucurie, sub forma oxigenului care umplea plămânii lui Macek până la refuz, pe vremea când el se avânta adânc în mijlocul pădurii, unde se întâlnea adesea cu fauna sălbatică a acesteia, generând în ființa lui o stare de fericire pe care n-o mai găsise nicăieri în altă parte, nici măcar în momentele sale cele mai liniștite.

— A mai rămas senzația aceea de atingere, de mângâiere a unei scoarțe aspre. Să țină în palmă niște conuri mici de brad, să rupă niște ramuri și să le transforme în toiege de călătorie, astea sunt experiențele reale pe care le dorim pentru ei. Acestea n-au putut fi încă replicate, spuse Deerwalk. Ei, și chiar dacă se va întâmpla să se mai aleagă cu câte o mică zgârietură, n-o să fie nicio problemă! O să-i însoțească personal medical, dacă înțelegeți ce vreau să spun...

Fără să știe, femeia folosise cuvintele-cheie care declanșară în Macek o imagine vie, dezgropând parcă din cuferele cu amintiri, prăfuite, o jucărie uitată, aruncată în copilărie într-un colț întunecat.

Degetele lui, acum noduroase de la artrită, strânseră dureros capetele cotierelor.

Scoarță!?

Percepuse o atât de mare lipsă de respect în felul în care ea pronunțase cuvântul *scoarță*, încât îi venea să țipe la ea: „Nu! Scoarța nu-i o simplă îmbrăcăminte prinsă cu capse pe-un stejar, pe-un mesteacăn ori pe-un brad, președinte insensibil de Consiliu ce ești!" Și în minte i se arătă brusc scoarța frasinului albastru; era aidoma solzilor de pe spatele unui dragon, dar nu la fel de netedă. Imaginea se interpuse între vederea sa și cea a femeii care avea nevoie de ajutorul

lui pentru a preda generației următoare cunoștințe despre un habitat decimat. Acelea fuseseră, în timpul adolescenței și tinereții lui, lucruri de bun simț.

Omenirea ajunsese să marcheze copacii ca pe vite; nu cu un fier încins în foc, ce-i drept, ci cu vopsea roșie, însemnând astfel cele mai sănătoase și mai înalte exemplare. Era sigur că acestea simțeau o durere similară cu a animalelor, știind că erau pe cale de a fi puse la pământ, locul acela pe care nu-l vedeau, dar din care proveneau nutrienții, apa și toate semnalele de la frații și surorile lor.

Macek asistase el însuși la scâncetele și gemetele falnicilor brazi Douglas, la ecourile vocilor mestecenilor răspândindu-se în catedrala împădurită, în momentele în care semnele fatidice cu vopsea le marcaseră coaja. Copacii aceia își luaseră la revedere de la lumea în care crescuseră, transformându-se curând în niște bușteni proaspăt tăiați, în urma lor lăsând o pădure desfigurată.

Își împinse degetele mai adânc în țesătura scaunului, până când simți cadrul metalic de dedesubt, pe care îl folosi ca pe un paratrăsnet pentru a-și devia furia care crescuse în el. Nu-și mai putea susține zâmbetul, iar liniile gurii și sprâncenelor formau acum arcade în direcții opuse.

— Uitați, reluă Susan Deerwalk, nu veți avea o listă lungă de sarcini zilnice, dacă știți la ce mă refer... – și îi făcu un semn cu ochiul, ca un adolescent care încearcă să se apropie de un bărbat mai în vârstă.

Flecăreala ei grosolană se manifestă ca o durere în piept pentru Macek. Dădu din cap, dar nu fu sigur de ce. Un gest venit din subconștient, probabil, menit să devieze vibrațiile deformate care radiau dinspre Deerwalk prin ecranul de sticlă. Nu trebui să închidă ochii pentru a pătrunde iarăși în catedrala naturală căreia îi vorbise și la care se rugase, cu

respect, întreaga lui viață de pădurar. Sentimentul că făcea parte din pădure, ca exponentul unei rase rare de copac umblător, nu-l părăsise niciodată. Nu putea face să-i crească rădăcini, dar nici nu voia asta. Deplasările sale, observațiile de zi cu zi, îmbrățișările și mângâierile pe care le dăruia ființelor care se manifestau în toată gloria existenței lor sub formă de lemn, aveau mult mai mult sens pentru el.

Îi trebuiseră ani întregi pentru a-și face mintea să tacă și să rămână nemișcat, așezat pe vreun bolovan, lăsând sunetele frunzelor zbârlite de vânt, legănatul și trosnetul vreunui trunchi de copac tânăr împins de o briză puternică ori strigătul războinic al apei zbuciumate printre pietrele tăcute, să i se graveze pe vecie în minte. Odată cu trecerea timpului, își îmbogățise simțurile cu trilurile ciocănitorilor, cu strigătele cufundarilor și bocăniturile prelungi ale elanilor.

— O voi face, dar am trei condiții! replică sec, în timp ce în subconștientul său picioarele i se afundau în pardoseala laminată ca și când s-ar fi frecat de straturile de ace de pin, mușchi și crenguțe care formau covorul viu al pădurii. Înmuiată de ploile trecătoare, pânza solului, decorată deja în pasteluri verzi, roșcate și maronii, reținu și urmele tălpilor sale, adăugându-le la acea operă exclusivă de artă.

Susan Deerwalk făcu o pauză și îi indică, printr-un gest al mâinilor, că îl ascultă.

— N-am să trăiesc veșnic, reluă bătrânul. Aveți noroc că încă mai respir. Așa că, angajați un flăcău în putere, căruia să-i pot transmite cunoștințele mele, în diminețile în care am să mă mai trezesc.

— Și cea de-a doua condiție? întrebă femeia.

Macek se aștepta la o nouă zvâcnire a buzei ei superioare, căci nu prevăzuse, probabil, nicio opoziție din partea unuia ca el, un stejar decăzut, scobit de ciuperci și insecte

lacome, înclinat periculos spre pământ de vânturile neobosite, susținut însă cu o anumită demnitate de rădăcinile-i uscate, golite de sevă.

— Să nu-mi cenzurați vorbele când mă voi adresa copiilor. Le voi spune povești, și bune și rele, și triste și fericite. Le voi spune despre cum, amorțit de durere, am plâns deasupra rănii unui nuc bătrân, în vârstă de 300 de ani, după ce l-au tăiat și au făcut din el rafturi și mese fanteziste. Cum l-au asasinat pe acest veteran al codrului, dând dovadă de o iresponsabilitate de-a dreptul prostească.

Macek se ridică, eliberând cotierele scaunului de strânsoarea-i nervoasă, simțind cum sângele îi zvâcnește prin venele subțiri, îmbătrânite.

— Le voi arăta, urmă el, unde se ascund păianjenii, miriapodele și viermii singuratici, care vor fugi în dezordine atunci când ei vor ridica stratul protector de frunze cu capătul unui băț.

Zvâcnirea de furie a femeii veni și se stinse repede, zburând ca o părere peste fantele strânse ale ochilor.

— Ai zis că vrei să le dăm copiilor autenticitate! replică el, cu voce fermă. Hai să le-o oferim. Nu poți găsi un altul mai autentic decât mine!

Femeia rămase tăcută, ca și când și-ar fi epuizat cuvintele din vocabular, așteptând o altă repriză de condiții impuse de Macek.

— Chiar și de aici, prin intermediul acestui ecran, îi pot conduce spre trunchiul golit al vreunui pin cu coaja ferfeniță, dând un sens decăderii sale. Vor înțelege astfel de ce e important să lăsăm copacii căzuți acolo, jos, pe solul pădurii, pentru nutrienți... dacă știi la ce mă refer.

Ticul ei verbal îi scăpase involuntar dintre buze și Macek nu reuși să-și rețină zâmbetul care îi îndulci brusc expresia

tăioasă a feței. Înțelese dintr-odată cât de dor îi era de pădure. Cu doar câteva momente în urmă, ar fi renunțat la cea de-a treia condiție, dar Deerwalk ripostase tăcută, printr-o reacție care-i consolidă decizia.

— Și cea de-a treia condiție... – începu și vocea îi tremură observând cum umerii femeii se încordaseră, pregătindu-se ca de impact. Vreau a atunci când mă voi duce, alăturându-mă Creatorului, să redați învelișul ființei mele locului de care aparține. Pădurii.

Susan Deerwalk gâfâi. Ochii i se deschiseră larg, dezvăluindu-și culoarea: verde. Verdele unei coji de nucă, moale și blând.

— Cum aș putea să...

Macek ridică palma, oprindu-i justificările inutile privind influența ei limitată în cadrul Consiliului Școlii Districtuale.

— Asigurarea mea de viață va acoperi cheltuielile de transport ale sicriului cu trupu-mi neînsuflețit. Îmi voi modifica testamentul, astfel încât restul de bani să fie donat programelor de mediu din Ontario. Puteți folosi suma pentru a instrui mai mulți oameni și pentru a crește numărul copiilor care vor beneficia de călătorii în natură.

La colțurile ochilor îi apărură lacrimi. Nu încercă să le oprească.

— Generațiile actuale au pierdut înțelesul real a ceea ce este natura. Hai să-l reconstruim împreună, așa cum se cuvine.

I-ar fi putut învăța atât de multe lucruri. Despre cât de desfigurat arăta pământul dezgolit din zonele defrișate, despre nucii și arțarii care cerșeau nutrienți pentru a putea supraviețui în solul epuizat, despre ecosistemul din Ontario, care încă mai respecta semnalele trimise de apa, aerul

și păsările de peste ocean, prin fire invizibile de energie, pe care oamenii nu le puteau simți și vedea.

— Te voi ajuta să-ți crești vlăstarele, dacă mă ajuți și tu pe mine să revigorez vlăstarele dragilor mei stejari, pini și arțari, replică el, cu un ultim efort.

Susan Deerwalk încuviință printr-o înclinare a capului, apoi, cu o voce tremurătoare ca frunzișul lovit de vânturile de primăvară, șopti:

— Vă promit că mă voi ocupa personal să vă găsiți odihna printre trunchiurile falnice ale copacilor căzuți la pământ, unde veți putea auzi sfada frunzișului și veți putea inspira miresmele pădurii.

Macek primi declarația femeii cu un zâmbet sfios. Era sigur de-acum că măcar trupul său avea să scape de statutul de imigrant, în vreme ce spiritul său urma să se odihnească în planul astral, până la următoarea misiune care avea să-i fie încredințată. Percepuse unda puternică de respect din tonul femeii, atunci când amintise de sunetele și miresmele iubitei sale păduri și știu că lecția lui începuse deja.

Traducere de
Constantin D. Pavel

Antologiile CSF sunt parte a Programului PAVCON „Reîncărțuirea", prin care dăruim cărți copiilor defavorizați.

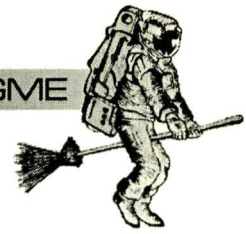

Amintiri străine

de Rodica Bretin

„Întuneric. Atingeri. Glasuri: întâi ca nişte murmure îndepărtate, apoi tot mai limpezi, mai desluşite. Voci de femei. Vorbeau într-o limbă necunoscută, stranie, însă treptat înţelesurile au prins să se lege.

Bezna din jur se desfăcea în umbre, lumini, siluete şi chipuri. Iar fiecare avea un nume: Assara, Kala, Unial. Slujitoarele mele. Ale lor erau mâinile care îmi lunecau pe trup, potrivindu-mi veşmintele străvezii, pletele, colanul, punându-mi brăţări la glezne... Eram gata şi sclavele m-au urmat pe coridoarele cu ziduri pictate în alb, negru şi roşu. Un alt culoar, ultimul, arcada de piatră pe sub care am păşit singură, cele şapte trepte, canaturile porţii deschise de mâini nevăzute.

Intrasem într-o sală uriaşă, înaintea unei mulţimi încremenite. O mie de ochi şi o singură răsuflare. Toţi mă priveau, toţi aşteptau... Ce?! Deodată, am înţeles. Era templul zeiţei Isis, Ocrotitoarea Egiptului. Am ridicat braţele, cuvintele sacre mi-au ţâşnit de pe buze, iar mulţimea mi s-a prosternat la picioare.

Eram Share Dha, preoteasă într-un oraş numit Theba."

O oră mai târziu, Rosemary Fincher, dactilografă din Bristol (Anglia), asculta înregistrarea acestei „amintiri" cu o uimire amestecată cu groază... Începuse să vină la cabine-

tul doctorului Thomas Eckart datorită unui episod sever de depresie provocat de moartea soțului ei. După șase luni de tratament, psihiatrul și-a dat seama că rădăcinile traumei erau mai adânci decât credea și i-a propus să încerce o nouă terapie: hipnoza regresivă. Rezultatul? Zeci de ore în care Rosemary își va povesti viața... anterioară. Trezită din transă nu își amintea absolut nimic, acceptând cu greu relatările incredibile făcute de propria-i voce.

Comparând afirmațiile pacientei cu date istorice, doctorul Eckart i-a putut situa temporal cealaltă existență. Evenimentele de care Rosemary își „aduce aminte" s-au petrecut în timpul domniei lui Amenophis al IV-lea (1372-1354 î.Hr.) și a reginei Nefertiti. Nu există inscripții în care să apară numele de Share Dha, însă este menționat conflictul dintre faraon și preoții din Theba, în urma căruia Amenophis s-a autoproclamat pontif și profet suprem al unei noi religii (cultul lui Aton – zeul solar Rê-Horakhti), adoptând un alt nume (Akhenaton) și mutându-și capitala de la Theba la Akhetaton (Tell-al-Amarna). Rosemary își „amintește" de o moarte prematură și îngrozitoare, probabil mumificarea de vie, soartă pe care faraonul le-o rezerva preoților vechilor culte.

Psihiatrul englez studiază viețile anterioare de peste trei decenii, perioadă în care a adunat o arhivă impresionantă de cazuri provenind din toată lumea. Cele mai multe sunt fenomene de dublă personalitate sau alte afecțiuni psihice, însă destule prezintă o uluitoare coerență și precizie a detaliilor, refuzând explicațiile „normale".

Asemeni lui Rosemary, Ornela Vicenzo nu caută celebritatea. Este o profesoară din Ostia (Italia), căreia un accident de mașină i-a provocat un sindrom amnezic. Ajutând-o să își recupereze trecutul, tratamentul sub hipnoză i-a desco-

perit... alte amintiri, mult mai vechi. Ornela şi-a „retrăit" astfel viaţa anterioară din perioada Imperiului Roman de Apus. Pe atunci se numea Fulvia şi era una dintre sclavele de la reşedinţa din Ravenna a Împăratului Flavius Honorius (395-432 d.Hr.).

Tetsu Hatayama, proprietarul unui garaj din Osaka (Japonia) a „trăit" pe vremea conflictului dintre Împăratul Shirakawa al II-lea şi fostul suveran Sotoku, fiind unul dintre samuraii clanului Taira. Participant la întreaga campanie, el a fost martorul victoriei taberei lui Shirakawa (1156). A murit patru ani mai târziu, în luptele dintre clanul Taira şi un altul rival, condus de Minamoto Yoshitomo.

Juan Fernandez, un funcţionar din Durango (Mexic), îşi „aminteşte" existenţa sa ca fratele Innocentius, călugăr dominican, unul dintre trimişii Papei Sixtus al IV-lea (Francesco della Rovere) în Castilia şi Aragon, regate spaniole aflate sub sceptrul suveranilor Ferdinand şi Isabela, aceiaşi care, în 1481, aveau să îl numească Mare Inchizitor pe Tomas de Torquemada.

Linda Brenan, născută în Madison (statul Wisconsin – SUA) a fost „martora" dărâmării Bastiliei, „aflându-se" la 14 iulie 1791 în Paris. Ea a relatat, veridic şi amănunţit, enumerând nume şi date istorice reale, dar prea puţin cunoscute, despre masacrul de pe Câmpul lui Marte (17 iulie 1791) unde Garda Naţională a tras în mulţimea venită să asculte discursurile lui Danton, Marat şi Hébert. Pe vremea aceea Linda se numea Marie Lafonte şi era spălătoreasă.

Lal Shastri Nehru, şofer de taxi din Jabaldur (India), a „participat" la Revolta Şipailor (1857-1859), izbucnită în Bengal. La 11mai 1857 intra împreună cu ceilalţi insurgenţi antibritanici în Delhi, reinstaurând sultanatul lui Bahadur, cel din urmă suveran din dinastia Marilor Moguli. Luptăto-

rul şipai Mohun Khamat a căzut în ciocnirile de lângă Kanpur (decembrie 1857). Ultima imagine care îi stăruia înaintea ochilor a fost cea a cerului pe care nu credea să îl mai vadă vreodată...

Rosemary Fincher, Ornela Vicenzo, Tetsu Hatayama, Juan Fernandez, Linda Brenan, Lal Shastri Nehru... Oameni care afirmă că au trăit în trecut. Să fie doar nişte farsori? Sau toţi au avut încă o viaţă ori mai multe?

Doctorul Eckart subliniază un fapt incontestabil: participanţii la studiul său nu îşi asumă personalităţi celebre ale istoriei, nu afirmă că ar fi fost Napoleon, Carol cel Mare, Caligula ori Cleopatra. Alter-egourile lor aparţin categoriei oamenilor obişnuiţi, cărora numai plasarea temporală le oferă un element de senzaţional.

Thomas Eckart şi-a selecţionat cazurile şi după un alt criteriu: cel al dovezilor colaterale. Astfel, sub hipnoză, Linda Brenan înţelegea franceza, iar Ornela Vicenzo vorbea fluent latina! Xenoglosia (folosirea în transă a unei limbi necunoscute persoanei în cauză) a fost atestată ştiinţific încă din secolul al XIX-lea. În arhiva doctorului Eckart există consemnări despre o adolescentă din Austria care cunoştea aramaica (limba vorbită în Palestina secolelor IV î. Hr. – I d.Hr.) şi despre doi gemeni din Tel Aviv, fluenţi în bekamid pavlavi (dialect folosit în 651 î.Hr. în Mesopotamia).

Pentru explicarea acestor „anomalii", doctorul Eckart a avansat două ipoteze: una legată de psihiatrie, cealaltă de genetică.

Prima tratează dubla personalitate a unor pacienţi nemulţumiţi de existenţa lor actuală, incapabili să facă faţă alienării şi stresului din societatea contemporană. Preferă atunci fuga în trecut şi îşi aleg (adesea subconştient) un personaj cu care încep să se identifice până într-atât încât îşi

pierd, treptat, identitatea. Cunoştinţele despre perioada istorică respectivă sunt obţinute prin filme, lecturi, conversaţii, iar erorile de interpretare sunt inevitabile.

„Orice psiholog cu experienţă poate cataloga în câteva şedinţe un caz de *viaţă anterioară* fabricată, chiar dacă intenţia pacientului a fost de a se înşela doar pe sine însuşi", declara Eckart la o emisiune difuzată pe *Discovery Channel*.

Ce se întâmplă însă dacă introspecţia temporală nu prezintă erori sau lacune, iar contactul subiectului cu trecutul pare incontestabil şi nemijlocit?

A doua teorie, cea genetică, vizează *memoria speciei*. Unii se nasc cu informaţii despre predecesorii lor, uneori foarte îndepărtaţi. Aceste date rămân în stare latentă, până când ceva (un şoc emoţional sau o traumă psihică) declanşează un mecanism inexplicabil şi atunci... îşi amintesc. Secvenţe, întâmplări, vieţi.

Explicaţia e valabilă când subiectul rememorează existenţa unuia dintre înaintaşi. Ornela Vicnezo avea origine română, Tetsu Hatamaya era japonez, străbunicii lui Juan Fernandez veneau din Castilia, un strămoş al lui Lal Shatri Nehru participase într-adevăr la Revolta Şipailor. Teoria genetică pare a fi un răspuns la enigma vieţilor anterioare în multe cazuri – dar nu în toate.

Genealogia lui Rosemary Fincher nu poate fi trasată până în Egiptul Antic. Şi este îndoielnic ca Linda Brenan, de origine irlandeză, să fi avut o stră-stră-bunică prezentă la căderea Bastiliei...

„Învaţă de la Scriitori!"
Deprinde tainele scrisului de la autorii **CSF**,
care îţi vor îndruma paşii în lumea literaturii!
https://www.facebook.com/groups/669186743563933/

interviu cu MELANIA LUANA BUTNARIU

Frumoasa pasiune pentru lectură şi profesie

Melania Butnariu este bibliotecar. Formator și coordonator de programe la Secția pentru Copii și Tineret, din cadrul Centrului de Excelență a Bibliotecii Județene *„George Barițiu"* din Brașov, este licențiată în Management și Drept, cu master în Managementul calității și studii postuniversitare de Biblioteconomie și Știința Informării.

O persoană implicată activ în lumea bibliotecii, organizatoare de evenimente unice destinate copiilor de orice vârstă, părinților și profesorilor, deopotrivă.

Colaborează cu mai multe asociații și grupuri pentru copii și tineri defavorizați, cărora le întinde o mână prietenească și le oferă un suflet cald, sprijinindu-le educația și dezvoltarea intelectuală.

Membră a Clubului de Literatură şi Artă SF Antares, înfiinţat în 1981, Melania Luana Butnariu a fost distinsă cu **Trofeul AntareSFest 2020**, pentru susţinerea, implicarea şi promovarea literaturii SF şi F româneşti.

Rep.: *Introducerea mea e palidă în comparaţie cu multiplele activităţi pe care Melania Luana Butnariu le desfăşoară în fiecare zi în cadrul bibliotecii. Ce anume a atras-o spre acest univers al cărţilor?*

M.L.B.: Pentru mine, biblioteca, lumea cărţilor, este a doua casă, universul în care m-am regăsit întotdeauna, încă de la o vârstă fragedă, graţie, în primul rând părinţilor mei dragi, care mi-au călăuzit paşii de mică pe calea fascinantă a lecturii, a dragostei de carte, în particular şi de cultură în general. Mama a lucrat o bucată de vreme ca bibliotecar, pasionată fiind de carte şi lectură, iar tata a fost un iubitor al poeziei, având şi câteva volume de versuri publicate.

Iată, deci, că dragostea pentru carte se moşteneşte şi se educă încă de la vârste fragede, bibliotecarul având rolul important de a ghida oamenii prin minunata lume a lecturii şi chiar prin viaţă. E un deschizător de drumuri, un formator de opinie. Pot spune că, biblioteca şi activităţile pe care le desfăşor zi de zi în ea, împreună cu toţi aceşti minunaţi copii, mă definesc, mă completează şi mă înalţă spiritual. Mi-am dedicat viaţa profesională acestei nobile meserii şi, conştientă fiind de rolul ce-mi revine, voi continua să îmi duc menirea mai departe. Iar pentru toate aceste mii şi mii de ore de muncă, cea mai mare răsplată a fost şi continuă să fie mulţumirea şi zâmbetele largi ale copiilor care trec pragul bibliotecii. Când un copil îţi zâmbeşte, ţi se deschid porţile Universului. Voi continua să merg pe acest drum, pentru

că asta simt şi pentru că asta sunt. Mulţumesc tuturor celor care mi-aţi fost alături pe acest lung drum pe care am păşit cu ani în urmă. Cu ajutorul lui Dumnezeu, misiunea mea continuă!

Rep.: *Ce înseamnă activitatea de bibliotecar la Secţia pentru Copii şi Tineret?*

M.L.B.: Se vorbeşte mult despre conceptul potrivit căruia „biblioteca ar trebui să devină o a treia casă"; cum o putem, însă, transforma în aşa ceva, dacă bibliotecarul e privit ca cel care... *„dă cartea, ia cartea"*, o paradigmă încă persistentă? În accepţiunea multora, bibliotecarul e un individ static, care nu face altceva decât să înmâneze un document de bibliotecă şi să preia documentul restituit. A, mai face ceva: se deplasează până la raft, pentru intercalarea documentului restituit în şirul de documente. În general, însă, bibliotecile sunt cu servire liberă la raft şi atunci procesul de împrumut ţine de alegerile utilizatorului.

Se mai spune, de asemenea, că bibliotecarul este cel mai învățat om dintr-o comunitate și că orice nevoie de informare ai, poți să apelezi la bibliotecă, la bibliotecar.

Ei bine, pornind de la aceste idei, cel puțin în ultimele decenii, de când ne-am mutat în clădirea de pe strada Iuliu Maniu, din Brașov, am încercat să stimulez dragostea copiilor pentru carte, pentru cultură și să le deschid un drum pe care am certitudinea că, dacă vor păși, vor ajunge la succes. Consider că bibliotecarul fără inventivitate este ca o mașină fără motor.

Faptul că spațiul nostru deține și un loc de joacă pentru copii (Biblioteca județeană Brașov este prima din țară care a amenajat o *Jucarioteca*, un loc de joacă în incinta bibliotecii), am creat sute de activități sub genericul *„de la Jucărie la Carte, de la Jucăriotecă la Bibliotecă"*. Da, locul de joacă este un mijloc de atragere a publicului mic în biblioteci. De la simpla lectură a unei povești, de la discuții pe orice temă cu copiii, cu elevii, studenții, la cele cu părinții, profesorii, bunicii, asociațiile și ONG-urile, cu instituțiile publice sau private, până la șezători, nocturne , chiar și karaoke, toate aceste activități instructiv-educative, distractiv-recreative, sunt la mare căutare acum. Ușa bibliotecii noastre a fost și e mereu larg deschisă.

Rep.: *În ce constă colaborarea cu asociațiile, cu grupurile de părinți și profesori, atât din punctul de vedere al Secției pentru Copii și Tineret a Bibliotecii, cât și ca persoană implicată?*

M.L.B.: În tot ce facem căutăm parteneri de nădejde, cu care să luptăm cot la cot pentru aceeași cauză, să facem ca spațiile bibliotecii noastre să nu fie **niciodată** goale, să atragem cât mai mulți cititori către carte. Parteneriatele cu ca-

drele didactice, cu părinții și bunicii, au adus la rafturile cu cărți și în sălile pentru activități mii de copii și adulți, nu doar din comunitatea noastră, ci și din alte localități ori chiar și din alte țări. Iar colaborarea cu ONG-urile și asociațiile ne-a întărit rândurile în vederea obținerii aceluiași rezultat – **apropierea de carte, de cultură, împlinirea iubirii de carte.**

Rep.: *De la ce vârstă vin copiii pentru a citi cărți?*

M.L.B.: Prin ianuarie, anul trecut, pe o vijelie cumplită și un ger năpraznic, în biblioteca noastră, plină de copii, a intrat o tânără doamnă cu... burtică. Am întrebat-o cu ce îi pot fi de folos și mi-a răspuns că ar dori să împrumute câteva poveşti pentru copii micuți-micuți, *„dar cele mai frumoase, căci sunt primele lecturi pe care i le citesc fetiței mele și vreau ca într-adevăr să-i placă, fiindcă, știți, are o personalitate foarte puternică. Dă din picioruşe când nu îi convine ceva și aş vrea să mă pot odihni și eu mai bine, după lectură."* În mod firesc, m-am gândit că mai are o fetiță acasă. I-am oferit cele mai frumoase și mai noi apariții, după care am întrebat-o ce vârstă are micuța. La care ea, lăsând capul în jos, și-a mângâiat abdomenul și mi-a spus... „E încă aici, în burtică...."

Pe scurt, ați înțeles vârsta minimă... Copiii pot asculta poveşti încă din burtica mamei. Aaaa, până la ce vârstă pot împrumuta și pot participa la activitățile noastre? 199+!!!

Rep.: *Biblioteca e dotată cu cărți necesare sau cerute de copii și tineri? Ce genuri de literatură citesc?*

M.L.B.: Deunăzi le povesteam unor copilaşi, în cadrul unei activități online, **drumul cărții de la autor la cititor.**

Ajunsă la prezentarea serviciului achiziții, a trebuit să po-posesc mai mult şi să le povestesc procesul achiziției cărților. Chiar dacă am avut un an cumplit cu toții, biblioteca județeană Braşov nu s-a oprit din a achiziționa lunar documente de bibliotecă pentru îmbogățirea fondului cu exemplare cerute de cititori, iar Secția pentru Copii şi Tineret este dotată cu un fond de carte care poate mulțumi pe orice micuț cititor.

Uitându-mă peste o statistică, am observat că majoritatea cărților împrumutate în timpul anului şcolar sunt cele din bibliografia şcolară. În perioada verii, în vacanță, cu prioritate sunt împrumutate cărți de cultură generală, romane de divertisment şi... da, nu lipsesc cele de SF şi fantasy.

Rep.: *Cât de interesați sunt copiii de cărți SF și fantasy?*

M.L.B.: Dacă înaintea colaborării cu Clubul Antares, în biblioteca noastră se auzea mai rar despre acest gen literar, de când cu activitățile lunare (pe care noi, bibliotecarii, le aşteptăm, darămite copiii – lansări de carte, întâlniri cu personalități ale domeniului, seri de lectură, promovări ale tinerilor scriitori de SF şi fantasy... şi n-aş vrea să mă opresc, dar e imposibil să enumăr tot ce s-a întamplat în ultimii patru ani, lună de lună...), secția noastră a creat un spațiu special cu documente aparținând acestui gen literar (cărți, reviste, DVD-uri SF&F).

Rep.: *Care e relația dvs. cu Asociația Antares Science-Fiction & Fantasy Club?*

M.L.B.: Bibliotecile au uşile larg deschise pentru oricine şi pentru orice ar putea aduce un plus de valoare actului cultural, cărților. Genul SF uneşte oamenii mai mult decât ce-

lelalte genuri, cititorilor de SF le place să se întâlnească între ei şi să discute pe temele genului, comparativ cu iubitorii de romane de dragoste, spre exemplu.

Reîntâlnirea, acum 4 ani, cu Anamaria Borlan, *Anuţa*, cum îi spunem noi, a fost momentul în care, realist vorbind, numărul utilizatorilor şi consumatorilor de literatură SF ai secţiei noastre a crescut puternic. Recunosc, nici eu nu puneam acest gen literar printre preferinţe, dar întâlnirile repetate cu membrii Clubului Antares m-au determinat să studiez chestiunea mult mai serios.

Dintre preferinţele publicului aş aminti cărţile apărute la editura Pavcon, care şi-a lansat o mare parte din volume la Braşov, titluri scrise de membrii Clubului Antares.

Ataşamentul pe care l-am simţit încă de la primele întâlniri cu membrii clubului, cunoscându-i mai bine pe parcurs ca personalităţi, ca scriitori de gen, ca oameni, colaborând extraordinar de bine, apropiindu-ne unii de alţii ca într-o familie, m-au determinat să devin colaborator *„pe viaţă"* şi prezenţă activă la întâlnirile clubului. Cu tot sufletul am participat cu prezentări la toate ediţiile Antares Fest, la toate expoziţiile organizate în spaţiul bibliotecii în colaborare cu alţi parteneri, şi aici aş aminti ultima expoziţie – unică în ţară

– care a avut loc chiar înainte de restricțiile impuse de pandemie, expoziție numită **BD SF RO: Maeștri ai benzii desenate science-fiction românești, perioada 1960-1989**, prima ediție, expoziție care s-a bucurat de un real succes național și chiar internațional.

Tot ca în familie ne-am bucurat şi de sărbătorile de Crăciun, utilizatorii bibliotecii primind în dar din partea membrilor clubului Antares, prin donațiile lor, un număr impresionant de cărți, reviste, DVD-uri SF şi Fantasy.

Prezența elevilor de gimnaziu şi de liceu la întâlnirile clubului, cu scurte creații de gen, a fost încurajată prin publicarea lucrărilor lor în Antologia Antares.

În perioada pandemiei, întâlnirile nu s-au sistat, ci s-au întețit, mutându-se în online. Menționez, fără a o lua drept laudă, că am fost prima bibliotecă din țară, prima secție a unei biblioteci care a intrat pe platformele online cu utilizatorii, cu colaboratorii şi cu antaresienii.

În interviurile pe care le-am acordat la radio şi la televiziune, am subliniat de fiecare dată importanța colaborării Bibliotecii Județene cu acest club de tradiție pentru sefeul românesc, scoțând în evidență rolul constructiv pentru comunitatea brașoveană de toate vârstele.

În încheiere, doresc să mulțumesc Clubului Antares pentru prestigiosul trofeu pe care mi l-a decernat la AntareSFest 2020, în cadrul celei de-a IV-a ediții a acestui superb festival. Acest premiu mă determină să mă implic în continuare în activitatea de promovare a clubului și a SF-ului românesc.

Vă doresc în 2021 multă sănătate, spor în ceea ce faceți, energie și multă veselie!

A consemnat
Anamaria Borlan

DRAGOMIR, Mihu
(1954 - 1964)

Poet şi scriitor român de SF, pe numele său adevărat Mihail C. Dragomirescu.

Ca poet, e un versificator corect d.p.d.v. tehnic, dar destul de comun în privinţa valorii lirice; cea mai cunoscută producţie lirică rămâne „Inelul lui Saturn", un poem anticipativ, care îi asigură pe cititori că spaţiul sistemului solar e destinat să fie cucerit de inventivul spirit uman.

Proza sa continuă aceeaşi linie anticipativă: în 1962, îşi adună şase dintre cele mai bine realizate texte scurte în volumul cu un titlu destul de neobişnuit pentru literatura SF – „Povestiri deocamdată fantastice".

Primul este „Legenda îngerilor", care exploatează intens ipoteza paleoastronauţilor. Acţiunea se desfăşoară pe Terra, în epoca de piatră. Civilizaţia de tip umanoid de pe Marte hotărăşte să se mute într-un alt sistem solar din Galaxie, deoarece planeta roşie începuse să se răcească. Descoperind o planetă cu caracteristici asemănătoare, acţiunea migraţiei începe, în ariergardă rămânând numai savanţii care ocupau staţiile spaţiale de pe Phobos şi Deimos, cei doi sateliţi artificiali

ai lui Marte. Când galactonavele ating solul de pe Noua, stațiile primesc și ele semnalul de plecare. Drumul trece prin apropiere de planeta a treia, către care vreme de multe mii de ani se îndreptaseră speranțele de supraviețuire ale marțienilor. Expedițiile trimise aici, în epoci diferite, nu mai dăduseră însă niciun semn de viață, cu excepția unor transmisiuni disparate din primele momente ale coborârii; acestea atestau prezența apei, a unor puternice radiații și a unor forme biologice de dimensiuni uriașe. Fără să-i poată controla cursul, astronava pătrunde în sfera de atracție a Terrei și devine satelitul ei artificial. Comandantul Es îi trezește pe ceilalți membri ai expediției din somnul lor hibernal și hotărăsc împreună să asolizeze în locul unde aparatele vor indica prezența mineralului utilizat drept combustibil în reactorul astronavei. Aterizarea se face pe un platou stâncos; în scurt timp,

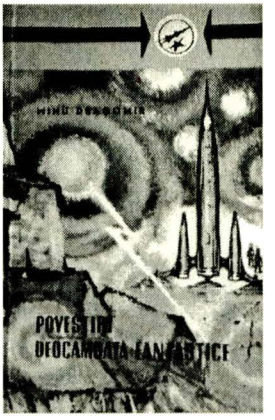

identifică locul care conține minereul și începe exploatarea acestuia. În câteva zile, astronava e gata de plecare, în ciuda nemulțumirii generale a expediționarilor, care ar dori să mai rămână o vreme pentru a efectua studii asupra florei și faunei. În ultima clipă, Ad, secundul echipajului, descoperă un sat populat cu indigeni și reușește să înfrângă împotrivirea lui Es. Ajunși în localitate, se împrietenesc cu băștinașii, care îi consideră un fel de zei. Bând din vinul lor, Es suferă un acces de nebunie și rănește o primitivă, apoi, convins că populația marțiană a revenit pe Marte, decolează

cu astronava și se prăbușește după un zbor scurt, din cauza unei avarii a motorului. Soarta celor rămași la sol e clară: vor fi integrați treptat în societatea primitivă, în urma lor nerămânând decât terasa pregătită ca rampă de lansare, precum și legenda coborârii lor din cer.

„Omul-planetă" e o trăire hiperbolizată a fenomenului însingurării, care devine o prezență activă și perceptibilă pentru ființa umană. Acțiunea e plasată pe o astronavă ce se îndepărtează în direcția sistemului planetar al stelei Tau Ceti. Eroul se află într-o permanentă dispută cu soția sa Magda, care are funcția de doctor al astronavei. Fire studioasă, el dorește să-și dea examenul de absolvire într-o altă specialitate la revenirea pe Terra, în vreme ce Magda îl acuză că o neglijează. Eroul se refugiază mai întâi în spital și, după ce e descoperit, în cabina terminală, unde sunt depozitate accesoriile de rezervă ale navei. Neștiind prea bine cum se manevrează sistemul automat al închiderii ușilor, comandă fără voie desprinderea cabinei de astronavă și se trezește singur în spațiu. Din acest moment, narațiunea se ocupă exclusiv de reacțiile noului Robinson Crusoe cosmic. Singurătatea determină revenirea amintirilor de dinainte de plecare (hotărârea de a pleca e determinată de admirarea unui tablou, într-o expoziție, care reprezenta natura feerică din sistemul Tau Ceti), toate gesturile Magdei, bucuriile comune, antrenamentul extenuant pentru pregătirea zborului cosmic. Gestul

disperat pe care-l comite (scrie cu tuburi de vopsea albă, pe carcasa exterioară a cabinei, cuvântul „trăiesc") reprezintă ultima acțiune conștientă, înainte de a se cufunda în somnul hibernării, cu speranța că va fi descoperit, din întâmplare, asemenea sticlelor cu mesaje aruncate în ocean. Când își revine, se găsește deja pe Tau Ceti; astronava revenise pe propriile-i urme, după ce descoperise lipsa cabinei, și reușise să-l recupereze. Întreaga narațiune e construită sub forma unei relatări ulterioare, făcută pentru Muzeul Călătoriilor Cosmice, unde cabina terminală se află expusă, împreună cu descrierea aventurii sale cosmice.

„Columbiana" e un text construit pe un sentiment uman mai puțin uzitat în proza SF – o criză de isterie. În fapt, e povestea denumirii unei stele. Naratorul e un bătrân profesor de cosmologie, care e întrebat de ce steaua Columbiana poartă acest nume. Substratul îl constituie o poveste de dragoste: astronautul Valentin Dan vrea să se căsătorească cu inginera mineralog Carmen. Înainte de căsătorie, dorește să-i facă drept cadou de nuntă o stea. Mai exact, să boteze o stea cu numele ei. Fără să-i comunice intenția sa, se angajează împreună cu ea pe o navă cosmică ce studiază un sistem solar îndepărtat. Își aleg ca obiect de cercetare planeta A1214 și rămân aici timp de o lună. Reveniți pe Terra, la festivitatea de înapoiere din aula Academiei de Cosmonautică, Valentin speră că va putea numi steaua în jurul căreia se rotește planeta studiată cu numele de „Carmen".

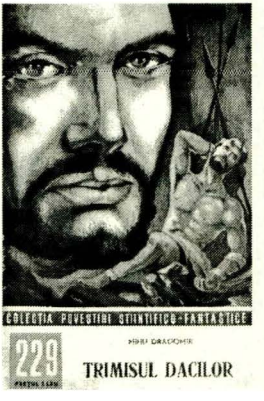

Are surpriza să afle că încurcaseră, din greșeală, stelele și că ei studiaseră, de fapt, steaua A1215, neinclusă în planul de cercetări. Din această cauză nu are dreptul să formuleze cererea de autentificare a denumirii. Ca urmare, efectuează încă un drum de cercetare, își repară eroarea și îi propune soției să fie de acord cu denumirea inițială. Carmen îl refuză, darul e tardiv acum, și propune ca ea să se numească „Columbiana", deoarece și Columb se înșelase, încurcând continentele. Ulterior, după cum avea să constate bătrânul profesor, A1215 avea să primească numele de „Carmen".

„Pe lungimea de undă a Cosmosului" e o narațiune „cu sertărașe", despre o astronavă ce revine, după mai mulți ani de zbor, spre Terra, din direcția sistemului Tau Ceti. Echipajul recepționează un mesaj radiofonic sub forma unei melodii simfonice stranii. Ascultând-o, fiecare membru al echipajului retrăiește amintiri terestre crezute uitate. Povestea Elei, specialistă în astrofizică, este una de iubire. Logodită cu Red, într-o călătorie spe Jupiter, constată că Aura, o colegă de zbor, îl iubea la rândul ei pe Red, care nu-i oferise decât prietenia sa. Toate frământările Elei, care nu știe cum să abordeze problema, iau sfârșit prin moartea Anei, într-un accident cauzat de meteoriți. Alex, pilotul secund, retrăiește șirul de amintiri ce au precedat cu ani buni expediția, înainte ca el să fie selectat: practica minieră de pe Lună, expediția pregătitoare către Venus, propunerea făcută Consiliului Astronautic de a înființa un sistem de curse regulate în interiorul Sistemului solar. Laurențiu, radiologul, retrăiește povestea întâlnirii cu Lena la cursurile de astroantropologie, precum și povestea de iubire nemărturisită iscată între ei, alături de visul de a-i întâlni pe ciudații băștinași de pe Epsilon Iudi. Joe, responsa-

Mihu Dragomir (stânga), Chira Dragomir și Eusebiu Camilar la Parthenon

bilul cu calculele, a lăsat în urmă o soție iubitoare, Gina, cu sechelele unei paralizii ce o fac inaptă pentru zboruri. Pasiunea pentru Cosmos a atârnat mai greu în balanță decât iubirea pentru Gina, iar acum, ascultând melodia evocatoare, îi pare rău. Lev, conducătorul expediției, își retrăiește amintirile cosmice, precum și durerea faptului că, datorită vârstei, participă la ultima expediție. Nuvela se încheie cu pătrunderea astronavei în Sistemul solar. Terra le transmite că nu ea le-a trimis „Simfonia Cosmosului", aceasta fiind probabil un mesaj galactic de la o civilizație necunoscută.

„Natura inversă" e o proză în care apar mai multe „studii" de peisaj extraterestru. E povestea a doi astronauți, Costea și Marius, plecați să exploreze planeta Fulgul Alb. Cei doi trăiesc aventuri pe solul acesteia, în care descoperă o serie de corpuri geometrice... din material plastic. Întreaga suprafață a planetei se dovedește a fi din masă plastică, peste care plouă cu apă grea și unde puternice furtuni își descarcă energia la întâmplare. Cei doi se întorc împreună pe Terra, cu convingerea că au descoperit una dintre formele intermediare de trecere de la materie la antimaterie.

„Reîntâlnirea cu Griffin" subminează mitul omului invizibil, conceput de H.G. Wells. Narațiunea, scrisă la persoana I, relatează întâlnirea pe o plajă cu un necunoscut, care îl provoacă la o discuție etică despre omul invizibil. Într-un final, eroul adoarme pe plajă și visează o întâlnire cu acesta într-un viitor îndepărtat. Inexplicabil ajuns în acest viitor, Griffin constată că nu reușește nici acum să-și găsească locul în societate. Într-un mediu în care nimeni nu fură și nu înșală, rolul poliției este acela de a descoperi mașinile rătăcite din greșeală și nu are motiv să-l angajeze colaborator, așa cum speră. Treptat, Griffin realizează că nimeni din noua societate (aflată într-un fel de comunism retușat) nu are nevoie de serviciile lui. La conferința de presă, rând pe rând, oamenii de știință din diferite discipline îi dau de înțeles că nu își are locul în acea lume. Logicienii îi demonstrează chiar că este un mit golit de înțeles, un coșmar al epocilor antagonice anterioare, și că, nici mai mult nici mai puțin, e decedat odată cu ele. Speranța sa de a deveni util oamenilor și chiar de a-și recăpăta vizibilitatea mor odată cu trezirea autorului pe plaja goală.

În ansamblu, Mihu Dragomir este un scriitor care încearcă să echilibreze vocația înnăscută pentru elementul spectaculos (pe care îl abordează în manieră SF), cu poezia elaborată a gesturilor simple și a trăirilor psihice dramatice a situațiilor limită.

Alte opere: „Cutia cu tranzistori" (1967), „Discutând în Morse" (1967), „Trimisul dacilor" (1967), „Reversul domnului Valdemar" (1968), „Mutatis mutandi".

Versuri SF: „Steaua roșie" (1967), „Salahor ceresc" (1967).

Aurel Cărășel

Zeul bărbos de la Tihuanaco

de Aurel Cărășel

Localizare geografică

Tiahuanaco e o zonă izolată, situată la granița dintre Peru și Bolivia, la 3800 metri deasupra nivelului mării, pe marginea lacului Titicaca (cel mai înalt lac navigabil din lume). Lacul Titicaca e una din zonele cele mai dezolante din lume, unde logica elementară îți spune că nicio populație nu s-ar încumeta să se stabilească.

Originea denumirii

Tiahuanaco însemna *Jaguar*, datorită formei lacului, privit din avion. Poate de aceea olmecii au făcut astfel încât toate capetele pe care le-au sculptat să aibă guri de jaguari.

Puțină istorie

În perioada 1200-1532 d.H., pe vremea când Pizzaro cucerea locurile acestea, Tiahuanaco era deja o ruină. Când conchistadorii spanioli i-au întrebat pe localnici, indienii Aymara, cine au fost constructorii orașului, aceștia nici măcar nu au încercat să spună că ar fi fost strămoșii lor. Ei au susținut că orașul **Tiahuanaco ar fi fost construit de niște oameni bărboși, albi, aparținând unei alte rase.**

Dar vandalismul și fanatismul spaniolilor din acea perioadă a distrus tot ceea ce ar fi putut aparține unor zei păgâni. Mult mai târziu, la rândul lor, căutând parcă să

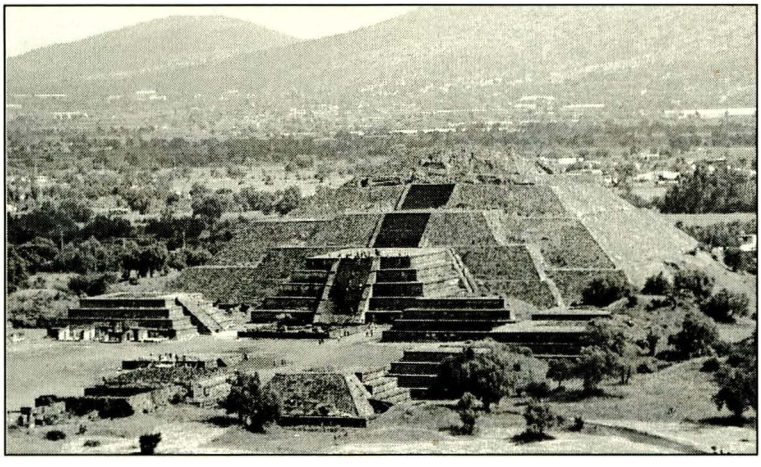

extermine orice dovadă a existenței unei civilizații anterioare, constructorii de căi ferate au luat pietrele templelor, folosindu-le drept balast pentru rambleuri. Localnicii înșiși, dezrădăcinați cultural de prea lunga robie spaniolă, le-au folosit și ei pentru diferitele construcții de prin sate. Biserici întregi au fost construite cu aceleași „pietre" ale anticului oraș Tiahuanaco.

Așezarea e compusă din două piramide, o cetățuie, un templu principal și câteva mai mici, un palat, două piațete și mai multe resturi de locuințe obișnuite, toate înșirate de-a lungul unei alei cu dimensiunea de aproape doi kilometri. Aleea este așezată exact peste meridianul locului și poartă un nume foarte ciudat – Aleea Morților. Ea leagă așezarea situată în sud cu Piramida Lunii aflată în nord, una dintre cele mai spectaculoase creații ale arhitecturii omenești.

Între Piramida Lunii și marea Piramidă a Soarelui există un complex de clădiri, căruia îi aparțin Templul Jaguarului, Templul Animalelor Mitologice, Palatul lui Quetzal, Piața Lunii și Piața Celor Patru Temple.

Marea Piramidă a Soarelui are patru niveluri, cu latura bazei de 230 m și înălțimea de 60 m, dar, printr-un interesant efect vizual, pare cu mult mai înaltă.

Poarta Soarelui este, de fapt, cel mai interesant templu. E format dintr-un bloc de piatră cântărind în totalitate 10 tone și având dimensiunile de 3x3.3x0.6 m. Monolitul are săpat pe fațadă figura unuia dintre zeii supremi ai universului, în viziune olmecă, Viracocha. În mâinile care au doar patru degete (!!), ține o suliță și tașca cu alte două suliți. Tuninca sa este acoperită cu capete de puma, iar pe laterale se găsesc 24 de portrete de oameni alergând spre el. Sub tronul lui sunt sculptate alte 16 figuri. Nicăieri în Peru ori în altă parte de lume nu s-a mai găsit ceva asemănător. Din cauza zgârieturilor de pe față, zeul a fost numit „Zeul lăcrimând din Tiahuanaco". Pe partea din spate a Porții Soarelui sunt tăiate, în trepte, zone rectangulare de o extraordinară perfecțiune matematică. Ultima e o statuie, ori mai bine zis cam ce a mai rămas dintr-o statuie. Este de două ori mai înaltă decât un om obișnuit. A fost nu-

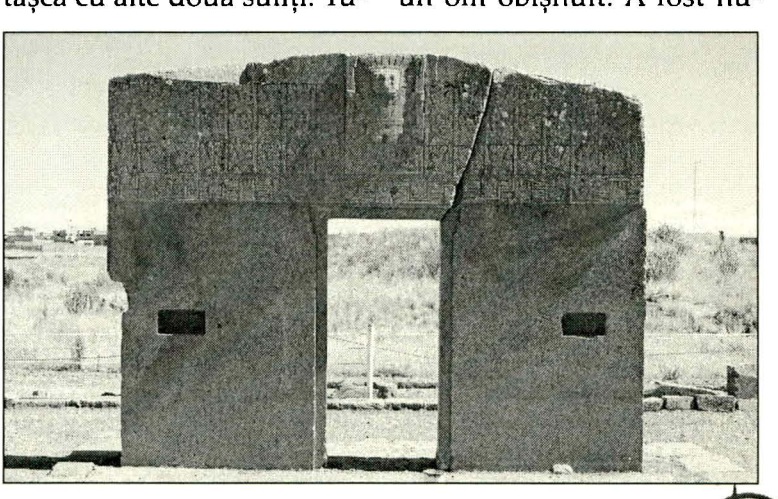

mită „Preotul" și apare ținând în mâini ***o carte***.

Marele zeu bărbos

Arheologii moderni consideră că o cultură primitivă timpurie a apărut în aceste locuri cam prin anul 1000 î.Hr., dar că civilizația propriu-zisă a înflorit prin anii 200-600 d.Hr. Apariția acestei culturi unice aici, pe înălțimile din Anzi, se bazează pe mitul oamenilor albi, bărboși, sosiți aici ca civilizatori. Teoria se bazează pe legendele culese de spaniolii care s-au dedicat studiului acestei culturi antice. Sunt aproape 40 de cronicari-clerici spanioli care ne vorbesc despre asta.

În 15512, Cieza de Leon a vizitat Tiahuanaco, (fiind, probabil, primul european care a pășit pe aceste locuri după era lui Hristos) și a scris „Cronicile Perului". Vorbind despre localitatea Tiahuanaco și despre mărețele construcții antice, el menționează că i-a chestionat pe localnici în legătură cu constructorii acestora. I s-a răspuns că ele există dinaintea dinastiei incașilor și că ar fi fost ridicate de niște oameni bărboși, cu pielea albă, asemănătoare cu a spaniolilor, care au trăit pe cea mai mare insulă a lacului Titicaca, fiind masacrați, în final, de o populație amerindiană.

Cieza de Leon povestește că indienii care i-au spus legenda o știau de la părinții părinților părinților lor. Existau, de asemenea, cântece cu aceste subiecte; apoi, i-au spus cronicarului că acești oameni albi i-au părăsit, ducându-se de-a lungul „Sierras", spre

Nord. În alte legende, se zice că omul alb le-a dat regulile de conviețuire, învățându-i să fie buni unul cu altul. În cele mai multe locuri, omul alb era numit **Ticcivira Cocha.** În provincia Collao îl numeau Tvapaca, iar în alte locuri **Arunaua**.

Una dintre cele mai importante și interesante legende incașe vorbește despre sosirea oamenilor albi pe aceste locuri, demult, când lumea era dominată de întuneric, care a fost destrămat de apariția lor și a Soarelui, din spatele insulei. E vorba, fără îndoială, despre o eclipsă solară. Apariția omului alb, înalt ca statură, într-un asemenea context, i-a adus de la început venerația indienilor, el fiind asociat cu ideea de schimbare a întunericului în lumină. În plus, acei oameni albi dispuneau nu numai de o inteligență deosebită, dar și de o mare putere, fiind capabili să transforme dealurile în câmpii, să scoată apa chiar și din piatră seacă. El, omul alb, a fost numit „Creatorul", „Tatăl Soarelui".

Un alt cercetător al acelor vremuri este Juan de Betanzos, un cronicar spaniol căsătorit cu o indiancă; el a adunat o colecție impresionantă de povești și legende locale. În finalul cronicii sale, Betanzos scrie următoarele: „În timpuri străbune, pe când nu era decât noapte, dinspre lac, în provincia Collasuyo, a sosit Con Ticci Viracocha, însoțit de oamenii lui. El s-a oprit în satul Tiahuanaco, unde a făcut Soarele, Luna și stelele. Când i-am întrebat pe indieni cum arăta el, ei mi-au spus că era un om alb, înalt, îmbrăcat într-o tunică albă cu glugă. Când i-am întrebat cum se numea, mi-au spus că îl chema Con Ticci Viracocha Pachaya – Chacnic, care nume însemna în limba lor – „Dumnezeu – Creatorul Lumii". Este știut faptul că Viracocha a călătorit spre Nord; unii spun că ar fi părăsit ținutul prin zona Ecuadorului de azi.

Întâlnim povești similare, despre vizitele oamenilor albi și bărboși, la azteci și mayași, la oamenii din Mexic ori din Peninsula Yucatan, civilizații care au egalat-o pe cea din Tiahuanaco sau chiar au întrecut-o. Cortez, care a sosit în Mexic în 1519, și Pizarro, cel care a cucerit Peru în 1532, au fost primiți de localnicii indieni, la început, drept zeii albi care se reveniseră la ei, ca fiii și frații lor. Aztecii îl numeau pe marele zeu alb **Quetzalcoatl**, iar mayașii **Kukulcan**.

Ciudat este și ce i-a spus lui Cortez împăratul aztec Montezuma: „Noi știm de mult timp, de la strămoșii noștri, că nici eu și niciunul dintre oamenii mei nu suntem nativi ai acestor locuri. Știm, de asemenea, că atunci, demult, conducătorul nostru, Marele Zeu Bărbos Alb, s-a întors acasă, în țara lui. După mult timp, a venit din nou aici, ca să-și ia oamenii înapoi cu el. Dar aceștia se căsătoriseră deja cu localnice, își construiseră case, așa că ei nu au vrut să mai meargă cu el înapoi și nici nu au mai vrut să-l recunoască drept conducător; așa că el s-a întors singur în țara lui. Oamenii lui și-au asumat dreptul de stăpâni peste noi și

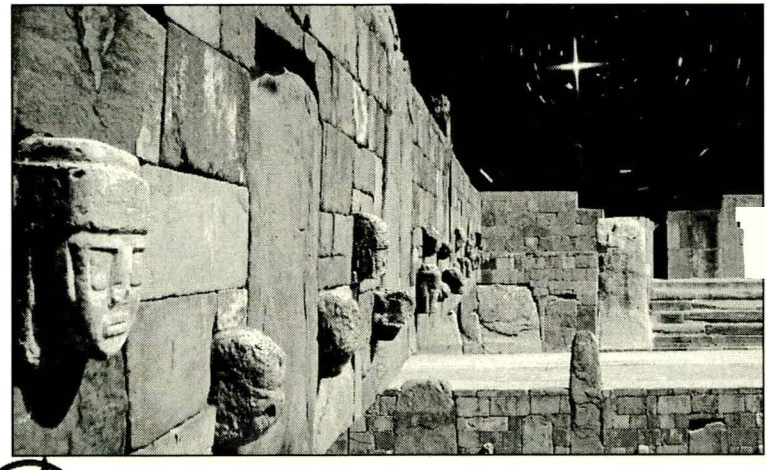

pământurile noastre. El, Marele Zeu Bărbos Alb, a venit din aceeași direcție cu voi azi, așa că noi simțim că trebuie să ne supunem vouă și să vă respectăm, așa cum au făcut și strămoșii noștri. Așa că tu (Cortez) poți comanda oriunde pe aceste teritorii ale mele și toți ți se vor supune".

Așa au aflat spaniolii că Quetzal Cuatal a fost un zeu suprem, alb și bărbos, un mare preot și un învățător, un judecător milos. El a interzis sacrificiile umane, învățându-i că florile, pâinea și aromele sunt tot ce dorea El de la ei. El a interzis războaiele, luptele, violența și furtul. Și, chiar dacă religia aztecilor cerea sacrificii umane, el, Marele Zeu alb, a fost păstrat de aceștia cu venerație în amintire. Marele Zeu Alb era înalt de statură, cu o piele albă-roșiatică (probabil din cauza Soarelui), având drept îmbrăcăminte o sutană lungă, acoperită cu cruci roșii și ținând în mână tot timpul „ceva". El a adus cu el constructori, pictori, astronomi și desenatori. După un timp, el a plecat împreună cu tovarășii lui. După unele legende, se pare că ar fi murit undeva pe coasta de est a Mexicului, fiind înmormântat într-unul din golfuri, după ce întâi a fost ars, așa cum erau arși, după moarte, toți carpato-danubienii, aryenii etc. Conform altor tradiții, Quetzal Cuatal, împreună cu tovarășii săi, s-a îmbarcat pe o plută și a plecat spre locurile de unde răsare soarele, adică în direcția de unde sosise el inițial, peste Oceanul Atlantic.

Maya, cea mai avansată civilizație din peninsula Yucatan are, în principal, doi eroi: **Itzamna** și **Kukulcan**, care au sosit în perioade istorice diferite, din direcții opuse. Itzamna a fost învățătorul și civilizatorul lor. A fost primul lor conducător și mare preot, care i-a învățat cum să-i mulțumească pe zei și cum să-i vindece pe bolnavi; el a fost cel care i-a învățat

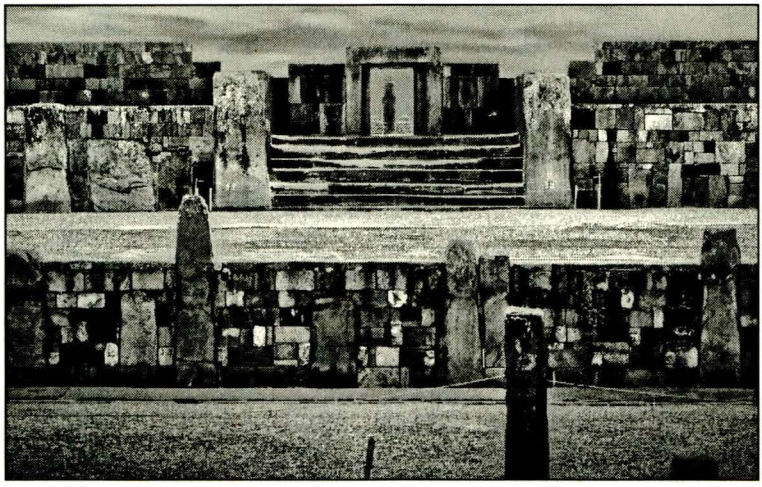

scrisul și calendarul. A fost un personaj istoric, la care ei se referă întotdeauna în tradițiile lor orale, precum și în inscripții.

Kukulcan a sosit mai târziu, acompaniat de alți 20 de oameni, care purtau tunici și sandale, aveau bărbi lungi și capetele descoperite. El, Kukulcan, a fost un mare arhitect și primul constructor de piramide în America de Sud. El a descurajat lupta, violența, războiul, iar sub conducerea sa poporul a prosperat. Conform unei legende, nu a murit, ci a dispărut sub pământ, fiind supărat pe ingratitudinea oamenilor. Vase ceramice găsite în Peru aveau pictate pe ele oameni în halate sau în combinezoane lungi, având bărbi până la brâu.

Sărind în Estul Mexicului, găsim populația ***olmecă;*** aceștia au ridicat statui și au realizat picturi reprezentând două tipuri rasiale diferite, una clar negroidă, cu buze groase, nas larg și turtit, fața rotundă, celălalt tip cu fața îngustă, profil ascuțit, nas puternic coroiat, buze subțiri și barbă. Niciuna din aceste trăsături nu se potrivește cu fața mongoloidă a localnici-

lor. Cât despre barbă, aceștia nu o pot avea, neexistând la niciunul din grupurile etnice locale.

Un alt lucru ciudat îl constituie faptul că populația maya cunoștea numărul „0". În secolul V d.Hr., ei îl foloseau cu ușurință în calculele lor foarte sofisticate. În acea perioadă, numărul „0" nu era cunoscut de nimeni. Vedicii, hindușii vor avea cunoștințe despre el cu aproape o mie de ani mai târziu, cifra „0" fiind introdusă în calculele matematice de către arabi.

Cea mai corectă estimare a anului calendaristic o găsim la mayași – 365,2420 zile! Calendarul lor e mai precis decât cel gregorian, din 1782, care estimează anul la 365,2425 zile, ori cel iulian, de 365,250 zile. Azi se știe că lungimea exactă a anului e de 365,2422 zile.

4. În loc de concluzii

Locuri geografice izolate, animale sacre, a căror imagine e întâlnită peste tot; construcții uriașe din piatră, cântărind zeci de tone; legende despre albi misterioși, cu barbă, care au sosit în America de Sud, i-au civilizat pe indigeni, au construit primele piramide și i-au învățat matematica, inclusiv despre enigmatica cifră „0"; un calendar astronomic mai precis decât cele europene și apropiat ca valori de cel din zilele noastre. Cine să fi fost misterioșii vizitatori veniți dinspre răsărit, care au influențat dezvoltarea a trei civilizații amerindiene? Albi bărboși, cu ochi albaștri, cu pelerine lungi pe care erau imprimate cruci, și purtând în picioare sandale? Sună teribil de apropiat de ceea ce ne-a mai rămas, ca informație, despre atlanți, nu vi se pare?

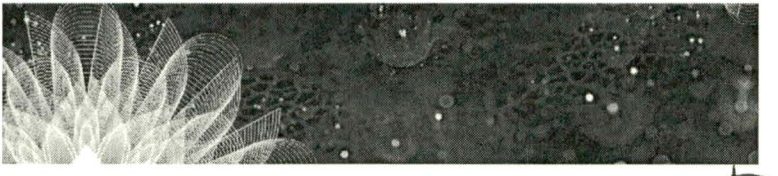

SUMAR

Editorial

1 – Un nou început
Liviu Surugiu

Proză SF

8 – MV Kurtz
George Cornilă

22 – Calculus
Florin Giurcă

54 – Evoluție
Flip Moraine

69 – Eroul
Anamaria Borlan

73 – Îngerul lui Petrică
Dan Norea

78 – Mâna care scrie cartea
Sergiu Someșan

88 – Vlăstare pentru viitor
Claudiu Murgan

Enigme

99 – Amintiri străine
Rodica Bretin

Interviurile CSF

104 – Pasiunea pentru lectură
Melania Butnariu

Dicționar de autori SF

112 – Mihu Dragomir
Aurel Cărășel

Civilizații Antice

118 – Zeul de la Tihuanaco
Aurel Cărășel

Revista CSF — Colecția Science-Fiction
Anul III, nr. 13/2021 — ISSN — 2668-1862
Editată de:
PAVCON M.O. Grup SRL

Redactor-șef: **Aurel Cărășel**
Redactori : **Anamaria Borlan, Florin Purluca, Daniel Timariu, Florin Giurcă, George Sauciuc, Boris Velimirovici, Liviu Surugiu, Cristian Cârstoiu**
Coperta: **Mircea Liviu Goga** / Vignette rubrici: **Marius Ghergu**
Editor: **Constantin D. Pavel**

ABONAMENTE ȘI COMENZI
www.colectiasf.ro / www.pavcon.ro
031.100.80.70 / 0727.77.80.06

ISSN 2668-1862

9 772668 186211 >

www.colectiasf.ro

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

2025